

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEART'S
COVE HOTTIES:
BOOK NINE

DIRTY LITTLE MIDLIFE (FAKE) DATE LILIAN MONROE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIRLI KÜÇÜK ORTA YAŞ (SAHTE) RANDEVU

HEART'S COVE HOTTIES

KİTAP 9

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Mia](#)
2. [Des](#)
3. [Mia](#)
4. [Des](#)
5. [Mia](#)
6. [Fiona](#)
7. [Mia](#)
8. [Des](#)
9. [Mia](#)
10. [Des](#)
11. [Mia](#)
12. [Des](#)
13. [Georgia](#)
14. [Mia](#)
15. [Des](#)
16. [Mia](#)
17. [Mia](#)
18. [Des](#)
19. [Mia](#)
20. [Des](#)
21. [Mia](#)
22. [Simone](#)
23. [Mia](#)
24. [Des](#)
25. [Mia](#)
26. [Lily](#)
27. [Des](#)
28. [Mia](#)

29. [Candice](#)

30. [Mia](#)

31. [Des](#)

32. [Mia](#)

33. [Des](#)

34. [Mia](#)

35. [Mia](#)

36. [Des](#)

37. [Mia](#)

[Epilog](#)

[Mia](#)

[Pis Küçük Orta Yaş Kaçamağı](#)

1. [Audrey](#)

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Eserleri](#)

Telif hakkı © 2023 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.

2. Baskı 2023

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Shavonne Clarke

Düzeltilme: Jane Beyer

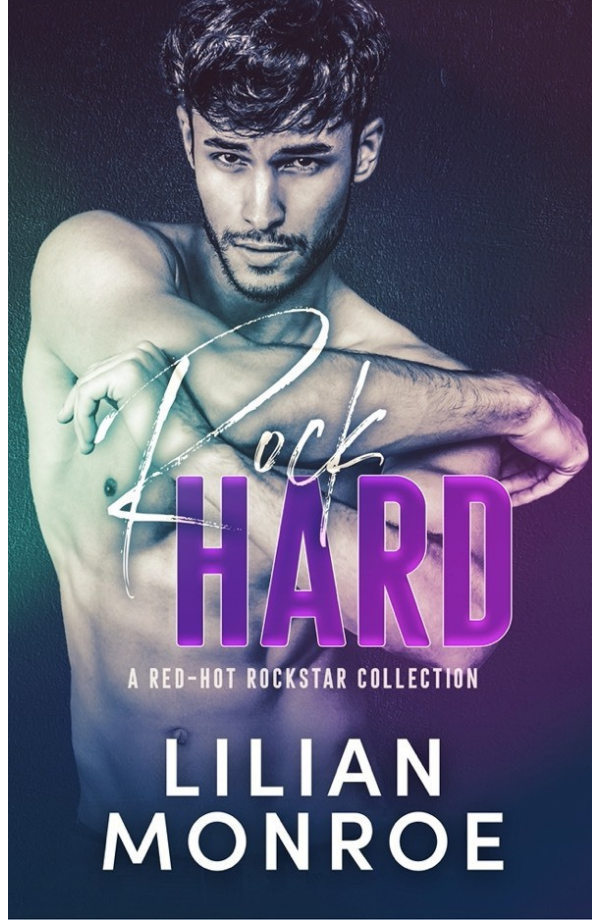
Yayıncı: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box
168 Subiaco, WA, Avustralya 6008

E-kitap ISBN: 978-1-922986-58-0

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?

SATILMAYA ÇOK SICAK ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALIN: WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BİR MİA

YAĞMUR yağdığında, sağanak yağar derler. Benim durumumda, duşumda yağmur yağdığında, mutfağımda sağanak yağar. Harika.

"Tamam, kapat şunu!" diye bağıriyorum.

Kızım itaatkar bir şekilde duşu kapatır, ama muşamba zemindeki su birikintisi santim santim büyümeye devam eder. Bailey banyodan çıkıp koridorun ağzında durur, dudakları yana doğru bükülmüş, elleri belinde. "Sızıntı var," diye işaret eder.

Yayılan suyun üzerinden ona bakıyorum, etkilenmemiş bir şekilde. Bailey, gülümsemesini saklamak için dudaklarını içe doğru kıvrıyor.

Kızım dokuz yaşında, birkaç ay sonra on yaşına girecek ve o benim hayatım. Ninja Kaplumbağalar'ın resminin olduğu eski bir tişört ve bol, soluk siyah kot pantolon giyen, saçlarını pratik bir at kuyruğu şeklinde bağlayan Bailey, hasarı sanki bana nasıl tamir edeceğimi söylemek üzere olan uzman bir tesisatçı gibi inceliyor. Her durumda tamamen rahat görünüyor. Kendine güvenen, coşkulu, aktif ve çok komik bir çocuk. O dünyadaki en iyi çocuk (biraz önyargılı olabilirim).

Ben ise sinir krizi geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum.

Orada durup büyüyen lagünü bir süre izlerken, kendime iki üç saniye kadar umutsuzluğa kapılmama izin veriyorum. Buna ihtiyacım yok. Zaten bu iki yatak odalı daire ve ona bağlı berber dükkanının gelecek ayın kirasını ödemek için uğraşıyorum. Bugün 15 Eylül, yani şu anda sahip olduğum paradan daha fazlasını bulmak için iki hafta ve bir günüm var.

Ancak para sıkıntımından daha kötüsü, bu sızıntı nedeniyle ev sahibimi aramak zorunda kalacağım ve bu, yapmam gerekenler listesinde *gerçekten* istemediğim bir şey.

Mutfak masasının üzerinde hazırladığım yığından eski bir havlu alıyorum. Onu rastgele yere atıyorum ve hızla suyla dolduğunu izliyorum. Bu yeterli olmuyor, ben de bir havlu daha atıyorum. Bailey fırın kapısının kolundan eski bir mutfak havlusu alıyor ve gölün kendi tarafında bir baraj oluşturuyor.

"Bu gece nerede duş alacağız?" diye soruyor Bailey, mutfak havlusunu mutfağın içine doğru iterek. Bir su damlası yan tarafa kaçıyor ve o, önce elleriyle, sonra gömleğiyle, sonra bacaklarıyla onu yakalamaya çalışırken çığlık atıyor. Sonunda, insan bariyeri görevi görmek için yan yatmaya karar veriyor. Su, giysilerine emiliyor ve önünü ve yanını tamamen ıslatıyor. "İşte." Bana memnuniyetle gülümser, sırılsıklamdır.

Omuzlarımı indiririm, dudaklarım seğirir.

Bailey bana o şeytani gülümsemesini atıyor — karşı koyamadığım gülümsemeyi. "Bunu bilerek yaptın," diye suçluyorum onu.

"Suyun koridordaki halıya bulaşmasını istemedim!" "Peki giysilerin daha mı iyi durumda?"

Bailey dudağını ısıtır, başını eline dayar, sanki şezlongda uzanıyormuş gibi, kirli mutfak zemini su birikintisinde değil. "Evet," der basitçe.

Dilimi şaklatıp kıkırdamaya başlıyorum. Muhtemelen yapmamam gerekir. Bailey'e karşı hep yanlış davranıyormuşum gibi hissediyorum, sanki ona ihtiyacı olan anne olamamışım gibi. Ama Bailey bana o parlak ela gözleri ve dağınık sarı saçlarıyla o bakışı attığında, gülmemeye dayanmam imkansız oluyor.

Küçük cin, bunu bilerek yapıyor.

"Bay Thomas'ı arayacağım," diyorum ve yere bir havlu daha atarak en azından en kötü kısmı emiyorum. En azından su birikintisi büyümiyor. Kızıma bakıyorum. "Git üstünü değiştir ve yatmaya hazırlan."

"Duş almayacak mıyım?" Bailey, her yeri ıslatarak ayağa kalkıyor. Tüm çabalarına rağmen, koridor halısı kurtarılamayacak, en ufak bir kısmı bile.

"Lavaboda yıkan," diyorum, kendimi berbat bir ebeveyn gibi hissederek. Kirayı ödemekte zorlanmakla kalmıyorum, kızımın kendini temiz tutması için gerekli olan imkanları bile sağlayamıyorum.

"Tamam." Bailey tişörtünü yerdeki ıslak havlulara sıkıyor, sonra koridorda kayboluyor.

Başka seçeneğim olmadığı için telefonumu alıyorum. Kokuşmuş, kaba, kibirli, işe yaramaz ev sahibimi arayıp, değerli (fahiş) kira ödemesini almak istiyorsa bu çöplüğü tamir etmesini söyleme zamanı.

Acı çekiyorum falan değil tabii.

YARIM saat sonra, Bailey'nin odasının kapısını kapatıp onu yatağına kitapla yatırdıktan sonra, kapı zili çalıyor. Kendi görünüşüme bakıyorum — dağınık saçlar, eski tişört, yoga pantolonu — ve küfrediyorum.

Kapının arkasından gelen bir kıkırdama, Bailey'nin bunu duyduğunu gösteriyor ve bir kez daha, ben gerçekten nasıl bir anneyim diye merak ediyorum. Uzun zamandır ikimiz dünyaya karşı tek başımıza mücadele ediyoruz, ona karşı başarısız olduğum tüm yönleri göremiyor muyum acaba diye merak ediyorum.

Ama gururumu zırh gibi etrafıma sarıp kapıya yöneliyorum. Çözmem gereken bir tesisat sorunu ve yüzleşmem gereken büyük, agresif bir ev sahibi var.

Dairem, berber dükkanımın arkasında, tek katlı, iki yatak odalı, bir banyolu bir konut. Berber dükkanının arkasındaki, kasabanın ana caddesi olan Cove Boulevard'a açılan kapıdan veya arka sokaktaki girişten ulaşılabilir.

Arka kapının buzlu camından çok büyük bir gölge görüyorum ve keşke "Ben berbat durumdayım" diye bağırmayan bir şey giyseydim diyorum. Ama hey, ben buyum ve Desmond Thomas bundan hoşlanmıyorsa, benim umurumda değil. Ben de onu sevmiyorum.

Kapıyı açıp ona sert bir bakış attım. Elimde değil. Bu adam bende böyle bir etki yaratıyor. O kadar iri ve geniş ki, kendimi küçük hissediyorum. Elleri yemek tabağı kadar büyük. Elimi tutsa - ki *hayır, teşekkürler* - avucum onun etine tamamen gömülmüş gibi hissederdim. İğrenç.

Ancak onun büyüklüğünden daha kötü olan, bana bakışları. Her zaman ciddidir, kapalı bir ifadeyle saklanır, benim küçük krallığıma sanki gördüğü en acınası şeymiş gibi bakar.

Haftalar önce ilk kez berber dükkanına girdiğinde, masama yeni bir kira sözleşmesi bırakıp kirayı artıracaklarını söylediğinde, sanki tertemiz bir su yüzeyine yayılan yağ gibi, ondan yayılan küçümseme *hissedebiliyordum*. Benim sığınağımı kirletti. Ona yumruk atmak istedim.

Bu his hala geçmedi.

Dinle, ben bekar bir anneyim ve kızıma sunabileceğim en iyi şey bu değil, biliyorum. Ama *elimden gelenin* en iyisi *bu*. Bütün yetersizliklerimi hatırlatan koca bir haydut istemiyorum.

Ev sahibim zeytin yeşili pantolon ve beyaz tişört giyiyor. Onu ilk kez düğmeli gömlek dışında bir şey giyerken görüyorum ve bu görüntü midemde garip bir his uyandırıyor. Görmemem gereken bir şeye tanık oluyormuşum gibi hissediyorum. Bu çok samimi. Kendi bakışları vücudumda aşağı yukarı geziniyor, kıyafetimi inceliyor, ama ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. Koyu renkli gözleri hala aynı siyah, çenesi hala aynı sert.

Eminim beni pasaklı biri olarak görüyor.

"Merhaba Mia." Desmond'un sesi derin ve gürültülü, karnımın derinliklerinde küçük patlamalar yaratıyor. Nedenini sorma, bilmiyorum. Beynimin arka kısmı bir tehdit algılıyor ve vücudum... heyecanla tepki verdiği için bir yerlerde bazı bağlantılar karışıyor. Anlayabildiğim kadarıyla, bu bir tür savaş ya da kaç tepkisi.

Ben olduğum için, savaşmayı seçiyorum. "Bir sızıntı var," diye başlıyorum. "Duş kullanılamaz durumda. Burası yaşanmazsa, bu kadar yüksek kirayı nasıl alabiliyorsun, bilmiyorum."

Pow, pow! Mia, Desmond'un çenesine bir aparkat indirir... ve bu sırada elini kırar.

Desmond bir anlığına beni izler, o koyu, koyu gözleri benimkilere sabitlenir. Tembel bir kedi gibi yavaşça gözlerini kırpar ve içeri girmek istediğini belirtmek için elini sallar.

Bu neden meme uçlarımı sertleştirdi? Dürüst olmak gerekirse, bedenime ne *oluyor*? Bu savaş ya da kaç tepkisi çok saçma. Dayanabildiğim kadar ona sertçe bakıyorum, sonra kapıyı daha fazla açıyorum.

Harika kokuyor. Yanımdan geçerken kokusunu iyice alıyorum, sandal ağacı ve taze, narenciye kokusu.

Kızgın bir şekilde kapıyı nazikçe kapatıp onu mutfığa kadar takip ediyorum. Devasa görünüyor. Oda, sanki bir oyuncak ev gibi, onun etrafında küçülüyor gibi görünüyor. Kollarını iki yana uzatırsa, neredeyse her iki duvara da dokunabilir.

Onun benim alanımda olmasını hiç sevmiyorum. Hem de hiç.

Ayak parmakları, mutfak zemini üzerinde ıslak havlu yığını haline getirdiğim ilk havluya degecek şekilde duruyor. Sonra çömelip, su sızıntısının olduğu dolaba bakıyor. Dolabın arkası, eski bir su hasarı gibi görünüyor ve tabii ki sıırılsıklam.

Onu durduramadan, Desmond içeri uzanıp dolabın arkasını parçaladı. Sunta levha ellerinde parçalandı ve içeriye bakmak için kocaman bir delik açtı. Ardından ıslak alçı levha çıktı ve hasarlı malzemeler yanında bir yığın halinde büyüdü.

O *çok güçlü*. Su hasarına rağmen, çıplak ellerimle duvarı yıkabileceğimi sanmıyorum. Sanki ıslak bir gazete kağıdını yırtıyormuş gibi yaptı. Deliğı genişletirken omuzlarının gerilip gevşemesini izliyorum. Öne eğilirken bacakları esniyor, tüm vücudu güçle dolanıyor.

Ellerimi göğsüme koyup zayıf pazılarımı ovuşturuyorum, onun gitmesini istiyorum.

"Hmm." Desmond öne eğilmek istiyor ama ıslak havlu yığını engel oluyor. Sinirli bir homurtuyla havluları kenara itiyor, bu sırada ön kolu sert, damarlı kaslarla geriliyor, sonra dolabın önüne diz çöküyor. Bu pozisyon, poposunu engelsiz bir şekilde görmemi sağlıyor, bu da hoş.

Hayır, hayır, bu hoş değil. Evet, poposu güzel, ama onu görebiliyor olmam *hoş değil*. Elbette, pantolonu ona tam oturuyor ve yeterince spor yaptığı için poposu da güzel, ama şu anda ona bakmamam gerekir.

"Görünüşe göre bu bir süredir sızıyor," diyor, sesi boğuk.

Gözlerimi poposundan ayırıyorum, ama bakabileceğim tek şey, dolabın içindeki tüm alanı kaplayan geniş omuzları.

Bu kadar büyük olabileceğini bilmiyordum. Bu doğal değil. "Oh?"

"Belki sızıntının yerini bulabilirim..." Üst vücudunu dolaptan çıkarır ve bana bakar. "Duşu açabilir misin?"

"Ben açarım!" der Bailey, başını duvarın köşesinden uzatıp tekrar kaybolur.

Ben de zıplarım, ona bakarak, kızımın ev sahibinin poposuna bakarken beni ne kadar süre izlediğini merak ederim. Yine aynı soru akla geliyor: Benim neyim var?

"*Tamam, buradayım!*" Bailey banyodan bağırır. "*Sıcak mı, soğuk mu?*" "Soğukla başla," Desmond cevaplar ve kafasını dolaba geri sokar.

dolaba geri çekerek. "Devam et!"

Bailey duşu sonuna kadar açtığında borular gürültüyle patlar ve bir iki saniye boyunca hiçbir şey olmaz. Desmond düşünceli bir şekilde mırıldanır, bu yüzden suyun sızdığını düşünürüm. Ağırlığını değiştirir ve dolabın içine doğru kayar, dizleri yere genişçe açılır, kalın bacakları koyu yeşil pantolonuna sertçe basar.

Sonra büyük bir çatlak sesi gibi bir ses duyulur ve su dolaba şiddetli bir şekilde fışkırır. Desmond bağırır, sarsılır ve kafasını tezgaha çarpar. Korkunç bir çatlak sesiyle laminat tezgah çatlar, hafifçe zıplar ve Desmond dolaptan dışarı yuvarlanır.

Alt dolaptan su o kadar şiddetli bir şekilde fışkırır ki geriye doğru sendelerim. Desmond ayaklarımın dibinde yerde yuvarlanıp inerken, su beni baştan aşağı ıslatır. Kafasını tutar, dolaba doğru yerde sürünürken küfürler savurur.

"Vay canına..." Bailey gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bize bakarken, su durmadan akıp duruyor.

"*SUYU KAPATIN!*" diye bağıryorum, ellerimi önüme uzatarak püsküren suyu durdurmaya çalışıyorum ama nafiye.

Bailey sıçrar ve bir an sonra çeşme durur.

Bir duraklama olur ve odadaki tek ses, sürekli damlayan su sesidir. Çıplak ayağımı kaldırıp tekrar yere koyarım, kuru bir yer bile göremiyorum. Her şey birkaç santim suyla kaplıdır.

Desmond içini çekip kendini kaldırarak yere oturur, bir kolunu bükülmüş dizine dolamıştır. Sırılıklıdır. Beyaz tişörtü vücuduna yapışmış, tamamen şeffaf hale gelmiştir. Göğüs kıllarının gölgesini, sert kaslarını görebiliyorum. Islak elini saçlarının arasından geçirir ve saçlarını mükemmel bir şekilde dağıtır. Sonra alaycı bir şekilde küçük bir kahkaha atar. Sanki bunu çok komik buluyormuş gibi.

Bu beni çok kızdırıyor. Nedenini bilmiyorum. Belki de zengin, başarılı, kaba ve muhteşem bir vücuda sahip olduğu içindir. Bu hiç adil değil. Hayatıma öylece girdi, kiramı artırdı ve beni evsiz kalmanın eşiğine getirdi. Şimdi de sanki ıslak tişört yarışmasını kazanmış gibi mutfağımda oturmuş, dolaptan hala akan suyu izliyor, sanki evimi mahvetmemiş gibi.

Bu ev pek bir şey ifade etmiyor. Berber dükkanım da pek bir şey ifade etmiyor. Çoğu insan buraya girip çok küçük, çok dar veya çok karanlık olduğunu düşünür. Yıllar önce annem, böyle bir dairede kızını yetiştiremeyeceğini söyleyerek beni utandırmaya çalıştı ve babamla birlikte yaşamaya dönmemi istedi. Onun sözleri beni ateş gibi yaktı. Bundan nefret ettim, yetersiz hissetmekten nefret ettim. Onun haklı olduğunu bilmekten nefret ettim.

Ama burası *benim* evim. *Hiçbir şeyim* yokken, kendim ve kızım için burada bir yuva kurdum. Eski kocam, bebeği doğurmak istediğim için beni terk etti. Kozmetoloji okuluna gittim, kendi işimi kurdum ve Bailey'e elimden gelen her şeyi verdim.

Ve şimdi bu ahmak, bu *salak*, bu zengin *pislik* mutfağımda oturmuş, su hasarını izliyor ve *hayatımı mahvettiğini* anlamıyor.

Öfke içimi bir alev gibi sarıyor, içimi yalıyor, uzuvlarımı sarıyor.

Desmond gözlerini bana çeviriyor, sırılıklıam terli pantolonumu ve üstüme yapışmış eski pembe tişörtümü inceliyor. İçimde sıcak ve soğuk savaşıyor. Cildim serin ama hemen altında kanım yanıyor.

Desmond'un yavaşça yüzümü incelemeyi bıraktığında, cüretkar bir şekilde kaşlarını çatıp "İyi misin?" diyor.

"Ben iyi miyim?" diye öfkeyle soruyorum. "Ben *iyi miyim*?"

Uzun boylu vücudunu açarak önümde durur, devasa bir kas yığını gibi üzerimde yükselir. "Titriyorsun." Devasa elleri kollarımın üst kısmına konar, başparmakları omuzlarımın önünü okşar. Eller o kadar sıcaktır ki, neredeyse bu dokunuşun tadını çıkarmaya izin veririm.

Sonra ellerini itip bir adım geri çekildim. "Ne yaptığını bir bak!" Birkaç santim derinliğindeki suya ayağımı vurarak ikimize de su sıçratıyorum. "Neden? Neden suyu açmak zorundaydın? Sızıntının kanıtını görmek yetmedi mi? Şuna bir bak." Su sıçratarak tezgaha doğru ilerliyorum ve çatlamış laminatı işaret ediyorum. "Şimdi bu mutfak nasıl kullanacağım? Senin aptal, inatçı kafan *tezgahımı kırdı*."

Bu, kızacak en aptalca şey. Her bir havlunun ıslak bir yığın halinde yerde durmasına ve her yerde bir santimlik su birikmesine kızmam gerekirdi. Arka kapının yanında sakladığım ayakkabılarımın şimdi mutfak masasının yanında yüzmesine kızmam gerekirdi. Ne ben ne de kızım, onun bildiği tek evimizde banyo yapamıyor, yemek pişiremiyor ve yaşayamıyoruz diye kızmam gerekirdi.

Birçok şey için kızgın olmam gerekirdi, ama kendimi Desmond Thomas'ın sert kafasına çarpan ve kaybeden tezgahı izlerken buluyorum. Ve bu beni çok, çok kızdırıyor.

Desmond ellerini kaldırır. "Mia. Sakin ol."

Bu sözler bana kurşun gibi çarptı. "Sakin ol," diye tekrarlarım, ayak parmaklarımdan başlayan titreme yavaşça bacaklarıma doğru yayılır. Yavaşça dönerim, bakışlarımla ev sahibimin alnında bir delik açmaya çalışırım. "*Sakin ol mu? Bana sakin olmamı mı söylüyorsun?*"

"Anne..." Bailey duvarın köşesine yapışır, endişeli gözlerle bana bakar.

"Bailey..." Sesim çok sert çıkıyor, bu yüzden derin bir nefes alıyorum. "Bebeğim, odana gidip yarın için birkaç giysi hazırlayabilir misin? Bu gece bir otelde kalacağız." Başka seçeneğim yok. Ailem evlerini sattı ve emekliliklerinde karavanla ülke turuna çıktı, kız kardeşim ise Doğu Kıyısı'nda yaşıyor.

Tabii ki artık arkadaşlarım var, ama onlarla yıllarca kendimi dışlayarak geçirdikten sonra tanıştım. Onları arayıp kalacak yer isteyemem.

kimsenin kanepesi. Bir iyilik istemek düşüncesi bile beni ürpertir.

Bailey kıpırdamıyor, sadece bakışlarını benimle ev sahibimiz arasında gezdiriyor. Sonra başını sallıyor.

"Diş fırçanı ve spor kıyafetini unutma," derim ona, koridorda kaybolduktan sonra. Sesim gerginlikle doludur, ama en azından tekrar nefes alabiliyorum.

Hayatımı gereğinden çok daha zor hale getiren ev sahibine dönüyorum. Dudakları sıkı ve mutfaktaki yıkıma bakarken yanağındaki kasları seğiriyor. Elleri belinde, vücudunun her yerinde gerginlik okunuyor.

Güzel.

Gergin olmalı. Suçlu hissetmeli. Şu anda kendini dünyanın en kötü insanı gibi hissetmeli, çünkü aslında öyle. Kim bir tesisatçı çağırımları gerektiğini söyler, sonra da kiracısının mutfağında bir gayzer patlamasına neden olur? Kim birinin evini yaşanmaz hale getirir, sonra da *güler*?

Şu anda ona bakamıyorum bile. Devasa, aptal ev sahibime sırtımı dönüp masadan telefonumu alıyorum. Tanrıya şükür masadaydı. Her şeyin üstüne bir de yeni telefon için para ödemek zorunda kalsaydım, kendimi kaybederdim.

Yani, zaten kaybettiğimden daha fazla kaybederdim.

Kasabada kalmaya değer tek bir otel var, o da Heart's Cove Hotel. Otel iki yaşlı bayan, ikizler Dorothy ve Margaret işletiyor. Muhtemelen şu anda otelde değiller, ama resepsiyonda kim varsa bana yardım edebileceğinden eminim.

Maalesef, telefonumun dokunmatik ekranı ıslak parmak uçlarımı algılamakta zorlanıyor. Sinirlenerek homurdanıyorum, telefonuma dokunuyorum, sonra sonunda vazgeçip sesli komut kullanıyorum. "Margaret'i ara."

"Mia, bekle." Desmond bana doğru bir adım atıyor, yarattığı gayzerden çıkan su içinde sıçrayarak ilerliyor ve ben elimi kaldırıncaya duruyor.

"Bana yaklaşma. Yeterince zarar verdin."

"Alo?" Margaret'in sesi hoparlörden garip bir şekilde yankılanıyor.

"Mia, sen misin?"

"Merhaba Margaret. Bu saatte aradığım için özür dilerim."

"Ne oldu canım?" Bir sürtünme sesi ve bir erkek sesi duyulur. Sonra Margaret, belli ki partneri Hamish'e, "*Mia arıyor. Neden aradığını bilmiyorum. Ona sorayım.*" der. Yine sürtünme sesi duyulur. "Ne oluyor canım?"

"Evimde... bir olay oldu," diyorum, Desmond ve benim içinde durduğumuz yapay göle bakarak. "Su hasarı. Bailey ve benim bu gece kalacak bir yere ihtiyacımız var."

Desmond, öfkeyle çılgılık atamadan önce telefonu parmaklarımdan alır. "Margaret, ben Des."

Margaret'in sesi yumuşar. "Oh, Des! Orada olduğuna sevindim. Bu sabah büyükannenle konuştum ve senin şehre harika bir şekilde yerleştiğini söyledi. Her şey yolunda mı? Oteli arayıp oda ayırtabilirim, eğer..."

"Gerek yok," diye homurdandı Desmond. "Büyükannemlerin Seventh Avenue'daki dairesinden biri boş. Su hasarı giderilene kadar Mia ve Bailey'i oraya yerleştireceğim."

"Ah, sen çok tatlısın," diye Margaret şakıdı ve ben, onunla benim tanıdığımız Desmond Thomas'ın aynı kişi olup olmadığını merak ettim. Ben ona asla, asla, milyon yıl geçse bile "tatlım" demezdim. "Yine de oteli arayıp onları uyaracağım ve Mia'nın kalacak bir yere ihtiyacı olursa, onu arka taraftaki kulübelere birine yerleştirebiliriz. Candice'in kaldığı kabin boş ve tüm banyoları yeni yeniledik."

"Teşekkürler, Margaret," diyor Desmond ve sesinde benimle konuşurken genellikle duyduğum gerginlik yok. "Gerçekten gerek yok. Kızları bu gece daireye götürebilirim. Mobilyalı ve iki yatak odası var."

Affedersiniz, "kızlar" mı? Az önce bana ve Bailey'e "kızlar" mı dedi? Dalga mı geçiyorsun? Ne zamandan beri bize böyle hitap etme hakkı var? Bu kulağa... kulağa... *samimi geliyor*. Sanki üçümüz bir aradayız gibi. Sanki bizim üzerinde bir tür mülkiyet hakkı varmış gibi.

Bunu *hiç* sevmedim. Hiç sevmedim.

Margaret farkında değil gibi görünüyor. Sadece "Tamam. Sorunları çözmek için orada olduğun için mutluyum. Hoşça kal!" diyor.

Görüşme biter ve ben telefonumu geri alırım. "Karışmaya hakkın yoktu. Bailey'i güvenli bir yere götürüyorum ve sen buna engel olamazsın."

Desmond'un yüzü tarafsız bir ifadeye büründü. "Yasal olarak size yaşanabilir bir konaklama yeri sağlamak zorundayım, ancak bunu reddetmekte özgürsünüz. Yedinci Cadde'deki daire boş olduğu için, orada kalmamaya karar vererseniz, otel odasının masraflarını kendiniz karşılamak zorunda kalacaksınız."

Boğazım yanıyor. Telefonumu elimde sıkıca tutuyorum ve sanırım bu, onun sert göğsüne yumruk atmamak için. Bir kez daha, tıpkı kiramı artırdığı zaman olduğu gibi, Desmond parayı kullanarak beni sindirmeye çalışıyor.

En kötüsü de, bunu kabul etmek zorunda kalabileceğimi düşünüyorum. Otel odası tutacak param yok ve gidecek başka yerim de yok. Yeni arkadaşım ve komşum Georgia'yı arayabilirim, ama birbirimizi pek tanımıyoruz. O çekici ve güzel bir kadın, ben ise gururluyum, onun kapısına perişan bir dilenci gibi gidemem.

Desmond, kendi evim tamir edilene kadar bana iki yatak odalı bir evi ücretsiz olarak sunuyor. Bunu reddetmek aptalca ve sorumsuzca olur.

"Tamam," diye alaycı bir şekilde ona bakıyorum. "Adresi bana mesajla gönder, yola çıktığımızda sana haber veririm."

"Seni ben götürebilirim."

"Evet, ama o zaman arabam yanımda olmaz, değil mi?" Sesim keskin ve kötü geliyor, ama elimde değil.

Desmond'un çenesi seğiriyor. Gömleği hala her bir kaslı santimetresine yapışmış, pantolonu sıırıslıklam olduğu için neredeyse siyah görünüyor. Bir damla su pazısından ön koluna doğru akıyor. Bu kadar pislik olmasaydı seksi olabilirdi.

Gözlerimi genişletiyorum. "Hoşça kal. Hiçbir şey için teşekkürler."

Ev sahibim yüzüsüzce sırıtıyor. Bu çok yıkıcı. Erkeklerin aynı anda hem bu kadar çekici hem de bu kadar pislik olmalarına izin verilmemeli. *Ugh!*

Kapı arkasından kapandığında, derin bir nefes alıp kendimi toparlayarak kızımı kontrol etmeye gidiyorum.

İKİ DES

Mia'nın evinden benim evime kadar olan yolu hatırlamıyorum, ama bana ayrılmış park yerine girdiğimde vardıgımı anlıyorum.

Asansöre doğru sendeleyerek, üçüncü kattaki daireme doğru ilerlerken, yol boyunca su damlatıyorum. Mia'yı düşünmeden edemiyorum. Gözlerinin öfkeyle parlaması, yanaklarının kızarması. Kapıyı kapatıp sıırsıklam giysilerimi çıkarırken, orada öfkeyle duran, ıslak gömleğinin altından meme uçları belirgin olan halini hayal ediyorum.

Onun için sikim ağrıyor. O kadar sertleşmişim ki, pantolonumu çıkarmak iki kat zor oluyor. Pantolonumu çıkarıp banyo zeminine ıslak bir şaplaqla bırakıyorum, sonra duşu açıp ısıtmaya başlıyorum.

Onu öpmek istedim. Kapıyı açtığı anda, onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırmak, sonra omzuma atıp güvenli bir yere götürmek istedim. Bana karşı yumuşadığını hissetmek, ellerinin saçlarımı okşadığını hissetmek, dudaklarımın tadına bakarken inlemelerini ve iç çekişlerini hissetmek için her şeyi yapardım.

Elim zonklayan etimi kavrarken, banyo buharla dolarken, banyo lavabosuna yaslanıp, benden nefret eden o küçük sarışın ateş parçası düşüncesiyle sikimi okşuyorum. O kadar gergin ki, eminim rahatlamak için can atıyordur. Onu yatağı yatırıp, o tatlı bacaklarını açıp, aralarında nirvana bulabilseydim, mutlu bir şekilde öldüüm.

O bana öfkeli ve gergin bir şekilde bağırdığında, tek düşünebildiğim şey, sikimi onun dudaklarının arasına sokmak istediğimdir. Bu yanlış. Bu ahlaksızca. Onu bu şekilde istememle tamamen yozlaşmış biriyim, ama elimde değil.

Nefesim düzensizleşirken, iki hafta önce Art's Cove galerisinin açılışında onu gördüğüm o akşamı düşünüyorum. Altın rengi elbisesiyle, altın rengi takılarıyla, güneş ışığının vücut bulmuş hali gibiydi.

altın sarısı saçları. Şimdi, o benim olsaydı ne olurdu diye hayal ediyorum.

O gece, elbisesini beline kadar sıyrıp vücudunu taparcasına sevecektim. Bacaklarını başımın etrafına dolayarak dilimin üzerinde orgazm olurken adımı haykırmasını sağlayacaktım. Yorgun, doygun vücudunu kollarımın arasına alıp, adımı inleyene kadar üstüne bastıracaktım, sonra dizlerimle bacaklarını iyice açıp ıslak sıcaklığına kendimi gömecektim.

Yumruğum penisi yukarı aşağı çekince hareketlerim sarsıntılı, neredeyse spazmodik hale geliyor. Mia'nın yatakta önümde uzanmış, adımı inleyerek söylediğini düşündüğümde, omurgamın dibinde bir baskı oluşuyor. Onun berber dükkanına girdiğimde bana dik dik baktığı andan itibaren onu istedim. Onu hayal edebileceğim her şekilde istedim. Bacaklarının arasındaki balı tatmak için can atıyorum.

O bana asla kendini vermeyecek ama tanrım, onu çok istiyorum. Onun kıvrımlarına yapışan pembe tişörtünü ve ağzımın onun büzülmüş meme uçlarına yapışmak için ne kadar yalvardığını düşününce, lavaboya kalın kirpiklerimle boşalıyorum. Ağır ağır nefes alıp verirken, lavabonun kenarını demir gibi sert bir tutuşla kavriyorum.

Ayna buğulanmış, bu yüzden dağınıklığı temizlerken ve duş almaya giderken kendime bakmak zorunda kalmıyorum.

Giyinip hazır olduğumda, Mia hala mesaj atmamıştı. Bir yanım, bana hiç mesaj atmayacağından endişeleniyordu. Belki de, ona daha güzel ve ücretsiz bir şey sunmama rağmen, otelin daha uygun olduğunu düşünecekti.

Telefonuma bakmak mesajını gelmesini sağlamıyor, bu yüzden geçen ay katıldığım flört uygulamasını açıyorum. Adı Blind Date ve insanların fotoğraflarını veya isimlerini paylaşmadan önce daha derin bağlar kurmalarını sağlaması gerekiyor.

Bu sitede beni biraz olsun ilgilendiren tek kadın, NaturalBlondie kullanıcı adına sahip. Son birkaç hafta içinde birkaç mesajlaştık, çoğunlukla hafif flörtler ve efsanevi komedyen Mitch Hedberg'in tek satırlık esprileriydi. Buluşmak için herhangi bir plan yapmadık, hatta isimlerimizi bile paylaşmadık. Kahve içmekten bahsettiğimde

bir gün boyunca cevap vermedi, sonra da konuyu değiştirdi. İkimiz de birbirimizin ne iş yaptığını bilmiyoruz, profillerimizde yazdıklarımızdan fazlasını bilmiyoruz.

Riskli bir durum değil, ama birkaç haftadır birkaç günde bir konuşuyoruz. Flört konusunda, benim için bu bir başarı sayılır.

şimdi, sessiz telefonuma bakarken, buna daha fazla çaba sarf etmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Başka bir sarışına takıntılı olduğum için NaturalBlondie'den kaçınıyor muyum? Az önce banyoda olanlar... Bu ilk kez olmuyor. Mia'yı düşünerek o kadar çok mastürbasyon yaptım ki, kendimden utanmalıyım. Birkaç ay önce onunla ilk tanıştığımda, çenesini kaldırıp bana meydan okudu. Bana kelimenin tam anlamıyla ucuz takım elbiseli B sınıfı film aktörü dedi. Bir yanımda gülmek istiyordu, diğer yanımda ise onu berber koltuğuna yatırıp orada, o anda onu almak istiyordu.

O zamandan beri ona deli oluyorum.

Maalesef, onun kirasını artıran ve hayatını katlanılmaz hale getiren kişi benim. Benden nefret ediyor ve bunu açıkça belli ediyor. Ve sanırım bir parçam bunun hak ettiğini düşünüyor.

Ona, büyükbabam ve büyükannemin son on beş yıldır emlak yöneticileri tarafından dolandırıldığını ve bu karışıklığı düzeltmek için önümde çok zor bir iş olduğunu, özellikle de büyükbabamın biriken sağlık faturaları olduğunu açıkladım. Ama büyükbabam ve büyükannem, işlerinin bu şekilde kasabada yayılmasını hak etmiyorlar. Mia ve diğerleri için kötü adam olabilirim — dışlanmaya, ait olmama alışkınım. On bir yaşımdan beri böyleyim.

Blind Date uygulamasını açıp NaturalBlondie'den gelen mesajları arıyorum. Mia'yı elde edemiyorsam, hayatımda uzaktan da olsa ilgileniyor gibi görünen tek kadınla kendimi oyalayabilirim. Ama bir şey yapmadan telefonum yanıyor.

İnleyerek, birkaç kez çalmasına izin veriyorum. Sonunda, iç çekerek, cevaplamak için kaydırıyorum. "Vince," diye homurdanıyorum.

"Merhaba *kardeşim*." Vince'in sesinde "kardeşim" kelimesi bir hakaret gibi geliyor. Bu, benim asla onun *gerçek* kardeşi olamayacağımı hatırlatmak için yaptığı ince bir iğneleme. Teknik olarak, biz kan bağı olan kuzenleriz, evlatlık kardeşleriz. O, gerçek kardeşine bu takma adla hitap etmiyor.

"Ne istiyorsun?"

"Şükran Günü'ne on hafta kaldı. Caitlyn ve ben Thomas Kupası'nı hayranlıkla seyrediyorduk ve bu yıl da bir zafer daha bekliyoruz. Arayıp bir randevu bulup bulmadığını ya da yine Maude annemle eşleşip eşleşmeyeceğini sormak istedim."

Çok az insan beni kızdırabilir. Mia onlardan biri; tek bir bakışıyla ya kavga etmek ya da dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak istiyorum. Kardeşim Vince de onlardan biri. Tek bir kelimeyle, ona yumruk atma isteği o kadar güçlü ki, görmezden gelemiyorum.

"Sevinçten havalara uçman çok acınası."

Vince gülüyor. "Öyle mi? Üç yıl üst üste yarışı kazandım, Des. Kimse dört kez kazanamadı. Aile tarihine geçebilirim."

"Vay canına," derim ciddi bir ifadeyle. "Yıllık Şükran Günü üç bacaklı çiftler yarışını kazanarak aile tarihine geçmek. Çok gurur duymalısın."

"Kupaya her baktığımda gurur duyuyorum."

Onun yapmacık gülümsemesini hayal edebiliyorum ve bu beni çileden çıkarıyor. Biliyorum, biliyorum — kırk bir yaşımdayım. Yıllık aile geleneği gibi önemsiz şeyleri umursamamalıyım. Bu üç ayaklı bir yarış; Olimpiyatlar değil ki. Vince'in büyük etkinlikten iki ay önce beni taciz etmesini umursamamalıyım.

Ama lanet olsun, Mia'nın evine gidip benden ne kadar nefret ettiğini hissettikten sonra, onu ne kadar istesem de asla benim olamayacağını bilerek, Vince'in alaycı sözleri beni çok etkiliyor. Bu sadece bir yarış, ama ben hiç kazanamadım. Her yıl, sadece o da katılabilirsin diye büyükannemle eşleştirildim. Vince'in alaycı sözlerinin üstesinden gelmeliyim, ama *yapamıyorum*.

"Tek istediğin bu mu? Ben meşgulüm, Vince."

"Hey, hey!" Vince gülüyor. "Bana kızmama gerek yok. Başka bir şey mi var? Kupa yüzünden mi üzgünsün, yoksa hala Caitlyn ve benim aramızdaki ilişkiye mi kızgınsın?"

Derin bir nefes alıyorum. Bu, Vince ile aramızda sıkça görülen bir durum. O ailenin en küçüğü ve teyzemin, yani annesinin en sevdiği çocuğu. Çocukluğumda, o benim en büyük zorbalıktı, ama benden dört yaş küçük ve çok daha zayıf olduğu için kimseyi buna ikna etmek zordu. Bana eziyet eder, beni evlatlık ailemde bir yabancı gibi hissettirir

dışlanmış hissettirirdi, sonra da onu kazanabileceğini kanıtlamak için lisedeki kız arkadaşımın peşine düşerdi. Sonra da başardı ve onunla evlendi.

"Yirmi yıldır Caitlyn'e karşı kin beslemedim, Vince."

"Beni kandırabilirdin. Değil mi, bebeğim?" O mırıldanır. "Caitlyn aynı fikirde."

O, bunların artık geçmişte kaldığını söylüyor. "Gitmem gerek."

"Şükran Günü'nde görüşürüz. Sen ve Maude büyükanne harika bir takım oluşturunuz. Sonuncu kimin olacağını bilmek her zaman iyidir."

Tık.

Telefona bakıp öfkeleniyorum. Parmaklarımla cihazı o kadar sıkı tutuyorum ki, parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve bir şeyin farkına varıyorum: Caitlyn umurumda değil. Vince'e yirmi yıl önce hayatıma devam ettiğimi söylerken doğruyu söylüyordum.

Ama aptalca yıllık üç ayaklı yarışımızı önemsiyorum. Ne kadar çılgınca, değil mi?

Vince ve Caitlyn dört yıl üst üste kazanırsa, bununla ilgili konuşmalar hiç bitmeyecek. Vince'in bir yıl daha böbürlenmesine katlanmak düşüncesi... *Tanrım*, bu beni çok sinirlendiriyor. Bunun olmasına izin veremem.

Bu beni küçük düşürüyor mu? Muhtemelen. Vince'in hala beni bu kadar kolay kızdırabilmesi beni rahatsız ediyor mu? Evet, tabii ki.

Vince'in beni ne kadar sinirlendirdiğini biliyor musun? Kasabada ona benzeyen bir adam var — aynı saç rengi, aynı vücut yapısı, benzer yüz hatları — ve onunla tanıştığımda hemen ondan hoşlanmadım. Adı Sebastian ve büyükbabamın kiracılarından biri olan Georgia ile çıkıyor. Georgia, büyükbabamın boş ticari mülklerinden birinde bir sanat galerisi açtı. Sebastian iyi biridir. İyi bir adam. Ama ona bakarken içimde bir rahatsızlık hissediyorum, çünkü bana Vince'i hatırlatıyor. Hatta Georgia ile flört ettim, çünkü bunun onu rahatsız ettiğini fark ettim. Vince beni o kadar sinirlendiriyor. Bu tamamen mantıksız.

Şükran Günü'ne bir partnerim olmadan gidip yine büyükannemle eşleştirilsem yazıklar olsun bana. Sonuncu olmak *istemiyorum*. Vince'in bütün hafta sonu koltuğunun altında kupayla dolaşmasını izlemek istemiyorum. Yirmi yıl daha bu aptal yarış, karısı ve benden ne kadar üstün olduğu hakkında böbürlenmesini dinlemek istemiyorum.

Şükran Günü'ne bir eşle geleceğim. Onu bulmak için on haftam var ve o, benim yanımda Thomas Kupası'nı başının üzerine kaldıracak.

Mia kazanmak isteyecek kadar rekabetçi biridir.

Bu düşünce, istemeden aklıma gelir ve ben onu kafamdan silip atarım. Mia benden nefret ediyor. Benim aptal bir yarış kazanmam için ailemin Şükran Günü toplantısına gelmeyecektir.

Yeterince oyalanmıştım. Bana uzaktan da olsa ilgi duyan tek kadın NaturalBlondie'ydi ve biz daha isimlerimizi bile paylaşmamıştık. Bir randevu bulacaksam, onun bir seçenek olup olmadığını öğrenmem gerekirdi. Blind Date uygulamasını açtım ve bir mesaj yazdım.

TallDarkandHandy: Eğlenceli bir gerçek: Donald Duck'ın ikinci adı Fauntleroy. Seninki ne?

Mesaja bir süre bakıyorum, ama ne ondan ne de Mia'dan cevap geliyor.

Mia *nerede*? Birkaç eşyayı toplayıp şehrin diğer ucuna gitmek ne kadar sürer ki?

Oturma odamda volta atarken, kancadan bir anahtar takımı alıp koridordan geçiyorum. Boş daire düzenli, modern ve aydınlık. Mia ve Bailey'nin ihtiyaçları olan her şeye sahip olduklarından emin olmak için mutfak dolaplarına göz atıyorum, sonra evime gidip kahve, filtre, süt ve şeker getiriyorum. Elimde olan tek kahvaltılık yiyecekler hazır yulaf ezmesi ve birkaç muz, onları da bir galon sütle birlikte getiriyorum.

Bunun dışında daire mobilyalı. Büyükannem ve büyükbabam, neredeyse tüm kârı kendilerine alan emlak yöneticisi aracılığıyla daireyi kısa süreli kiralamışlardı. Onu kovduklarında, büyükannem ve büyükbabam daireye yeni mobilyalar aldılar, sonra hesaplarını yaptılar ve daireyi satmanın daha iyi olacağına karar verdiler.

Şimdi, burayı ve koridorun karşısındaki dairemi satışa hazır hale getirmek benim görevim. Çoğunlukla hazırlar; büyükannem ve büyükbabamın

kişisel eşyaları yok ve benim sahip olduğum tek şey valizlerimdekiler. Mobilyalar alıcıya verilebilir veya mümkün olduğunca çabuk satılabilir/bağışlanabilir.

Emlakçım, dolapları açmaları ihtimaline karşı mobilyaları ve diğer eşyaları bırakmamı söyledi. Böylece dairede yaşayacakları hayatı daha kolay hayal edebilecekler. Yataklar, dekorasyon için satın aldığım yepyeni çarşafarla örtülü ve mutfakta temel ihtiyaçlar mevcut. Mia ve Bailey burada rahat edecekler — tabii gelirlerse. Yirmi dakika geçti, ama NaturalBlondie'den veya Mia'dan hala haber yok.

Sonunda banyolara bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Havlu yok. Koridora koşup birkaç temiz havlu, el havlusu ve yüz havlusu alıp ana yatak odasına bırakıyorum.

Arka cebimdeki telefon titriyor. Mia, binanın dışında olduğunu söylüyor. *Sonunda.*

Kalbim bir mengeneyle sıkılıyormuş gibi hissediyorum ve kendimi kontrol etmek için dişlerimi sıkıyorum. Sonra ona binaya girmesini söylüyorum ve asansöre doğru yöneliyorum. Asansörün gelmesi, kapanması ve zemin kata inmesi sonsuza kadar sürüyor. Sonunda, kapılar açılıp lobiye ortaya çıkardığında, Mia ve Bailey'i görüyorum.

Bailey sırt çantası ve küçük tekerlekli valizle, Mia ise omzunda kocaman bir çanta ve büyük bir valizle duruyor. Gözlerinin altındaki koyu lekeler yorgunluğunu ele veriyor ve beni gördüğünde yüzünde her zamanki bulldog ifadesi bile yok.

Yenilmiş gibi görünüyor.

Bundan nefret ediyorum. Bu yanlış. Mia ateşli ve tavırlı biridir. Omuzları kambur ve gözlerinin altında torbalar olan bu kadın Mia değil. O, vücudunu ele geçiren bir yabancı.

Asansör kapısını açık tutarak onları içeri alıyorum ve ellerimi yumruk yapıp, asansörün diğer tarafında, benden olabildiğince uzak duran kadına uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. Vücudumun her hücresi onu kollarıma alıp göğsüme çekmek istiyor, ama benim ne hakkım var ki?

Bunun yerine, kapının üstündeki ekrana bakarak üçüncü kata kadar sayıları sayıyorum. Oraya vardığımızda, kızlar beni takip ederek

312 numaralı odaya kadar koridorda beni takip ederler. Kapıyı açar ve onları içeriye davet ederim.

Bailey hemen içeri koşar, çantalarını bırakır ve "Vay canına! Buzdolabına bak! Georgia'nın evindeki gibi gümüş rengi. Bizimki eski ve beyaz. Geri taşındığımızda gümüş rengi bir buzdolabı alabilir miyiz anne?" der. Bailey Mia'ya bakar, sonra başını sallar. "Ya da almayalım. Muhtemelen çok pahalıdır."

Mia utanmış gibi çekinir, sonra gülümsemesinin arkasına saklanır. Bailey'nin başına öpücük kondurur, sonra omuzlarını dikleştirir ve bana döner. "Teşekkürler. Benden bir şey ister misin? İmzalamam gereken bir şey var mı...?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Ben koridorun karşısında oturuyorum, herhangi bir sorun olursa kapıyı çal. Ya da ara. Ya da mesaj at." Boğazımı temizliyorum. "Yarın bir tesisatçı çağıracağım, sabah senin evine geleceğiz. Sorun olur mu?"

Mia bir anlığına bana bakar, sonra kaşlarını çatır. "Koridorun karşısında mısın?"

309 numaralı kapıyı işaret ediyorum. "O benim."

Şaşırmış gibi görünüyor ama çabucak toparlanıyor. "Tamam. Tesisatçı konusunda sorun yok, ne zaman ihtiyacın olursa gir." Bir süre birbirimize bakıyoruz. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorum. Sonunda Mia'nın gözleri hafifçe açılıyor ve "Peki... iyi geceler" diyor.

Tamam. Ne zaman kovulduğumu anlayınca, büyük bir adım atarak eşiğin diğer tarafına geçiyorum, sonra kapının yumuşak bir sesle kapanmasını izliyorum. Neredeyse düşünceli gibi görünen bir duraklamadan sonra, sürgü yerine oturuyor.

ÜÇ MIA

Ertesi sabah Bailey'i okula bıraktıktan sonra kahvemi yudumlarken, Des'in sağladığı daireyi baştan aşağı inceliyorum.

Kızgın bir şekilde, bunun güzel olduğunu kendime itiraf ediyorum. Yataklar yastık üstü şiltelerle donatılmış, çarşaf lar ipeksi yumuşaklıkta ve havlular yumuşacık. Burası benim evimden çok daha aydınlık. Oturma odasının pencerelerinin dışında, yaprakları farklı yeşil ve sarı tonlarında olan büyük, yapraklı bir ağaç var ve Eylül güneşine altın bir parlaklık katıyor. Ev aletleri yepyeni, mobilyalar sağlam ve iyi işçilikle yapılmış. Duvarlarda nispeten sıradan ve ucuz görünen, ama yine de zevkli sanat eserleri var.

Bailey çok sevdi. Her köşeyi ve her yeri keşfetmek istediği için onu yatırmak çok zor oldu. Bu sabah, mutfak dolaplarının sürekli açılıp kapanma sesiyle uyandım ve Bailey buzdolabında bizim için süt bile olduğunu haykırıyordu.

Mutfağa girdiğimde, bulaşık makinesinin paslanmaz çelik ön yüzünde kendi yüzünün çarpık yansımasına bakarken gördüm onu.

Ah, evet, bulaşık makinesi var. Eski kocam Colin'in evinden taşındığımdan beri bulaşık makinem yoktu.

Bailey'e gülümsedim ve ona kahvaltı hazırladım. O, benim evden getirdiğim her zamanki mısır gevreği yerine, dolaplardan bulduğu yulaf ezmesini tercih etti. Ama ben, onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyordum. Bailey en iyinin en iyisine layık olmalıydı. Bulaşık makinesine hayran kalmamalıydı.

Onu binlerce yeni şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim ve onun da bunu fark etmesini bekledim.

Şimdi, kahvemi yudumlarken etrafa bakınıyorum, parke zeminlere, deri koltuğun altındaki soyut geometrik halıya...

Kanepe, parlak ev aletleri... Hala aynı yetersizliği hissediyorum. Bailey tüm bunları ve daha fazlasını hak ediyor, ama ben ona bunları sağlayamadım. Ona en azını verdim ve o da benim isteyebileceğim en iyi çocuk oldu.

Ya ona bahçeli bir ev, bir köpek ve... Tanrım, bir *baba* verseydi? Ya futbol ve basketbol arasında seçim yapmak zorunda kalmasaydı ve ben ikisinin de masraflarını karşılayabilseydim?

İnterkomdan gelen bir ses beni kendimi suçlama selinden çıkarır. Kaşlarımı çatarak, ön kapının yanındaki küçük beyaz kutuya doğru yürür ve düğmeye basarım.

Kutu yanar ve küçük, pikseli ekranda Georgia'nın yüzünü görürüm. İki kişi daha ekrana çıkar: Simone ve Fiona.

"Georgia?"

"Merhaba kızım," diye cevaplar Georgia gülümseyerek. "Kahve ve pasta getirdik."

"Beni nasıl buldunuz?"

Simone dirsekleriyle öne doğru ilerler. "Mia. Konuşmayı kes. Bu bademli kruvasan çok lezzetli kokuyor ve midem guruluyor. Bizi içeri al."

Gülümseyerek, kapıyı açmak için düğmeye basıyorum. Sonra ön kapıyı açıyorum ve ellerimi göğsümün önünde sallıyorum. Uzun zamandır misafirim olmamıştı. Evim çok küçük ve pis olduğu için utanıyorum, bu yüzden nadiren misafir ağırlarım.

Ancak ben bir şey yapamadan, üç kadın daireye girer ve hep birlikte "ooh" ve "aah" sesleri çıkarırlar.

Georgia uzun, ince kollarını bana sıkıca sararak kucakladı. "Su tesisatı sorunlarını duyduk. Nasıl gidiyor?"

"Des imdadımıza yetişti," diyor Simone, buzdolabını açıp içine bakarken. "Burası harika!"

"İyiyim," diye Georgia'ya cevap veriyorum ve Fiona'dan gülümseyerek kahveyi alıyorum. Kendi fincanım mutfak masasında duruyor, ama Four Cups'ın kahvesi çok daha lezzetli, bu yüzden kendi yaptığım kahveyi döküp yenisini tercih ediyorum.

"Otur," diyor Fiona, mutfak masasındaki sandalyeyi çekerek. "Ye." Simone mutfaktan tabak ararken, o kahverengi kağıt torbalardan birini alıyor ve bademle doldurulmuş güzel bir kruvasan

doldurulmuş güzel bir kruvasan bana doğru kayıyor. Tabağı kaldırdığımda pudra şekeri kar gibi üzerine düşüyor.

"Margaret dün gece aradığını söyledi," diyor Georgia. "Bu sabah ben galeriye bazı tabloların teslimatını alırken o da galeriye uğradı ve bana her şeyi anlattı. Des'in seni buraya yerleştirdiğini söyledi, ben de Maude'u arayıp adresini aldım."

"Heart's Cove'da sır yoktur," diye cevap veriyorum, kaşlarımı kaldırarak. Onca yıl kendime sakladım, ama şimdi kendimi, Kuzey Kaliforniya sahilindeki küçük kasabamızı kasıp kavuran bu kadınlar topluluğuna çekilmiş buluyorum.

Kendi tabakları, hamur işleri ve kahveleriyle etrafımda koşuşturup boş odayı kahkahalar ve sohbetlerle doldururken, buna kızamıyorum. Belki de çok izole olmuşumdur. Bailey'e bakmadığım için utanç duyuyordum ve beni seven insanların beni terk etmesinden çok korkuyordum... ama bu iyi geliyor. Bu kadınların burada olması ve dün gece olanları konuşmak, uzun zamandır hissetmediğim bir rahatlama hissi veriyor.

"Ee," diye soruyor Fiona. "Bize ne olduğunu anlat!"

Ben de öyle yapıyorum ve bayanlar inanılmaz derecede anlayışlı bir dinleyici kitlesi olduklarını kanıtlıyorlar. Doğru yerlerde nefeslerini tutuyor ve gülüyorlar ve dün gece sızıntı başladığından beri ilk kez omuzlarım gevsemeye başlıyor. İşler sandığım kadar kötü değil. Kalacak bir yerim var ve ev sahibim sızıntıyı tamir edecek. Bailey ve ben güvendeyiz... ve her şey yolunda.

"Tamam, geri dön," diyor Simone, kahve fincanını masaya koyarak. "Su her yere sıçradı demiştin. Des'e de sıçradı mı?"

Başımı sallıyorum.

"Yani mutfağında Desmond Thomas vardı, sırılsıklam... Ne giyiyordu?"

Nedense yüzüm kızardı. "Tişört." Boğazımı temizledim. "Beyaz tişört."

Oda kahkahalarla yankılanıyor. Simone masaya vurup beni işaret ediyor. "Bizi kandırdın! Hadi, ayrıntıları anlat. Nasıl bir şey olduğunu tam olarak hayal etmek istiyorum. Fotoğraf çektin mi?"

"Ne? Hayır! Neden fotoğraf çekeyim ki?"

"Neden..." Simone bana, sonra Georgia ve Fiona'ya bakar, ikisi de güler. Simone sadece başını sallar. "Kızım."

"Hepiniz çok saçmasınız," diye mırıldanıyorum, parmağımın ucuyla birkaç kruvasan kırıntısı alıyorum. Gülümsememi saklamak için onları ağızıma atıyorum.

"Margaret, Mia'nın burada kalması için çok ısrarcı olduğunu söyledi," diye gruba bilgi verir Georgia. Gözleri parıldıyor. "Margaret otelde bir oda teklif etti, ama o açıkça reddetti." Eğilir. "Ve görünüşe göre Des de bu binada yaşıyor."

Aslında, koridorun tam karşısında. Ama bunu şimdilik söylemeyeceğim.

Gözlerimi ona dikip bakıyorum. "Daha birkaç hafta önce, buradaki dedikodulardan şikayet ediyordun," diye suçluyorum onu. "Şimdi haline bak."

"Evet, ama bu tarafta olmak çok daha eğlenceli," diyor Georgia gülerek. "Ayrıca, benim için işe yaradı, değil mi?" Sol elini sallıyor, yeni - ya da eski mi demeliyim?- elmas yüzüğü parıldıyor.

"Des'ten bu kadar yeter," diyor Fiona. "Peki ya Blind Date uygulaması? Orada ilginç biri olduğunu söylememiş miydin?"

Dudaklarımdan bir nefes verip, mutfak tezgahından telefonumu almak için ayağa kalkarım. "Dün gece bana mesaj attı," diye itiraf ederim, "ama cevap vermedim."

"Neden?" Georgia kahve fincanını çevirerek ne kadar kaldığını kontrol eder, sonra ağızına götürür.

Sandalyeye geri oturup uygulamayı açtım. "Bana ikinci adımın ne olduğunu sordu. Sanırım yavaş ilerlememizden sabırsızlanmaya başladı."

"İsimlerinizi bile paylaşmadınız mı?" Simone kaşlarını çattı. Sandalyesine yaslandı ve içini çekti. "Artık flört etmek zorunda olmadığım için çok mutluyum. O kadar sabrım yok."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye şarkı söyler gibi konuşurum.

Simone güler. "Hadi ama. Mesajları göster bize."

Üç kişi telefonumun etrafına toplanarak TallDarkandHandy ile aramızdaki mesajların geçmişini okur.

okuduklarında, hepsi düşünceli ifadelerle arkaya yaslanırlar.

Endişem artar. "Ee?"

"Bence denemelisin. Bak bakalım ne olacak. Onunla yüz yüze görüş," diyor Fiona. "Bak, burada, iki hafta önceki mesajlar. On yılın üzerinde üçüncü randevuya çıkamadığını itiraf ettiğinde, ikiniz de şakalaşıyordunuz ve o, senin serini bozduğu için neredeyse üzüldüğünü söyleyerek şaka yaptı. Bu kimya."

"Kimyasal çekim mi?" diye tekrar ediyorum, ikna olmamış bir şekilde.

"Daha çok acınası bir durum gibi."

"Ayrıca, fiziksel çekim yoksa, çekici bulmadığın birine haftalarca ya da aylarca zaman harcamak istemezsin." Simone dudaklarını büzer. "Katılıyorum. Bence mümkün olduğunca çabuk yüz yüze görüşmek daha iyi."

"Hemen cevap vermelisin." Georgia telefonumu masanın üzerinden bana doğru iter. "Yardım ederiz."

Kalbim hızla atıyor. Eski kocamdan ayrıldığımdan beri çok az randevuya çıktım, bu yüzden yeni biriyle tanışmak düşüncesi avuçlarımı terletiyor. Ama ekrana bakıp ikinci ismimi yazıyorum: Edith.

"Büyükanneimin adıydı," diye açıklıyorum, sonra onu da yazıyorum.

Tekrar düşünmeden gönder tuşuna basıyorum.

Simone alkışlar. "Yaşasın! Tamam, cevap verdiğinde bize haber ver. Grup sohbeti başlatacağız, sen de ekran görüntülerini oraya ekleyebilirsin. Ve ıslak tişört giymiş seksi erkeklerin fotoğraflarını da çekersen ekleyebilirsin."

Kesinlikle bunu yapmayacağım.

Georgia gülümser. "Şimdi işe mi gidiyorsun? Seninle birlikte yürüyebiliriz."

Saate bakıp başımı sallarım. "Evet."

"Peki, boş vaktin olursa kafeye uğra." Fiona bana gülümser, sonra masanın benim tarafıma gelir ve bana sarılır. "İyi olduğuna sevindik."

Dördümüz birlikte ayrılırız ve ben, koridorun karşısındaki kapıya birkaç saniyeden fazla bakmamayı başarırım, üç arkadaşımın bu uzun bakışı fark etmemelerine şükrederim.

BERBER DÜKKANIM, iki yüz metre karelik küçük bir alan. Siyah-beyaz kareli fayanslar, kırmızı vinil sandalyeler ve yol kenarından alıp kendim restore ettiğim küçük bir resepsiyon masası var. Aynaların etrafında büyük siyah çerçeveler var ve küçük espresso makinem ile buzdolabım arka köşeye sıkışmış durumda. İçeri girerken derin bir nefes alıp dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum.

Fazla bir şey değil, ama hepsi benim.

Dükkan tertemiz, bu yüzden açmak için tek yapmam gereken kasadan dizüstü bilgisayarımı alıp çalıştırmak, espresso makinesini ısıtmak ve tüm aletlerimin sterilize edilmiş ve kullanıma hazır olduğunu kontrol etmek.

Sonra arkadan, daireme açılan kapının arkasından bir ses duyuyorum. Ardından daha yüksek bir gürültü geliyor.

Kaşlarımı çatarak kapının kilidini açtım ve eski yaşam alanıma geçtim. Kısa bir koridor doğrudan mutfığa çıkıyordu. Des yerde su siliyordu ve şişman bir tesisatçı dolapların altına sıkışmıştı.

"Dün gece her şeyi temizlediğimi sanıyordum," diyorum, Desmond'un paspasını işaret ederek. "Bir şeyleri atladım mı?"

Bana dönerek, baştan ayağa ve tekrar yukarıya doğru gözlerini gezdirir. "Mia."

İçimde her şey elektriklenir, sonra gerginlik beni sarar. Desmond'la aynı odada olduğum her seferinde, kendi vücudumun kontrolünü kaybediyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum. Ama bayanlar haklı, beni güzel bir apartman dairesine yerleştirdi. Kahve ve kahvaltı için temel malzemeleri sağladı. Büyük kira artışını görmezden gelirim, iyi bir ev sahibi oldu. Gerçekten nazik davranmaya çalışmalıyım, bu da vücudumu saran bu garip gerginliği görmezden gelip, bir kiracının ev sahibine davrandığı gibi davranmak anlamına geliyor.

El sallıyorum. "Merhaba. Gece su mu sızdı?"

"Hayır, geldiğimizde zemin tertemizdi. Bu benim yaptığım." Paspası kaldırıyor. "Ama bu, dün gece neden bu kadar geç geldiğini açıklıyor."

Kaşlarımı çattım. Desmond'un ayrılmasından benim yeni daireye varmama kadar geçen süre bir saatten biraz fazlaydı. Bu sonsuzluk sayılmaz.

Neden endişeliymiş gibi konuşuyor? Belki de beklemekten sıkılmıştı.

Tesisatçı, üst vücudunu dolaptan çıkarır ve başını bana doğru çevirir. "Hanımefendi."

(Not: Böyle çağrılmaktan nefret ederim.) Başımı sallarım. "Durum nasıl?"

"Tamamen mahvolmuş." Ellerini uyluklarına koyar ve derin bir nefes alır. "Aylarca, hatta daha uzun süredir sızıntı varmış gibi görünüyor. Gördüğüm kadarıyla su hasarı var."

Desmond bana doğru kaşlarını çattı. "Dünden önce sızıntıyı fark etmediniz mi?"

Ellerimi belime koyuyorum. "Bunun için *beni* mi suçluyorsun?"

Desmond bana dönerek kaşlarını çattı. "Bu tavır da ne? Sadece bir soru sordum."

"Ah, sadece bir soru soruyormuş! Özür dilerim. Yanılmış olmalıyım. Bana tesisat sorunlarının *benim* hatam olduğunu söylediğini sanmıştım."

Nasıl? Bu adam *nasıl* beni 3,2 saniyede sıfırdan öfkeye ulaştırabilir? Bu sadece onun, onun, onun... Bu sadece o! O kadar iri ve tehditkar ki, beni korkutabileceğini sanıyor. Mali sıkıntılarımdan sebebi o. Kızımı yatma saatinden çok sonra şehrin diğer ucuna taşınmak zorunda kalmamın sebebi o. Berber dükkanını daha uzun saatler açık tutmamın ve part-time bir iş aramamın sebebi o.

Ve şimdi de beni suçluyor.

Babam benim öfkeme bir isim takmış: ona ejderha diyor. Acılarımı altın ve mücevher gibi biriktiriyorum, biri beni uyandıran kadar onların üzerinde uyuyorum. Sonra, uyandığında (örneğin, koca bir adam tarafından), efsanevi canavar kanatlarını vücudumun içinde açıyor, pulları derimin içini çiziyor ve bana öfkeli olmamın tüm nedenlerini hatırlatıyor.

Desmond Thomas, ejderhayı uyandırmak için özel bir yeteneğe sahiptir. Ondan gelen tek bir karanlık bakış, beni ateş püskürmeye hazır hale getirir.

"Dinle, Mia," diyor sahte bir sabırla, bu da beni daha da sinirlendiriyor. "Sızıntılar genellikle nemli kokulara neden olur. Lekelere. Sadece

fark ettin mi diye sordum. Seni hiçbir şeyle suçlamıyordum. Bu kadar titiz davranmana gerek yok."

Hassasiyet. Bana *hassasiyet* dedi.

"Hayır, hiçbir şey fark etmedim. Oh, dur biraz." Ona acı bir gülümsemeyle bakıyorum. "Banyodaki küf dışında, bunun için emlak yöneticisini... oh, bir düzine kadar aradım mı? Sonunda biri gelip üzerine bir kat boya attı." Vurgulamak için parmaklarımı saymaya başlıyorum. "Bir de kızımın yatak odasındaki sineklik hiç tamir edilmedi, ben de kendim tamir etmek zorunda kaldım ve yıllık denetimlerden birinde azarlandım. Ocağın üzerindeki aspiratör çalışmaz hale geldi, ama bu konuda da *hiçbir* cevap alamadım. Değiştirmek bana neredeyse beş yüz dolara mal oldu ve yöneticiye bunu kiradan düşeceğini söylediğimde, beni mahkemeye vereceğini söyledi. Thomas Bey'e saç kesimi sırasında bu konuyu sorana kadar dava tehditleri almaya devam ettim. Bu yüzden, Desmond, *titiz* davrandığım için özür dilerim. Eğer büyükkannenizi ve büyükbabanızı bu kadar sevmeseydim ve bu kasabada tamamen çöplük olmayan, paramın yeteceği bir yer olsaydı, taşınırdım. Ne yazık ki, *bir pislik* kirayı o kadar çok artırdı ki, artık hiç birikimim kalmadı."

Desmond'un göğsü inip kalkıyor. Burun delikleri genişliyor. Karanlık, karanlık gözleri uzaktan bana bakıyor. "Bana bunlardan herhangi birini söyleseydin..."

Elimi kaldırdım. "Çok üzgünüm efendim, ama mülklerinizin geçmişini size bildirmek benim sorumluluğumda değil. Bana gelip, benim suçum olmayan her türlü şeyi benim suçummuş gibi suçlamadan önce, o işe yaramaz emlak yöneticisinden kayıtları isteyin. Yıllar boyunca sayısız bakım talebinde bulundum ve çoğu, kendi paramı harcayana kadar görmezden gelindi. O kadar çok kez mahkemeye tehdit edildim ki, artık buna alıştım. Kendi paramı ve zamanımı harcamamış olsaydım, bu daire harap halde olurdu. *Binlerce* dolar harcadım ve hiçbiri geri ödenmedi." Derin bir nefes alıp öfkeyle doluyorum. Bana suçlamalarla gelip, kendimi küçük, güçsüz ve zayıf hissettirme *cüretini* gösteriyor. Kahretsin! *Bu adamdan nefret ediyorum.* "Ve biliyor musun? Siktir git."

"Mia..." Bana doğru bir adım atar.

Tesisatçı ısıklık alar. "Odayı terk etmemi ister misiniz? Size biraz mahremiyet sağlamak için?" Öfkeyle, sırtıtan adama sert bir bakış atarım. "Özür dilerim, hanımefendi."

Ugh! Ona hanımefendi diyeceğim. Yüzüne karşı hanımefendi diyeceğim!

Topuklarımı döndürerek kısa koridordan geri dönüp kapıyı çarparak kapatırım. Berber dükkanıma geri döndüğümde, yüzüme bastırıp ığlığımı bastırabileceğim bir yastık, battaniye veya yumuşak bir şey ararken etrafımda dönerim. Hiçbir şey bulamayınca, tabelamı ters çevirip kapının kilidini açarak dükkanı açmak niyetiyle ön kapıya doğru yürürüm. Kim bilir, belki neşeli kişiliğim yeni müşteriler çekebilir.

Ve ışıklar söner.

Odanın ortasında durup, ışıkların tekrar yanmasını bekliyorum. Kapı açılmadan birkaç saniye önce, arka daireden yüksek sesli bir küfür geliyor. Desmond içeri giriyor ve beni bakarken duruyor.

"Elektrikler kesildi," der, bariz olanı söyleyerek.

Gözlerimi kırpıştıtırırım. "Beni aptal falan mı sanıyorsun?"

"Neden bu kadar..."

"Bir sonraki sözlerini çok dikkatli seç, gerzek." "Kibar olmaya çalışıyorum!"

"Nazik mi? *Nazik* olmaya mı çalışıyorsun?"

Des elini saçlarına geçirir ve bana sırtını döner. Derin bir nefes alırken omuzları yükselir, elleri yanlarına düşer. Bir kez daha derin bir nefes alır ve başını tavana doğru kaldırır.

İçimdeki ejderha homurdanarak etrafıma kül ve duman saçtı.

Desmond yavaşça dönerek, siyah gözleriyle benim bakışlarımla buluştu. "Yedinci Cadde'deki dairede ihtiyacın olduğu sürece kalabilirsin," dedi. Omzunun üzerinden eski daireme açılan arka kapıyı işaret etti. "Bu yerdeki tüm sorunların özölmesini sağlayacağım. Henüz özölmemiş bakım taleplerinin bir listesini ve mümkünse makbuzlarla birlikte ödediğiniz tutarın kaydını gönderirseniz, her şeyin halledilmesini ve hakkınız olanı almanızı sağlayabilirim.

eski emlak yöneticisiyle yaşadığınız kötü deneyim için üzgünüm. Şikayetlerinizin uzun bir listesi olan tek kişi siz değildiniz ve sorunların çözülmesi bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Küçük nefesler alarak, diğer kötü haberin gelmesini bekliyorum. İnsanlar genellikle bir tür şart koşmadan böyle özür dilemezler.

Desmond sessiz kalır ve beni izler.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru eğilip ona başımı sallarım. "Tamam."

"Mümkün olduğunca çabuk elektriği geri getireceğim. Bir saat kadar sürebilir. Sorun olur mu?"

Kafamı sallarım. İlk randevum saat 11'de, yani iki saat sonra. "Sorun değil. Four Cups'ta kahve içebilirim."

"Elektrik geldiğinde sana mesaj atarım." Des çenesini hafifçe sallar, sonra kapıya doğru yönelir. Kapıda durur, tekrar bana döner. Gözleri benimkilerle buluşur. Yanaklarında hafif bir sakal vardır, parmaklarım onu hissetmek için kaşınır, özellikle de çenesini o kadar sıkı sıkıştırdığında, odanın diğer ucundan bile elmas kadar sert görüldüğünde. "Mia," diye tiz bir sesle konuşur, "sana titiz dediğim için özür dilerim."

Omuzları o kadar geniş ki, kapının iki yanına neredeyse degecek kadar. Orada durmuş, okunması imkansız gözleriyle bana bakıyor ve o beni izlerken midem bir anda düğümlenip gevşiyor. Sandalyelerimden birinin başlığını sıkıca tutarak, çenemi kaldırırken dengemi korumaya çalışıyorum.

Ejderha, yorgunluktan homurdanarak hazine yığınının üzerine düşüyor. "Sana pislik dediğim için özür dilerim."

Des nefes verir. "Öyleydim. Birazdan sana mesaj atarım." Gözleri benimkilere takılıp kalırken üzgün görünür, sonra dönüp kapıdan kaybolur.

Ellerim titreyerek kapıyı kilitliyorum, aptalca yakışıklı, inatçı, sinir bozucu, kaba, öfke uyandıran ev sahibimden biraz uzaklaşmam gerekiyor.

Sonra telefonum titrer.

TallDarkandHandy: Babamın adı benim ikinci adım. Allen. İlk isimler için hazır mısın?

Sokakta serin bir rüzgar esiyor, saçlarımı karıştırıyor. Titriyorum, hırkamı daha sıkı çekiyorum. Hava dilimde taze bir tat bırakıyor, ama yakında daha da soğuyacak. En azından Bailey ve benim kalacak bir yerimiz var ve tahminimce bu apartman dairesi berber dükkanının arkasındaki eski evimizden daha iyi yalıtımlı ve ısıtılmalı.

İş yerimin karanlık pencerelerine bir göz attıktan sonra tekrar telefonuma baktım. En son yapmak istediğim şey bir randevuya çıkmaktı. Özellikle o tartışmadan sonra, battaniyemin altına girip bir sonraki buzul çağına kadar uyumayı tercih ederdim. Kendimi *yorgun* hissediyordum.

Ama belki de kızlar haklıdır. Flört etmeyi kabul etmeli ve Bay Handy ile ilişkimizi ilerletmeliyim. Aksi takdirde, başka bir erkeğin etkisine kapılabilirim — büyük, güçlü, koyu gözlü, bir şekilde hem kafasını koparmak hem de bacaklarımı açarak sırt üstü yatmak istememe neden olan birine.

Belki de geçmiş hayatımda bir peygamber devesiydim. Bu dürtüler bana tanıdık geliyor.

NaturalBlondie: Peki ya bir randevuya ne dersin? Bu uygulamanın ruhunu sonuna kadar yaşayalım... gerçek bir kör randevu.

Mesajı gönderirken, sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi garip bir suçluluk ve biraz da hayal kırıklığı hissediyorum. Kalbim bu işe pek istekli değil. Ama başka ne yapabilirim ki? Ev sahibimle bu berbat, çekişmeli ilişkiye devam mı edeyim? Kızım göz açıp kapayıncaya kadar büyüyüp ben tamamen yalnız kalana kadar kendi başıma yaşamaya devam mı edeyim?

Dikkatimi başka yere yönlendirmem lazım. Kendimi çekici hissetmem lazım. *Seks yapmam* lazım, lanet olsun

Ve bedenim bunu anlamamış olsa da, *Desmond* Thomas'la Desmond Thomas ile seks yapmayacağım. Asla.

Kafeye doğru yürürken, kasada Fiona'yı buldum ve ona son mesajımı gösterdim. "Başardım," dedim. "Ona çıkma teklif ettim."

DÖRT DES

GERÇEK BİR KÖR RANDEVU.

Mesajı birkaç kez okudum, dilimde acı bir tat vardı. Bu kadını seviyorum, gerçekten. Çevrimiçi randevularda beni güldüren tek kişi o. Blondie ile çıkmak iyi bir fikir. Aklımla biliyorum ki öyle.

Ama...

Tanrım, Mia'nın bana bakışı. Özür dilediğimde sönüp gitmesi, sanki tüm gücü bir anda tükenmiş gibi. Vücudumdaki her hücre, onu kollarıma alıp sıkıca sarılmam için yalvarıyor. Onu, mücadele etmek zorunda kaldığı tüm şeytanlardan korumak istiyorum. Onu bir ceviz gibi kırıp, o sert dış görünüşünün arkasında sakladığı şeyi görmek, ona her şeyi düzeltereğimi söylemek istiyorum. Her şeyi yoluna koyacağım.

Ama bu asla olmayacak ve ailemin Şükran Günü buluşmasına bir eşe ihtiyacım var. Dün gece, Mia ve Bailey'e daireyi gösterdikten sonra eve döndüğümde, Vince'den bir mesaj aldım. Mutfak adasının ışıkları altında parıldayan kupanın bir fotoğrafıydı.

Bu yıl randevusuz eve dönmeyeceğim. Kesinlikle olmaz. Gerekirse birini kiralarım.

TallDarkandHandy: Şehirde yeni açılan İtalyan restoranı Dolce Vita'ya ne dersin?
Cumartesi gecesi olabilir mi?

Telefonumu cebime geri koyup, tesisatçı Bill'e dönüyorum. Sürekli kendi kendine homurdanıyor ve sonunda yanıma kalkıyor. "Bütün bu dolapları duvardan sökmemiz gerekecek. Banyoda su yalıtımı yapılmamış.

Hasar çok büyük. Muhtemelen tüm bu alçıpanları değiştirmek, duşu sökmek ve belki de banyonun zeminini yapmak zorunda kalacaksınız. Sızıntıyı tamir edebilirim, ama bu yeterli olmayacak."

"Tamam."

Çağırdığım elektrikçi koridordan kafasını uzatıyor. "Elektrik geri geldi. Sigorta atmış. Ancak tüm panonun standartlara uygun değil. Sahip olduğunuz devre sayısı için çok küçük ve gerçekten yenilemeniz gerekiyor. Hazır başlamışken, tüm ev için bir aşırı gerilim koruyucu da taktırabilirsiniz. Berber dükkanı ise tamamen ayrı bir panoya bağlanmalı."

Başımı sallayarak elektrikçiye bana bir fiyat teklifi ve uygunluk durumunu göndermesini söylüyorum. Bu, Colorado'daki eski hayatımı hatırlatıyor. On yedi yaşında bir inşaat şirketinde çalışmaya başladım. Sonra proje yönetimi diploması aldım ve şirketin ikinci adamı olana kadar terfi ettim. Yaşlı adam bana krallığının anahtarlarını teslim etmeye hazırdı, ama sonra her şey alt üst oldu. Kısa bir süre sonra, dedem ve ninem aradılar ve pis bir emlak yöneticisi tarafından dolandırıldıklarını itiraf ettiler, ve işte buradayım.

Elektriği tekrar açıyor ve ben de telefonumu çıkarıp Mia'ya mesaj atıyorum. Blondie'den bir mesaj var.

NaturalBlondie: Bu cumartesi olmaz. Ama gelecek hafta boşum. Çocuğum bir arkadaşının evinde oyun randevusu var. Cuma olur mu?

TallDarkandHandy: Bana uyar. Seninle tanışmayı (ve kullanıcı adının doğru olup olmadığını öğrenmeyi) dört gözle bekliyorum.

NaturalBlondie: Gerçek olmasa bile, bunu asla bilemezsin. □

Gülerek uygulamayı kapatıp Mia'nın numarasını buluyorum.

Desmond: Elektrikler geldi. Geri dönmek güvenli.

Mia bir saniye içinde cevap veriyor.

Mia: Anlaşıldı.

Mia'nın kapıyı açması için zamanında berber dükkanından geçerek ön tarafa doğru yürüdüm. Elinde iki kahve tutuyordu ve sıkı bir gülümsemeyle bana birini uzattı.

"Zeytin dalı," diye açıklıyor.

Boğazım bu kadar sıkışık olmamalı. Alt tarafı bir kahve. Başımı sallayıp kapağı açarak içindekileri kontrol ediyorum. Büyük boy kapuçino ve kapağın üzerindeki işaretlere bakılırsa, ekstra bir shot espresso da var. Her zamanki siparişim. "Teşekkürler Mia."

"Önemli değil." Gözlerime bakarak devam etti. "Cidden. Önemli değil. İyi bir günde bile sana kızmamak benim için zor."

Dudaklarımdan çıkan kahkahayı engelleyemiyorum. Bu kadın başka bir şey. Öfkesi ve alaycı tavırlarına rağmen, bana bir şeyin parçası olduğumu hissettiriyor. Sanki buraya aitmişim gibi, sırf onu kızdırmak için olsa bile.

"Hey, tıraş olacak vaktin var mı?" Sakalımdaki kirleri ovuşturuyorum. Kendime dürüst olursam, bunu Mia ile daha fazla zaman geçirmek, aramızdaki bu hafif gerginliğin tadını çıkarmak için bir bahane olarak kullandığımı itiraf edebilirim.

Mia gözlerini kırptırır, yüzünde o kadar hızlı bir ifade geçer ki, tam olarak ne olduğunu anlayamam. Endişe mi? Gerginlik mi? Utanç mı?

Keşke beni hayatına alsaydı. Çok ketum, bu beni delirtiyor. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Bir an için, Mia'yı ailemin Şükran Günü kutlamasına götürmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Elbette herkesi kendine hayran bırakırdı. Onun kadar neşeli olan kuzenim Katie ile hemen arkadaş olurdu. Üvey kardeşlerim Vince ve David deli gibi kıskanırlardı. Büyükbabam ve büyükbabamın onu sevdiğini zaten biliyorum. Onu tüm ailenin önünde kolumda sergileme düşüncesi bile

gösterme düşüncesi bile göğsümü kabartıyor.

Ama bu boş bir hayal. Asla gerçekleşmeyecek.

"Tabii," diyor Mia. "Tıraş olmak için vaktim var. Oturun."

Sandalyede kayarken, vinil altımda gıcırıyor ve sonra berber dükkanının telefonu çalıyor. Mia omzuma hafifçe vurarak izin istiyor — tüm vücudumu titreten bu sıradan dokunuş — ve o mükemmel, minik kalçalarını dükkanın önüne doğru sallıyor. Harika bir poposu var ve o kot pantolon sanki onun için yapılmış gibi duruyor.

"Blade Berber Dükkanı'na ulaştınız; ben Mia. Nasıl yardımcı olabilirim?" Sesi neşeli ve profesyonel, dostça bir tonda. Bana hiç böyle konuşmamıştı, ama nedense umurumda değil. Bana hakaretler yağdırırken, daha gerçekçi geliyor.

Sonra Mia'nın tüm vücudu kaskatı kesildi. "Colin. Ne... ne istiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak sandalyeyi ona doğru çeviriyorum. Bana sırtı dönük, ama buradan bile parmak uçları beyazlaşacak kadar masanın kenarını sıkıca tuttuğunu görebiliyorum. Omuzları kulaklarına kadar çekilmiş.

"Oh," diyor. "Hayır, sorun yok. Sadece beklenmedik bir şey, hepsi bu. Dokuz yıl oldu. Neden şimdi?"

Öne eğildim. Bu durum hoşuma gitmedi. Hiç hoşuma gitmedi. Mia'nın sesinin titremesi ve bacağını endişeyle sallaması hoşuma gitmedi.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Bu... oldukça şok edici" diyor. Bir başka uzun sessizlik. "Bilmiyorum. Ben hamileyken onunla hiçbir şey yapmak istemediğini çok açık bir şekilde belirtmiştin. Onun hayatına girip çıkmaya izin vermeyeceğim. O bundan daha iyisini hak ediyor. O kendi kararını verebilecek yaşa gelene kadar ya içindesin ya da dışındasın." Mia omzunun üzerinden bana bakıyor, beni izlediğimi görüyor. Gözleri acı çekiyor ve onu teselli edememek beni öldürüyor. "Dinle, konuşamam. Çalışıyorum. Bana e-posta gönder, adresim aynı. Evet. Tamam, hoşça kal." Telefonu gereğinden fazla sert bir şekilde yerine koyar, sonra kendini toplamak için bir dakika bekler. Derin bir nefes alıp yavaşça verişini izlerim.

Arkasını döndüğünde, Mia tamamen sakinleşmiştir.

"Her şey yolunda mı?"

Burun kıvırıyor. "Hiç her şey yolunda mı ki?" Kafasını sallıyor ve elini kaldırıyor. "Üzgünüm. Çok profesyonelce davranmıyorum. Kahve? Çay? Su?" Gözleri elimdeki kahve fincanına kayıyor ve bana utangaç bir gülümseme atıyor. "Sanırım içecekleri hallettim, değil mi?"

"İyi olduğundan emin misin?"

Mia kalçasını yana doğru uzatır, başını eğirir. "Ne, yine huysuzlanacağımdan mı korkuyorsun?" Kendini durdurur, gözlerini kapatır. "Üzgünüm. Bu gereksizdi. Şu anda sana deli gibi gelmiş olmalıyım."

"Alıştım," diye cevap veriyorum, dudaklarımın köşesi seğiriyor.

Mia, gülümsemek istiyor ama kendine izin vermiyormuş gibi homurdanır. Bir an sessizce birbirimize bakarız, sonra Mia telefonu işaret eder. "Arayan eski kocamdı. Bailey ile tanışmak istiyor." Omuzlarıma bir pelerin geçirir ve arkamda bağlar, parmakları enseme serin bir his bırakır. Her dokunuşu omurgamdan aşağı bir titreme geçer. Tepkimi gizlemek için kahvemi yudumlarım.

"Kendi kızını görmedi mi?" Bir insan nasıl kendi çocuğundan uzak durabilir? Bir erkek nasıl arkasını dönüp gitmeyi seçebilir? Benim bir çocuğum olsaydı, her gün onun yanında olurdum. O çocuğun, benim hayatımın ilk on bir yılında sahip olduğum her şeye sahip olmasını sağlardım ve sonraki otuz yılda benim hissettiğim gibi yalnız ve terk edilmiş hissetmemesini sağlardım.

Mia acı bir kahkaha attı. "Hayır, Bailey ile tanışmadı. Onun doğduğundan bu yana geçen dokuz, neredeyse on yıl boyunca bir kez bile tanışmadı. Neden şimdi beni aradı? Belki de benim akıl sağlığımı parmak uçlarımla tutunduğumu biliyor.

Mia hakkındaki bu ipuçlarını, parlak nesneleri toplayan bir karga gibi topluyorum ve onları değerli mücevherlermiş gibi değerlendiriyorum. Sanki bir kapı aralık bırakılmış ve ben içerideki kadını görebiliyorum.

Aynada Mia gözlerime bakıyor... ve parlak bir ustura çıkarıyor. "Artık zihinsel sağlığımın ne kadar kırılgan olduğunu anladığımıza göre... Temiz bir tıraş mıydı?"

Gülüyorum. "Çok korkutucu."

"Tatlım, hiç bilmiyorsun." Bunun hiçbir anlamı olmadığını bilsem de, Mia'nın bana sevgi dolu bir isimle hitap etmesi göğsümde bir sıcaklık hissi uyandırıyor.

Saçma. Ben saçmalıyorum.

Jileti bırakıp yanaklarıma ve çeneme tıraş kremi sürmeye başlar. Fırça cildimde yumuşak dairesel hareketler yaparken, vücudu yanıma yaslanır. Kolumun üst kısmına değen göğüslerinin şekli, bacağıma yakın bacağının sıcaklığı, keskin ve yoğun bir şekilde farkındayım.

Sonra uzaklaşır ve ben derin, sessiz bir nefes alırım. Başını aletlerinin üzerine eğdiğini, ellerinin titrediğini izlerim. Bir an için ellerini yumruk yapar, kendini toplar ve jileti bir kez daha eline alır.

Bıçağı cildime yaklaştırdığında, hareketleri sabit ve kesindir. Zırhını tekrar giymiş, iç dünyasının kapısını çarpmış gibi.

DAHA SONRA, ödemeyi yapıp arka kapıdan Mia'nın dairesine girdiğimde, kendimi gergin ve tedirgin hissediyorum. O telefon görüşmesini aklımdan çıkaramıyorum. Eski sevgilisi, hayatına geri dönmek için her yolu deniyor. Sonunda geride bıraktığı muhteşem kadının değerini anladı mı acaba? Neden bu durum beni burayı yakıp yıkmak istememe neden oluyor?

Ah, tabii. Nedenini biliyorum. Çünkü ona lanet olasıca takıntılıyım

Acınası bir durum.

Banyoda tesisatçıyı buldum, kafası

lavabo. Duşun yanındaki duvara bir delik daha açmış, ben de kafamı duvara sokup, karşı karşıya olduğumuz büyük su hasarını görmek için bakıyorum.

"Bu duvarı yıkmamız gerekecek," diyorum.

"Evet," diye cevaplıyor Bill.

"Ben başlayayım, duvarları söktüğümde seni ararım. Bu arada yapabileceğin bir şey var mı?"

"Duvarı açana kadar bir şey yapamayız."

"Bana bırak."

Oturma odasına geri dönüp telefonumu çıkarırım. Büyükkannemlerin eski emlak yöneticisi kasabada bir müteahhitle bağlantıları vardı, ama kim bilir onlar meşru muydu yoksa bizi de dolandırıyor muydu. Telefonumu bacağıma vuruyorum. Müteahhitleri araştırmam, referansları aramam, fiyat teklifi almam gerekecek... Bunların hepsi zaman alır.

Çoğu işi kendim yapabilirim. Daha hızlı olur ve Mia evine geri dönmek istiyor. Eski yöneticinin ona yaptıklarını anlattıktan sonra, dairesini ona mükemmel bir şekilde teslim etmek istiyorum. Ayrıca, daireden ne kadar çabuk taşınırsa, o kadar çabuk satıp büyükkannem ve büyükbabama maddi olarak biraz nefes aldırmiş olurum.

Mutfağa doğru dönerek, duvarı kendim yıkmaya niyetlenirken, oturma odasında bir şey gözüme çarparak dururum. Duvarda, yazıcı kağıdı büyüklüğünde bir çerçeve vardır ve üzerinde karikatürize bir ayak nakışla işlenmiştir. Ayağın altında, "Kesik bir ayak, çorap doldurmak için en iyi şeydir" yazısı el yazısı nakışlarla yazılmıştır.

Kanım donar. Kalbim çarparken çerçeveye doğru bir adım atarım. Bu alıntıyı biliyorum. Komedyen Mitch Hedberg'in şakasıdır ve Blind Date uygulamasındaki bir flört profilinde görmüştüm.

Sıradan bir profil değil.

NaturalBlondie'nin profilinde.

Nefesim düzensiz çıkıyor, ciğerlerimi kesiyor. O...

Hayır. Oh, hayır. Bu çok kötü. Bu o kadar kötü ki, komik bile değil.

Mesajlaştığım, flört ettiğim kadın... *Mia* mı? Birkaç günde bir mesajlarıyla beni güldüren, yavaş ilerlemek isteyen kadın.

Mia ile gelecek cuma akşamı için bir randevu ayarladım.

Kafamı çevirip, daireyi berber dükkanından ayıran kapalı kapıya bakıyorum. O, kapının hemen arkasında, Heart's Cove'daki erkeklerin saçlarını kesiyor, tıraş ediyor ve şıklaştırıyor. Ve hiçbir şeyden haberi yok.

Ne yaptığımı fark etmeden, kapının yarısına kadar gelmişim ve aniden duruyorum.

Eğer TallDarkandHandy olduğumu itiraf edersem, randevuyu iptal edecektir. Hiç şüphem yok, hiç tereddütüm yok. Oraya girip onunla akşam yemeğine çıkacağını söylersem, bu asla gerçekleşmeyecek.

Kulaklarımda kanın uğultusu, ne yapacağımı bilmeden koridorda hareketsiz duruyorum.

Aniden, cuma günkü randevum çok daha heyecan verici hale geldi. Mum ışığında bir restoranda karşısına oturup şarap içebilir, onu güldürebilirim...

Bunu istiyorum.

Tanrım, bunu çok istiyorum.

Onu giyinmiş, altın sarısı saçları yüzünü çevreleyen haliyle görmek istiyorum ve benim onun için önemli biriymişim gibi bana bakmasını istiyorum.

Belki... belki randevuyu ona söylemezsem, gelir... ve kalır?

Hayır. Ona söylemeliyim.

Ailemin Şükran Günü toplantısında kolumda duran Mia'nın görüntüsü tekrar aklıma geliyor. Artık bu o kadar da imkansız gelmiyor. Onu dışarı çıkaracağım, şarap içip yemek yedireceğim, hayatını zorlaştırmak istemediğimi ona anlatacağım. Kirayı artırmamın sebebi, büyükbabamın ve büyükannemin mali durumunun kötü olması ve paraya ihtiyaçları olmasıydı. Büyükbabamın sağlık masrafları artıyor ve şehirde beş mülkleri olmasına rağmen, nakit paraları oldukça az. Önceki emlak yöneticisi onlardan çok fazla para çaldı ve mülklerinin çoğunu o kadar bakımsız bıraktı ki, Seventh Ave'deki satılık daireleri tamir edebilmek için biraz para kazanmak amacıyla tüm kiralari artırmak zorunda *kaldım*.

Bunu Mia'ya açıklayacağım. O anlayacaktır. Akşam yemeği randevusu bunu yapmak için mükemmel bir fırsat.

BEŞ MIA

BUGÜN BERBATTI. Bailey yatağa girdiğinde, sanki otuz saatten fazla uyanık kalmışım gibi hissediyorum. Vücudum ağrıyor, gözlerim yorgunluktan kaşınıyor, ama bir türlü rahatlayamıyorum. Zaten uyuyamayacağımı biliyorum.

Bunun yerine, bir fincan nane çayı demleyip oturma odasındaki deri koltuğa kıvrılıyorum. Ne yazık ki, uzaktan kumanda kahve masasının üzerinde, bu yüzden şu anda televizyon izleyemeyeceğim gibi görünüyor. Kötü bir alternatif olarak, telefonuma bakıyorum — daha doğrusu, e-posta simgemdeki küçük kırmızı bildirime bakıyorum.

Colin hiç vakit kaybetmedi. Desmond berberden tıraş olduktan sonra çıktığında ekranımda onun adı belirdi ve neredeyse telefonumu ön camdan dışarı fırlatacaktım. Ama tamamen deli değilim, bu yüzden bildirimleri görmezden gelmek için kaydırdım ve mantıklı bir yetişkin olarak yokmuş gibi davrandım.

Bailey, okulun üçüncü haftasından heyecanla eve geldi ve bu yıl da basketbol oynamaya karar verdiğini söyledi. Sonra bana kaşlarını çatarak, katılmak için yeterli paramız olup olmadığını sordu ve kalbim milyonlarca parçaya bölündü. O tür şeyleri dert etmemesi gerekiyordu.

Şu anda hayatın beni tamamen ezdiğini hissediyorum. Bugün, kızıma iyi bir hayat sunamadığımı hatırlatan olaylar arka arkaya geldi. İlk olarak, eski, berbat daire vardı. O anda Desmond'a hakaretler yağdırmak, onların onun büyük, kaslı göğsüne çarptığını görmek iyi geldi. Öfkemle, kendim ve Bailey için kurduğum evin tüm kusurlarını ona anlatmaktan büyük zevk aldım... ama sonunda, bu sadece yıllar boyunca katlandığım her şeyi bana hatırlattı.

Sonra kızımın babasız büyüdüğünü ve şimdiden para konusunda endişelendiğini hatırlatan büyük, ağır bir gerçek vardı.

Hepsi benim suçum.

Bailey daha iyisini hak ediyor. Para konusunda endişelenmemesi gerekiyor. O daha bir *çocuk*. Spor yapabilmeli, okula gidebilmeli, bir enstrüman öğrenebilmeli ve istediği her şeyi yapabilmeli. Colin'in e-postasını okumadan silmek istesem de, kızımın en azından kendi babasıyla tanışma şansını hak ettiğini biliyorum.

Bu yüzden e-postayı açıyorum.

Mia,

Öncelikle özür dilemek istiyorum. On yıl önce seni ve Bailey'i terk ettim, ebeveynlik haklarımdan vazgeçtim ve bir daha geriye bakmayacağımı düşündüm. Seni bu duruma düşürdüğüm için özür dilerim. Bu bencilceydi.

Şimdi geriye dönüp bakıyorum. Kardeşim ilk çocuğunu, bir erkek çocuğu dünyaya getirdi ve ben ne kadar çok şey kaçırdığımı fark ediyorum. Onca yıl boyunca, neyi feda ettiğimin farkında bile değildim.

Kızımı görmek, onu tanımak istiyorum. Senden bunu talep etme hakkım olmadığını biliyorum, ama yine de rica ediyorum Mia. Lütfen.

Bu e-posta adresinden veya e-posta imzamdaki telefon numarasından bana ulaşabilirsin.

Colin

Kanepeye uzanıp tavana bakıyorum. O e-postayı almanın en kötü yanı, Colin'in kötü bir adam olmadığını hatırlatması. Başından beri bana çocuk istemediğini açıkça söylemişti. Hamile kaldığımda da bu durum değişmedi. Kötü, zalim ya da şiddet uygulayan biri değildi. Sadece haklarından feragat etti, hepsi bu. Ayrılığımız benim için yıkıcıydı, ama nispeten dostane geçti. O çocuk istemiyordu, ben ise istediğimi keşfettim.

Bu durumun kesinliği çok korkunçtu. Hamileydim, kalbim kırılmıştı ve yalnızdım.

Kendi kızını görme hakkını ona nasıl reddedebilirdim? Cevap: Reddedemem.

Kanepeden kalkarak, soğumuş çayımı bırakıp Bailey'nin odasına doğru yürüdüm. Kapıdan içeri baktığımda gözlerini açtı ve ben de kendimi kapıdan içeri girerken buldum. Yatağa tırmanıp kızımın yanına uzandım ve onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım.

"İyi misin anne?"

"Sadece biraz sarılmaya ihtiyacım vardı," diye fısıldadım.

Bailey karşılık olarak bana sıkıca sarıldı ve hemen uykuya daldı. Bir süre onun düzenli nefes alıp verişini izledim, parmaklarımı koyu altın rengi saçlarında gezdirdim, yanaklarına değen ince, uzun kirpiklerini saydım. O kadar mükemmel ki. Benim değerli kızım, hiç düşünmediğim kadar hızlı büyüyor.

Daha sonra, göz kapaklarım ağırlaşmaya başladığında, kızımın kollarından kurtulup kendi yatağıma gidiyorum. Çarşaf lar soğuk ve ay ışığı perdelerin kenarlarından sızıyor. Uykunun en sığ kenarının hemen ötesindeki o boşluğa düşüyorum ve zihnim tanıdık görüntülerle doluyor.

Bailey, birkaç aylık, kolik, ağlıyor, ağlıyor ve ağlıyor. Onu götürmek için gelen gölgeli bir figür, ona bakamadığım için beni suçluyor. Koşuyorum ama hiçbir yere varamıyorum, ayaklarım yapışkan siyah bir maddeye yapışmış. Çok yalnızım, çığlık atıyorum, çocuğumu arıyorum.

Ter içinde uyanıyorum. Vücudum titriyor, yorganı üzerimden çekip atıyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına sallıyorum. Derin nefesler alıp, zihnimdeki görüntüleri silmeye çalışıyorum.

Bu kabusu yıllardır görmemiştim ama hala üzerimde aynı etkiyi yaratıyor gibi görünüyor. Ellerimle yüzümü ovuşturarak, tanıdık olmayan gölgelerin olduğu yatak odasından çıkıyorum. Bailey'i kontrol etmekten kendimi alamıyorum ve onu huzur içinde uyurken buluyorum. Bu çocuk hava saldırısı sireni çalarken bile uyuyabilir.

Mikrodalgadaki saat, saatin sabahın üçüne yaklaştığını gösteriyor. Eski nane çayımı döküp yeni bir fincan hazırlıyorum, sonra kanepeye oturup kabarık battaniyeyi kucağıma seriyorum.

Parmaklarım kendi kafalarına göre hareket ediyor; beni Blind Date uygulamasına yönlendiriyorlar. Belki de sadece biraz dikkatimi dağıtmam ve bir randevuya çıkmayı düşünmem gerekiyor

son kabusumun yapışkan örümcek ağlarını silip atmak için yeterince korkutucu.

NaturalBlondie: Cuma günü senin olduğunu nasıl anlayacağım? Ne giyeceğini bana söylemelisin.

Sürpriz bir şekilde, hemen cevap alıyorum.

TallDarkandHandy: Ne giyeceğimi bilmek istiyorsan, tek yapman gereken sormak.

Yanaklarım kızardı. Bu, sohbetimizin yeni bir tonuydu. Şimdiye kadar aramızda en ufak bir cinsel ima bile olmamıştı, ama... Evet, bu iyi. Flört etmek, alay etmek... bu iyi bir dikkat dağıtıcı.

NaturalBlondie: Ne giyiyorsun?

NaturalBlondie: Peki neden uyanıksın?

TallDarkandHandy: Koyu gri eşofman altı ve çorap. Ve uyuyamadım. Randevumuz için çok heyecanlıyım.

Evet, doğru. Sadece bir cümle ama yine de okuduğumda gülümsetiyor beni.

TallDarkandHandy: Sıra sende.

Bir an için, gri eşofman altı ve çorap giyen bir adam hayal ediyorum... ve başka hiçbir şey giymemiş. Ne yazık ki, gizemli randevumun nasıl görüldüğünü bilmiyorum, bu yüzden aklıma gelen yüz Desmond Thomas.

Sadece eşofman ve çorap giymiş hali bile çok seksi olurdu. O büyük, kaslı vücudu, kaba, kıvrıkcık göğüs kılları ve pürüzlü, sert karın kasları. Eşofmanının elastik bel bandının arkasında kaybolan koyu renkli kılları hayal edebiliyorum. Des her yeri kaslı, kas üstüne kas. Kollarının arasında kıvrılıp, onun sıcaklığı ve büyüklüğüyle tamamen korunmuş hissedebilirim.

Zihinsel olarak kendime bir tokat atarak, telefonda konuşan adama yeniden odaklanıyorum. Onun Des kadar seksi olması imkansız. Kesinlikle imkansız. Des (o pislik) kadar çekici *birini* hiç tanımadım, bu yüzden onu hayal etmek şu anda anlamsız. Ve ters etki yaratıyor. Onu sevmiyorum bile.

Belki TallDarkandHandy, elleriyle çalıştığı için sağlam ve kaslıdır, ama kenarları biraz yumuşaktır. Bu da seksi olabilir. Büyük bir ayı gibi bir adam.

Ama sonra Des'in yüzüne sahip iri yarı bir adam hayal ediyorum ve yine başlangıç noktasına dönüyorum.

TallDarkandHandy: Hala orada mısın?

Dudaklarımı ısırıp kendime bakıyorum. Üzerimde uyku şortu ve boyun çizgisi ile koltuk altlarında delikler olan eski bir tişört var. Önünde ve omuzlarında yarım düzine leke var ve binlerce kez yıkandığından yumuşaklaşmış. O kadar yıpranmış ki, neredeyse tamamen şeffaf.

Şimdi, flört konusunda pek bilgili olmayabilirim, ama eminim ki potansiyel bir sevgiliye, kızının bebeklik döneminden kalma nükleer sarı lekelerle dolu eski bir tişört giydiğini söylememelisin. Her lekenin Bailey'nin hangi ucundan çıktığını bilemem, ama çoğunun onun vücudundan çıktığından eminim. Geri kalan lekeler ise kahveden.

Evet, ben pencereleri yıkamaya bile uygun olmayan, on yıllık bir tişört giyen seksi, bağımsız bir kadını.

Evet, bu çok iyi olacak.

NaturalBlondie: Kabus gördüğüm için uyanığım. Gecelik giyiyorum. En sevdiğim gecelik: önü küçük fiyonklu, açık mavi ipek.

Koridorun diğer ucundan bir çarpma sesi geliyor. Kanepeden fırlıyorum, battaniye uyluklarımdan kayıp ayaklarımın dibine düşüyor. Parmak uçlarımda ön kapıya doğru yürüyerek kulağımı kapıya dayıyorum. Bu ses Des'in dairesinden mi geldi?

Başka bir ses daha duyulur, onun sesi, küfür gibi geliyor. Oraya gitmeli miyim? Telefonum titrer.

TallDarkandHandy: Kafama böyle görüntüler koyamazsın, Blondie. Sağlığım için tehlikeli.

Kibir, senin adın Mia. Döndüm ve sırtımı kapıya dayadım, ev sahibim ve komşum olan adamı kafamdan çıkarmaya karar verdim. Küfür ediyorsa, muhtemelen iyidir. Onun beni umursadığımı düşünmesini istemem. Sabahın üçünde endişe verici bir ses duyduğum için kapısına gitmek, en çok yapmak istediğim şeyler listesinde yer almıyor.

Ayrıca, beni sadece sinirlendirmek yerine gerçekten güldüren başka bir adam da benimle konuşuyor. Belki bu adamla randevum gerçekten iyi geçebilir? Lütfen çekici olsun. Sanırım ondan hoşlanabilirim — komik ve zeki, ve şimdi (küçük beyaz yalanım yüzünden) biraz heyecanlandım ve rahatsız oldum. İyi *bir şeylerin* olması lazım. Ya da en azından Desmond Thomas dışında düşünecek başka bir erkeğe ihtiyacım var.

NaturalBlondie: Nasıl göründüğümü bile bilmiyorsun. Bir gecelik nasıl sağlığa zararlı olabilir ki?

TallDarkandHandy: Hayal gücüm çok kuvvetlidir.

Uygun bir şekilde flört eden (ama çok cinsel olmayan) bir cevap bulamadan, o tekrar mesaj attı.

TallDarkandHandy: Kabusun neyle ilgiliydi?

NaturalBlondie: Kızım bebekken gördüğüm kabusla aynıydı. Ona düzgün bakamıyorum ve kabus gibi bir gölge yaratık onu benden alıyor. Onu geri almak için peşinden koşmaya çalışıyorum ama ne kadar hızlı koşmaya çalışırsam o kadar yavaş gidiyorum. Sonunda tamamen yalnız kalıyorum, ayaklarım iğrenç siyah bir çamurla kaplı. Çok saçma.

TallDarkandHandy: Saçma gelmiyor.

NaturalBlondie: Böyle söylemen çok nazik. Yetişkin bir insan olarak kabus görmek çok saçma geliyor.

TallDarkandHandy: Netflix'in var mı?

Kaşlarımı çatıyorum. Konu birdenbire değişti.

NaturalBlondie: Evet?

TallDarkandHandy: David Attenborough'un yeni bir programı var. Benimle birlikte izlemek ister misin?

Oh, bu adam çok iyi. Lütfen, *lütfen* birbirimizi gördüğümüzde ona ilgi duymama izin ver. Eğer bir kıvılcım olmazsa, inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğrayacağım. Kendimi telefonuma gülümserken buluyorum, sonra ev sahibimin evinden başka ses gelmediğinden emin olmak için kulağımı kapıya son bir kez dayayıp kanepeye geri dönüyorum. Televizyondaki uygulamayı açıp programı bulduktan sonra ona mesaj atıyorum.

NaturalBlondie: Ooh. Büyük kediler. En sevdiğim.

TallDarkandHandy: , iki, bir...

Oynat düğmesine basıyorum, minderlere daha da sokulup battaniyeyi üzerime ekiyorm. Dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. Evet, hala bu yabancı evde yalnızım, ama telefonun diğer ucunda birinin benimle aynı anda bu programı izlediğini bilmek... başka biriyle küçük, zayıf bir bağ kurmuşum gibi hissettiriyor. O kadar da yalnız değilim.

TallDarkandHandy: Kullandıkları kameraların kalitesi inanılmaz. O dişi aslanın vücudundaki her bir kası görebiliyorsun.

NaturalBlondie: Ve erkeğin yelesindeki her bir tüyü.

Ekranın büyük hayvanını, sürüsünün en son avının etrafında dolaşırken, en iyi et parçalarını kendine ayırırken izliyorum.

Desmond'un hareketleri bana büyük, yırtıcı bir kediye hatırlatıyor — gözleri yarı kapalıyken beni izlediği, o aslan gibi etrafımda dolaşıp en çok hangi parçalarımı beğendiğine karar verdiği zamanlar gibi. Ya da sandalyeden ya da çömeldiği yerden kalkıp, uzun vücudunu yavaş, zarif hareketlerle açtığı zamanlar. Ya da parmaklarını saçlarına geçirip hafifçe karıştırdığı zamanlar.

Düğmeli gömlek ve pantolon giyse bile, cilalı görünüşünün altında yatan gücü asla tam olarak gizleyemez.

Sonra telefonum titrer — başka bir adamdan mesaj gelmiştir. Kafamı sallayıp, yeni ev sahibimi aklımdan çıkarmaya çalışarak, şovla ilgili mesajına cevap veririm. Bir erkek yeter de artar bile. İkisine ihtiyacım yok. Desmond Thomas'a karşı duyduğum bu aptalca, sinir bozucu çekiciliği beslememe kesinlikle gerek yok. Tanrı aşkına, o adamdan *hoşlanmıyorum* bile. Şu anda bana mesaj atan adama odaklanmak daha iyi. Henüz adını bilmiyorum olabilirim, ya da tanıştığımızda ona çekici gelip gelmeyeceğimi bilmiyorum, ama en azından ortak noktalarımız olduğunu biliyorum ve o burada, benimle birlikte, sadece sanal olarak da olsa.

Kanepede, battaniyeyi çeneme kadar çekmiş olarak uyanıyorum. Bailey yanağıma dokunup "Sütümüz bitmiş" diyor.

Gözlerimi ovuşturup oturuyorum. "Tamam. Bir saniye bekle." "Tamam." Bailey kanepenin arkasına doğru uzaklaşıyor.

Saat kaç? Ne zaman uykuya dalmışım? Televizyon açık ama ekran boş, bu yüzden esnerken çenem çatırdayıp patlarken televizyonu kapatıyorum. Mikrodalgadaki saati görmek için gözlerimi kısıyorum ama rakamlar bulanık. Etrafımdaki yastıkları karıştırarak telefonumu buluyorum ve ekrana dokunuyorum. Sabah yedi. Tanrım. Uyuyakaldığımı bile hatırlamıyorum.

O sırada ön kapıdan Bailey'nin sesi geliyor. "Merhaba. Süt var mı? Sütümüz bitti ve kahvaltıda mısır gevreği yemek istiyorum."

Derin bir ses yanıt verdi. "Tabii. Getireyim. Bir dakika bekle."

Elektrik çarpmış gibi kanepeden zıplarım.

"Lakers taraftarı mısın?" diye sorar Bailey, sesi heyecandan yükselir. "Basketbol sever misin? O çorapları nereden aldın? Ben Golden State Warriors taraftarıyım ama onların logosu olan çoraplarım yok. Bunlar gerçekten çok havalı."

Bir kahkaha. "Teşekkürler. Belki Noel Baba, uslu olursan sana Noel'de bunlardan getirir."

"Noel Baba diye bir şey yok, aptal. Hala bilmiyor musun? Ben bunu iki yıl önce fark ettim. Sen çok yaşlı değil misin?"

Bu sefer daha derin bir kahkaha attı. "O kadar da yaşlı değilim. Nasıl anladın?"

"Annemin etiketlerindeki el yazısı Noel Baba'nınkiyle aynıydı."

"Zekice," diye cevapladı Des, sesinde belirgin bir gülümsemeyle. "Sütü alayım, hemen geliyorum."

Sersemliğimden sıyrılıp kapıya doğru bir adım attım ve ayaklarım battaniyeye takıldı. Battaniyeyi ayaklarımdan tekmeledim.

Bailey, tam Bailey Abbott tarzında, Des'in isteğini tamamen görmezden gelir ve konuşmaya devam eder. "Kahve masana ne oldu? Kapının yanında neden büyük bir kırık cam torbası var?"

Hareket etmeyi bırakıp kaşlarımı çatıyorum. Duyduğum ses bir çarpma sesi miydi?

"Kırıldı," diye derin bir sesle cevap geldi. "Dikkatli ol. Güvenlik camı ama parçalara dokunmanı istemiyorum. Kendini kesebilirsin ve annen zaten benden yeterince nefret ediyor."

"Tamam. Bu arada, o senden hoşlanmıyor değil. Sadece sen etrafta olduğunda yüzü kızarıyor ve gerginleşiyor, ve bu hissi sevmiyor. Biraz komik aslında."

Ha-ha. Kızım çok komik. Onu *hemen* buraya geri getirmeliyim. Bu sefer battaniyenin üstüne basarak kapıya doğru bir adım daha atıyorum.

"Masa nasıl kırıldı?"

Desmond boğazını temizler. "Bir kaza."

Merakla dururum.

"Ne tür bir kaza?"

"Bana soru sormaya devam edersen, kahvaltın için süt getiremem."

"Mısır gevreği istiyorum."

"Bunu söylemiştin. Hemen geliyorum, tamam mı? Eve dön."

"Ev berber dükkanının arkasında. Bu sadece geçici bir durum." "Ne demek istediğimi anlıyorsun, evlat."

Bailey tekrar kapıdan içeri girer ve bana gülümser. Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret eder. "Des süt getiriyor. Bu sabah kahvaltıda mısır gevreği istiyorum."

Kızıma ağzım açık kalmış, balık gibi açıp kapayarak bakıyorum. Açık kapıdan, koridorun karşısındaki kapının açıldığını ve Des'in içeri girdiğini görüyorum. Siyah tişört, mor LA Lakers çorapları ve gri eşofman altı giymiş ve evet, bunlarla harika görünüyor.

Lanet olsun ona.

Kapı çerçevesine vurur ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi bir galon sütü kaldırır. "Süt getirdim." Gözleri bana, kuş yuvası gibi saçlarıma, sonra da berbat, lekeli, delik deşik tişörtüme takılır. Gözlerinde şaşkınlık belirir, ardından alaycı, memnun bir sırıtış.

Ev sahibimin bakışları, en büyük külotumdan (ki dürüst olmak gerekirse, oldukça büyük) neredeyse hiç büyük olmayan minik uyku şortuma kayıyor ve yüzünde okunamayan bir ifade belirliyor. Uyluklarıma o kadar uzun süre bakıyor ki, aralarında bir sıcaklık oluşmaya başlıyor.

Des'in bakışları göğsüme kayar ve vücudu tamamen hareketsiz kalır. Aşağıya bakarım. Göğüs uçlarım tamamen dikleşmiştir ve gömleğimin kumaşı üzerinden tamamen görünür durumdadır. Doğal olarak, kanıtı gizlemek için ellerimi göğüslerimin üzerine koyarım. Sonra battaniyeyi kaldırıp, büyük ölçüde açıkta kalan göğsümü örtmeye çalışırım, ama kalkarken ayak parmaklarım sehpanın köşesine çarpar.

Sonuç olarak, ellerimi göğüslerimin üzerine koyarak, "Ah, ah, ah" diye bağırarak zıplamaya başlıyorum.

"Mia!" Des bana doğru yürümeye başlar.

"Yaklaşma," diyorum, ateş püskürürcesine, hala göğüslerimi tutarak. Kanepeye düşüyorum ve yerden battaniyeyi alabilmek için aşağı kayıyorum. Sonra onu göğsüme örtüyorum ve uzun bir nefes veriyorum.

Buna inanamıyorum. Bu Bailey'nin suçu.

Des bu kadar yakışıklı olmasaydı onu nefret etmek çok daha kolay olurdu. Ya da belki de onu yakışıklı olduğu *için mi* nefret ediyorum? Bilemiyorum. Kafam çok karışık.

"Teşekkürler, Des," diyor Bailey neşeyle. "Sütü buraya getirir misin?" Mutfakta, mısır gevreğini kaseye döküyor ve muhtemelen en az yüzde sekseni kasesine döküyor. Mısır gevreğinin parçalarının yere düştüğünü duyabiliyorum, ama şu anda bu en son endişelendiğim şey.

Kanepenin arkasından başımı uzatıp battaniyeyi göğsüme sarıyorum. Ama ayağa kalkmaya çalıştığımda battaniyenin kenarı ayağımın altına takılıyor ve doğrulurken yanlışlıkla onu yere çekiyorum, bu yüzden başka bir meme ucu kazasını önlemek için göğüslerimi tekrar tutmak zorunda kalıyorum.

"Um." Des bakışlarını benden ayırır ve kapıda tereddüt eder, sonra hızla içeri girer. Sütü mutfak tezgahına o kadar sert bir şekilde bırakır ki plastik sürahinin içinde sıvı sıçrar. Sonra çocuğuma başını sallar, ben "*Siktir et*" deyip ellerimi indirip meme uçlarımı serbest bırakmanın yararlarını tartışırken bana bir kez daha uzun uzun bakar, sonra Des dışarı çıkar ve parmak uçlarıyla kapıyı kapatır.

Hâlâ aynı yerde donakalmış durumdayım, meme uçlarım eski tişörtümün içinden dışarı çıkmış ve avuç içlerime baskı yapıyor, tüylerim diken diken olmuş, yüzüm kızarmış, kalbim deli gibi atıyor.

Bailey mırıldanmaya başlar, dokuz yaşındaki mükemmel dünyasında hiçbir şeyi umursamadan. Yukarıya bakar. Ellerimi indiririm.

"Duş alacağım," diyorum. Banyoya doğru büyük adımlarla ilerliyorum ve girmeden önce durup kızıma dönerek, "Sabahın yedisinde insanların kapısını öylesine çalamazsın, Bailey. Sana süt alacağımı söylemiştim," diyorum.

Kızım kaşlarını çatarak sütün kapağını açar. "Hayır, 'Bir saniye bekle' dedin. Ayrıca Des, bir şeye ihtiyacımız olursa kapıyı çalalım demişti. Kendi kulaklarımla duydum."

"Süt demek istemediğini sanıyorum," diye homurdandım. Bailey gözlerini kırptı.

"Oh. Ne demek istedi?"

"Boş ver. Yabancıların kapısını çalmayın, tamam mı?" "Ama Des yabancı değil ki."

"Bailey." O Özel Sesi kullanırım ve kızım dramatik bir iç çekişle nefes verir.

"Peki. Bu sütü saklayayım mı? Kapıyı alamazsam, içtikten sonra geri veremem."

Telaşla, buzdolabına doğru ellerimi sallarım. "Bitirdiğinde kaldır. Ben hallederim."

Sonra duşaya girip, suyu soğuk açtım ve cildimdeki ısıyı gidermek için elimden geleni yaptım.

Ayak parmağım gerçekten çok acıyor.

ALT FIONA

FOUR CUPS, sabahın erken saatlerinde gelen kalabalık yerini okuldan gelen çocukların kalabalığına bıraktığında hareketlenmeye başlar. Bilgisayar sistemlerinde çok yetenekli olan en yeni stajyerimiz Alicia'yı izlerim, sonra onun yoğunluğu kaldırılabileceğinden emin olduğumda birkaç masayı temizlemeye başlarım.

Kapıya en yakın masayı silerken Mia içeri girer. Yanakları kızarmış, saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve sanki maraton koşmuş gibi görünüyor.

"Günaydın. Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, dikleşerek.

"Hayır." Yanımda durur ve ellerini havada sallayarak "Her şey felaket" der.

"Neden?"

"Eski kocam benimle iletişime geçti, kızımın tanışmak istiyor. Aylardır ilk kez gelecek cuma günü randevum var, dairem darmadağın ve ev sahibim artık komşum oldu. Bu sabah Bailey, sabahın ilk işi olarak onun kapısını çalarak bir bardak süt istemenin uygun olacağını düşündü. Ben sütyenimi giymeye bile vakit bulamadan süt getirdi. Ve meme uçlarımdan dışarı çıktığını fark ettiğimde ne yaptım biliyor musun? Göğüslerimi avuçladım, Fiona. *E/* sütyeniyle orada durdum, sonra yanlışlıkla ayak parmağımı sehpayı çarptım, bu yüzden o gidene kadar göğüslerimi tutarak zıplamaya başladım."

Kıkırdayarak güldüm. "Şanslı Des."

"Başlama." Elini alnına koyup uzun bir nefes aldı. "Kahveye ihtiyacım var."

"Kahveye ve bir bilgilendirmeye ihtiyacın var," diye düzeltiyorum ve onu kasaya kadar takip ediyorum. Alicia'ya, "Mia'nın kahvesi müesseseden. İhtiyacın olursa bir süre yukarıda olacağım," diyorum.

"Sorun değil," diyor genç kız gülümseyerek. Mia'ya dönüyor. "Sana ne getireyim?"

Mia sipariş verirken ben de ekibi topluyorum. Ekip derken kız arkadaşlarımı kastediyorum. Son birkaç yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da iyi bir sohbetin gücü. Mutfağa kafamı uzatınca Jen'in bir pastayı süslemekle meşgul olduğunu görüyorum.

"Yukarıya çıkacak vaktin var mı?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatarak, gözleri hala pastanın üzerinde. "Sadece kırıntı katmanını sürmem gerekiyor, sonra bu pastayı buzdolabına koyacağım. Fallon, bir süre mutfakta yalnız kalabilir misin?"

Fallon, Jen'e o özel, yumuşak gülümsemesiyle gülümser ve başını sallar. "Ben iyiyim, Jen."

Simone zaten yukarıda dizüstü bilgisayarında çalışıyor, ben de Trina, Candice, Lily, Nora ve Georgia'yı tek tek arıyorum. Sanat galerisinden çıkıp gelen Georgia ile telefon görüşmesini bitirdikten sonra, Mia'nın koluna girip onu Four Cups'tan dışarı çıkarıyorum.

Kafenin cam pencerelerinin yanındaki parlak kırmızı kapıya birkaç adım yürüdük. Kapı, kafenin üstündeki alana açılıyordu: bizim özel sığınağımız, kütüphanemiz, romantik roman cenneti ve acil durum konferans merkezimiz.

Mia için kapıyı açık tutarken, bir korna sesi dikkatimi geçen bir kamyonu çeker. Bana göz kırpan ve direksiyonun üzerinden iki parmağıyla bana el sallayan kocama el sallarım. Gülümsayarak kapıya dönerim ve Mia'nın düşünceli bir ifadeyle beni izlediğini görürüm.

"Grant'le nasıl tanıştın?"

"Şey." Gülererek, "Aslında, komik bir hikaye..."

Grant'in bornozunu düşürdüğü ve benim her şeyi gördüğüm kısma geldiğimde, Mia rahat koltuklarımızdan birinde oturmuş, omuzlarındaki gerginlik kaybolmuş, kahkahalarla gülüyor.

Simone, ona getirdiğim kahvelerden birini minnettar bir gülümsemeye kabul eder. "Grant ilk birkaç yıl boyunca giysilerini üzerinde tutamıyordu. Berbattı." Göz kırpar.

"Simone'un sana söylemediği şey, Wes ile ilk birkaç kez karşılaştığında onun da pek giyinik olmadığı." En iyi arkadaşıma gülümserim, sonra kahvem kenarını onun kahvesine dokundururum.

Sonraki yirmi dakika içinde, tüm arkadaşlarımız çeşitli içecekler ve atıştırmalıklarla kütüphaneye girer ve hepimiz oturup sohbet etmeye başlarız.

Bu sekiz kadın, hayattan vazgeçtiğim bir dönemde hayatıma girdi ve bana henüz işimin bitmediğini gösterdi. Aslında, kırklı yaşlarımda hayatımın en güzel yılları olduğunu içtenlikle söyleyebilirim. Hiç olmadığım kadar kendimim, başkalarının ne düşündüğünü daha az önemsiyorum ve istediğim şeyin peşinden gitmekten korkmuyorum. Arkadaşlarıma bakarken göğsümde hissettiğim sıcak heyecanı engelleyemiyorum, çünkü bu kasabanın benim için normalde olabileceğinden çok daha fazla anlam ifade etmesini sağlayanların onlar olduğunu biliyorum.

"Ee?" diyor Lily, her gün daha mutlu ve sağlıklı görünüyor. "Neden aradın? Büyük haber ne? Biri hamile mi?"

"Tanrım, hayır," diye haykırıyor Simone. "Hepsi senin sayende, kızım." Lily gülüyor.

"Mia?" En yeni üyemize bakıyorum.

Kahve fincanını masaya bırakıp ellerini uyluklarına sürter. "Zorlanıyorum, hanımlar. Tamamen bunalmış durumdayım ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Bize haftasını anlatmaya başlar: su basan mutfak, taşınma, gizemli adamla artan flört, yaklaşan randevu, eski sevgilisinden gelen mesaj, Des'in onu okşarken gördüğünde gözlerindeki bakış... Odadaki diğer tüm kadınlar bu hikayeyi büyük bir zevkle dinler.

"Tanrım, bu tür durumların diğer tarafında olmak çok daha iyi," diyor Nora, gülümseyen dudaklarında parıltı veren kırmızı rujuyla. Bana kaşlarını kaldırıyor. "Yıllar boyunca bizim acı çekmemizi izlemekten gerçekten keyif almış olmalısınız."

"Kızım, sen bilemezsin," diyor Simone gülerek. Mia'ya dönüyor. "Akıllı ol: Onunla yat ve bu işi bitir."

"Hangi 'onu'ndan bahsediyoruz?" diye şüpheyi sorar Mia.

Simone sadece kıkırdar.

"Önce önemli olan şeylerden başlayalım," diye araya girer Trina, "randevu için giyeceğin kıyafeti belirleyelim."

"Dolce Vita'ya gidiyorlar," diye ekledim.

"Yeni açılan İtalyan restoranı mı? Dorothy bana oranın muhteşem olduğunu söyledi," diye ekliyor Nora.

"Cannolileri harika," diyor Jen. "Haftaya pasta götürüp şeften tarifile ilgili ipucu alabilir miyim diye bakacağım."

"Des, başka bir erkekle randevuya çıkmaya ne diyor?" Simone, gözleri parlayarak sorar.

Mia kahvesini nazikçe yudumlar. "Des ve ben çıkmıyoruz, bu yüzden onun ne hissettiği önemli değil."

"Tabii ki değil," diyor Simone gülerek.

"Kıyafetler, bayanlar, kıyafetler!" Trina bizi asıl konuya geri getirir. "Seçenekleriniz neler?"

Mia omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sanırım çok uğraşıyormuşum gibi görünmek istemiyorum."

"Ne kadar yaşındayız, yirmi iki mi?" Georgia elini sallar. "Ne istersen giy. Çaba göster. Harika görün. Canın isterse balo elbisesi giy. Hayat, başkalarının ne düşündüğünü dert etmek için çok kısa."

"Aynen öyle!" diye bağırırım.

"Sonunda, siz bayanlar benimle aynı fikirde oldunuz." Trina gülüyor. "Aşırı giyinmek diye bir şey yoktur. Bence insan olarak mümkün olduğunca seksi görünmeye çalışmalısın."

"Ama makarna ve cannoli yiyip eve giderken dikişleri patlatmayacağın kadar bol bir şey giy," diye ekliyor Simone. "Ayrıca, enerjik seks için yeterli beslenme gerekir."

Mia'nın yüzünde bir gülümseme belirir. Kafasını sallar. "Sizinle arkadaş olmak neden bu kadar uzun sürdü? Yıllar önce bu tür bir desteğe ihtiyacım vardı."

"Cuma öğleden sonra gelip hazırlanmana yardım edebiliriz," diyor Trina.

"Eski daireme gidip birkaç seçenek alacağım," diyor Mia, başını sallayarak. Hepimize sırayla gülümsüyor. "Teşekkürler. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Candice dizine hafifçe vurur. "Yardımcı olabildiğimize sevindim, Mia."

"Bize dedikodu yapacak bir konu verdi," diye ekliyor Simone. "Yani adil bir takas oldu."

Sonunda ayrılıp şehrin çeşitli yerlerindeki evlerimize ve iş yerlerimize doğru yola çıktığımızda, Mia'ya el sallıyorum ve onun berber dükkânına doğru yürüdüğünü izliyorum.

Simone kalçasını benimkine çarptı. "Bu akşam Candice'in evine yogaya geliyor musun?"

"Evet," diye cevapladım. "Sence Mia iyi mi? Eski kocasının ona ansızın ulaşması hakkında hiç konuşmadık bile."

"Kıyafetler ve İtalyan restoranları hakkında konuşmayı tercih edeceğimi hissediyorum," diye cevaplar Simone, "ama hazır olduğunda geri kalanı hakkında da konuşacağımı umuyorum."

Başımı sallayıp, en eski ve en iyi arkadaşımın peşinden kahve dükkânına girerken, grubumuzun en yeni üyesi berber dükkânının kapısının ardında kaybolurken ona son bir kez bakıyorum.

YEDİ MIA

DESMOND, eski kot pantolon ve flanel gömlek giymiş olarak dairemde. Yine çıplak elleriyle duvarı parçalıyor, tahta ve alçıpan parçalarını mutfağımın ortasındaki enkaz yığınına atıyor (teknik olarak eldiven giyiyor, ama yine de duvarı elleriyle parçalıyor). Gücünü kullanarak etrafta dolaşırken homurdanarak büyük bir aptal gibi görünüyor. İğrenç.

Ve evet, bana yardım ettiğini anlıyorum. Hayır, göbük deliğimin altındaki gerginliği düşünmek istemiyorum. Ondan hoşlanmıyorum. Nokta. Vücudumda olan her neyse, hormonal bir dengesizlik, bu adama karşı gerçek, samimi bir çekim değil. Bütün bunların tıbbi bir açıklaması var — muhtemelen. Belki. Bana bu konuda alıntı yapmayın.

Des alnını koluyla siler ve ben odaya girdiğimde bana bakar. "Selam."

Sıkışma mideme yayılıyor, damarlarımda uçan küçük ateşböcekleri gibi. Bana bunu nasıl yapar? "Merhaba." Boğazımı temizliyorum. "Süt için teşekkürler."

Dudakları hafifçe gülümser ve bir an için, onun tam anlamıyla gülümsediğini görmek nasıl olurdu diye merak ederim. Tabii ki gülümsemez, çünkü huysuz, kibirli ve sinir bozucudur ve sadece benimle alay ederken güler. Dün, jiletimi çıkardığımda ve bir şaka yaptığımda güldü, ama kendini tuttuğunu anlayabiliyordum. Belki de gerçekten gülmeyi bilmiyor.

Yüzü hafifçe yumuşar. "Sorun değil."

"Kalan galonu bu akşam geri getireceğim."

"Merak etme." Ellerinden iş eldivenlerini çıkarır, parmaklarını tek tek çeker.

Büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Sonra ne yaptığımı fark edip, sarsarak koridora doğru yürüyorum. "Sadece birkaç şey almaya geldim."

bana aldırmayın."

Cevap beklemeden yatak odama gidip dolabımdan çıkardığım büyük bir çantaya giysilerimi atmaya başlıyorum. Büyük çantalarım hiç bitmez. Bu, Bailey bebekken başladı.

Neredeyse hiç giymediğim elbiseleri, şekillendirici iç çamaşırları, bir hevesle satın aldığım ama sonra yaşıma uygun olmadığına karar verdiğim deri eteği paketliyorum, ama artık "yaşıma uygun"un tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum... Şifonyerime doğru yürüyorum ve en üst çekmeceyi açıp bir avuç dolusu dantelli eşya alıyorum.

Ve duruyorum.

Eskiden hep güzel iç çamaşırları giyerdim. Giysilerimin altında seksi bir şeyler giymeyi severdim ve Colin de bundan hiç şikayet etmezdi, ama bir noktadan sonra bu yanımdan kayboldu. Bu iç çamaşırlarının artık bana uyup uymadığını bile bilmiyorum. Çoğunu Bailey doğmadan önce almıştım.

İlk birkaç yıl — o küçüktü ve ben yalnızdım.

—zordu. Aslında, "zor" kelimesi yaşadığım cehennemi tarif etmeye yetmez bile. Kendime sürekli bu değerli yılların tadını çıkarmamı, yeni doğan bebeğimin, yürümeye başlayan çocuğumun, erken gelişen çocuğumun mucizesini takdir etmemi söylüyordum, ama itiraf etmekten çekindiğim kadar zorlandım. Ancak son birkaç yıldır, Bailey biraz daha bağımsız hale geldiğinde, yeniden ayaklarımın üzerinde durduğumu hissediyorum.

Annelik benim için utanç kaynağı haline geldi, çünkü çok az uykuyla ya da hiç uyumadan parıldayıp gelişmem gerekiyordu, ama gerçekte izole, yalnız ve sürekli bir çöküşün eşiğindeydim. Boşanma, tıbbi sorunlarla dolu bir hamilelik ve korkunç bir doğum yaşadım. Vajinam kesildi. Aylarca altıma işedim. Evim darmadağındı. Temel bakımımı bile yapamıyordum. Konuşacak kimsem yoktu. Aileme zorluklarımı fısıldadığımda bile, annem beni eve geri dönmeye ikna etmeye çalışırdı, ta ki onlar karavanlarını alıp bana bir erkek bulmam için ikna etmeye başlayana kadar.

Belki de onun bana yardım etmeye çalıştığını fark edemeyecek kadar gururluydum. Bailey'nin hayatının ilk birkaç yılı,

Kızımı sevmenin mutluluğu ve onun sağlığı ve yetiştirilmesinden tek başına sorumlu olmanın üzüntüsüyle doluydum ve başarısız olduğumu hissediyordum.

Seksi iç çamaşırları giymeyi bırakmam şaşırtıcı mı?

İlk evlilik yıldönümümde giydiğim kırmızı saten bir gecelik var. Parmaklarımla kumaşı okşayarak, onu giydiğimde nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum, harika görüldüğümü bilerek. Bir bakıma, sarı elbisemi giyip Georgia'nın sanat galerisi açılışına gittiğimde hissettiğimle aynı duygu.

Belki de kızlar haklıdır; bu randevu benim için iyi bir şey olacaktır. Belki de TallDarkandHandy'nin çekici olup olmadığı önemli değildir. Belki de bunun amacı, kendimi çekici hissetmem, bir hevesle iç çamaşırı satın alan ve sırf canı istediği için yoga pantolonu ve kapüşonlu sweatshirt altında giyen kadını hatırlamamdır.

O kadın hala benim. O burada bir yerlerde.

Siyah dantelden yapılmış şeffaf bir demi sütyen çıkarıp göğsüme tutuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Bailey'den önce göğüslerim gerçekten bu kadar küçük müydü? Askıları gevşetirsem acaba...

"Oh..." Des boğazını temizler ve benden uzaklaşarak arkasını döner. "Üzgünüm. Ben..."

Göğsümden iç çamaşırını alıp çantama tıktırıyorum. Yüzüm yanıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Sesi alçak ve kaba çıkıyor. "Mutfağın düzeni hakkında bir şey sormak istedim. Mutfak çok uzun ve dar, ama duvarı yıkacağım için mutfağı yemek odasına doğru genişletip eşyaları yer değiştirebilirim." Omzunun üzerinden bakıp, dönmesinin güvenli olduğunu gördükten sonra tekrar bana dönüyor. "Ama senin fikrini almak istedim."

İsteksizce, bunun güzel bir fikir olduğunu kabul ediyorum. Mutfak pek işlevsel değildi. Çalışmak için yeterli tezgah alanı elde etmek için tekerlekli bir el arabası satın alıp üzerine hurda kontrplak tahtası vidalamak zorunda kaldım. Daha büyük bir mutfığa sahip olmanın hayal olduğunu düşünerek buna alışmıştım.

Utançımı bastırıp, dantel ve ipekle dolu çekmeceyi neredeyse tamamen kapanana kadar dirseklerimle itiyorum. "Anlıyorum. Teşekkürler, bu iyi bir fikir."

Desmond başını salladı, gözleri çantama kaydı. "Sıcak randevu mu?" Sesi, bir kamyon dolusu çakıl yutmuş gibi geliyordu.

Bu ses hoşuma gidiyor. İçimi titriyor, vücudumda daha fazla ürperti ve ateşböcekleri zıplıyor. Ama bunu ona gösterirsem, bana karşı güç kazanır ve zaten yeterince gücü var.

"Bu seni ilgilendirmez, Desmond."

Gözleri benimkilere doğru yükselir ve sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi hissederim. O an aramızda asılı kalır, dilinin ucunda dans eden söylenmemiş bir itiraf. Aramızda titreştiğini neredeyse hissedebiliyorum.

Ejderha göz kapaklarını aralıyor, ben de daha dik duruyorum. Desmond'un bir şey söylemesini çok isterim. Evde süt olmadığı için beni azarlayacak mı? Kanepede uyuduğum için mi? Bu sabah Bailey'nin onun evine gitmesine izin verdiğim için mi? Belki de bu sabahki aptalca göğüslerime dokunma numaramla alay edecek. Flört etmemle ilgili alaycı bir şey söyleyecek. Gözlerimi kısarak ona meydan okurcasına bakıyorum.

Topukları üzerinde geriye doğru eğilir ve başını mutfaka doğru eğirir. "Sana aklımdakini gösterebilir miyim?"

Hayal kırıklığına uğrarım, sonra başımı sallar ve onu koridorda takip ederim. O anda kollarının arkasındaki küçük kesikleri fark ederim ve ona iyi olup olmadığını sormak isterim. Kahve masasını kırdığını söyledi, ama nasıl? Kesikleri dezenfekte etti mi? Gördüğüm küçük sıyrıklardan daha kötü olan var mı?

Gururum beni engelliyor. Ya da belki de korku... Bu adamın bana daha fazla yaklaşmasına izin verirsem, onu gerçekten hayatıma sokacağımdan korkuyorum. Zaten, benim ne kadar zorlanacağımı düşünmeden kiramı artırabileceğini bana kanıtladı. Acımasız, çıkarıcı ve kaba biri. Kendisinin neden olduğu küçük yaralanmaları umursamamalıyım.

İşte böyle.

Görünüşe göre Desmond'un fikirleri harika. Mutfak ve oturma/yemek odalarının düzenini yeniden düzenleyerek daha büyük bir L şeklinde birbirine bağlanmasını istiyor. Bu, alanı akıllıca kullanmak anlamına geliyor ve oturma odası biraz daha küçük olacak, ama ikimiz de bunun buna değeceği konusunda hemfikiriz.

Berber dükkanının kapısına doğru yürürken Desmond adımı seslenir. Dönüp bakınca onu duvara yaslanmış, beni izlerken görürüm. "Bu, kavga etmeden ilk kez sohbet edebildiğimiz an. Çok önemli bir an gibi geliyor."

Burun kıvırıyorum. "Şansın varken bırak, dostum." Parmaklarımı dudaklarımın üzerine koyup, anahtarı omzumun üzerinden attığımı taklit ediyorum.

Des gülüyor, hem de içten bir kahkaha atıyor. Göğsünün, boğazının, omuzlarının hareketlerini büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Dudaklarımın yukarı kıvrıldığını hissedince başımı sallayıp arkamı dönerek omzumun üzerinden ona el sallıyorum.

Berber dükkanında güvenli bir şekilde günün ilk müşterisine hizmet verirken, göğsümde garip bir his var. Dün berbat bir gün geçirmiş ve hayatımın göz açıp kapayıncaya kadar mahvolduğunu hissetmiş olmama rağmen, *umutlanmaya* başlıyorum.

Evimi geri alacağım, her şey yoluna girecek, randevum iyi geçecek umudu. Bundan sonra hayatımın daha zor değil, daha kolay olacağı umudu. Artık hapşırınca altına işeyen, ipin ucunda sallanan o bitkin kadın değilim. İç çamaşırı giyen, kendine güvenen, seksi, akşam yemeği randevularına giden bir kadınam.

Ne yazık ki, Lady Hope bana gülümsüyor, bir eliyle beni çağırıyor, diğer elini ise arkasında saklayarak çok keskin bir bıçak tutuyor. Karnıma bir bıçak saplanacağını biliyorum. Hayatımda işler nadiren iyiye gider.

SEKİZ DES

Mia'ya, Blind Date uygulamasında benimle konuştuğunu söylemek zorundayım.

Ona itiraf etmeden randevumuza gidebileceğimi düşünmeme neden olan bir tür yanılsama olmalı. Beni öldürecek. Bir daha benimle asla konuşmayacak.

Tanrım, ona zarar verme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Bu kadına o kadar aşığım ki, düzgün düşünemiyorum bile. Onun mavi ipek geceliği giydiğini düşünerek kanepeden düşüp kahrolası sehparamı kırdım.

Ve meğer giymiyormuş bile. Ertesi sabah onu gördüğümde, gülmek ve onu yere devirmek istedim, belki de beni böyle kızdırdığı için avucumla kışını kızartmak istedim.

Ona benim olduğumu söylemeliyim.

O akşam sohbeti flörtöz bir yöne çekmemem gerektiğini biliyordum, ama Blind Date'in anonimliği, onun yüz yüze konuşurken yapmayacağı şekilde açılmasını sağlıyor gibi görünüyor. Onun ilgisinin bir kırıntısını bile elde etmek için o kadar çaresizim ki, bunu bırakmaya niyetim yok. Henüz değil.

Mutfak ve banyoyu ayıran çivi duvarına bakarak kendime lanet ediyorum. O haklı, ben bir pislik, tam bir bok çuvalıyım. Ona *yalan* söylüyorum.

Bugün Cumartesi, yani randevumuza altı gün kaldı. Bütün haftayı onun eski dairesinde geçirerek tamirat işleriyle uğraştım. İşler yolunda gidiyor ve tesisatçı Pazartesi günü tekrar gelecek. Mutfak tamamen boşaltıp enkazları temizleyerek yıkım işlerini bitirdim. Bugünlük yapabileceğim başka bir şey yok.

Şimdi başka bir evde daha işim var, bu yüzden arabama binip şehrin diğer ucuna gidiyorum.

Büyükanneplerin evinin önüne geldiğimde, tül perdelerin hareket ettiğini görüyorum. Motoru kapatıp, kapıda gülümseyerek duran büyükanne el sallıyorum. Kollarını açarak, ona koşup sarılmamı bekliyor gibi.

"Des!" Kafasını çevirip içeriye doğru bağıır. "Desmond, Arthur!"

"Merhaba, büyükanne." Ön verandadaki üç basamağı atlayarak ona sarılırım. "Yapraklar çoktan tırmıklanmalı gibi görünüyor. Hazır başlamışken çimleri de biçebilirim."

"Sen bir tanesin." Büyükanne Maude yanağımı okşadı. Gözlerinin ve ağzının çevresinde derin kırışıklıklar vardı, bu da hayatının kahkaha ve neşeye dolu olduğunu gösteriyordu.

"Burada yapılması gereken başka bir şey var mı?"

"Oh, seni işe koyabileceğimden eminim." Büyükanne göz kırpmıyor. "İçeri gel. Tam da kahve yapacaktım."

İçeri girip, en sevdiği kahverengi koltuğuna bacaklarını uzatmış olan dedeme el sallıyorum. "Selam, dede."

"Desmond!" diye bağıır. "Maude, kahve yap!"

"Zaten hazırlıyor," diye bağıırarak cevap veriyorum ve sağ kulağından biraz daha iyi işiten sol kulağına doğru eğilmeye özen gösteriyorum.

"Ha?"

"Büyükanne kahve yapıyor!" diye bağıırırım.

"Ona biraz yapmasını söyle," diye bağıır dedem. Köşede televizyon gürültüsüyle çalışıyor, *Wheel of Fortune* eski bir tekrarını oynuyor. Dedemin işitme duyusu mükemmel olsa bile, programın gürültüsünün içinde beni duyabileceğini sanmıyorum. Dedemin yanındaki kanepeye oturuyorum.

Bana bakmak için dönüyor. "Maude, Mia'nın evinde su sızıntısı olduğunu mu söyledi?"

Daha çok gayzer gibi, ama ben sadece başımı sallıyorum.

"Halledeceğim," diye cevap veriyorum.

"İyi." Bana başını sallıyor ve ben hiç çaba sarf etmeden beni nasıl bu kadar iyi anlayabildiğini merak ederim.

Ona başparmağımı kaldırıyorum. "Büyükanne kontrol etmeye gidiyorum!" "Git büyükanneyi gör," diyor bana, bakışları tekrar televizyona dönüyor.

"Muhtemelen kahve yapıyordur."

Evin arkasındaki dar koridordan geçince eski mutfak var. Büyükanne ve büyükbaba buraya taşındığından beri burada hiçbir şey değişmedi. Lavabonun üzerindeki pencerenin önünde aynı perdeler asılı, bir zamanlar beyaz olan kumaşın üzerine limon ve yaprak desenleri serpiştirilmiş, yıllarca güneşe maruz kalınca soluk bej rengine dönüşmüş. Fırın ve mikrodalga eski kalıntılar. Köşedeki masa çizik ve lekelerle dolu.

Burası her zaman evim gibi hissettirdi bana, ki bu benim için nadir bir durumdur. "Al tatlım," diyor büyükanne, masadaki sandalyenin önüne bir fincan sıcak

"Otur ve iç şunu. Büyükbabanın programını izlemesine izin vereceğiz. Zaten bir dakika sonra uykuya dalacaktır."

"Dün doktor randevusu nasıl geçti?" diye soruyorum.

Büyükanne gözlerime bakmadan elini sallıyor. "Oh, bilirsin. Artık ikimiz de yaşlı moruklarız. Büyükbaba önümüzdeki Şubat'ta doksan beş yaşına girecek. Ben de ondan çok geride değilim." O da gelecek yıl doksan yaşına girecek.

"Yetmiş beş yaşından fazla görünmüyorsun, büyükanne."

Gülerek masanın başındaki sandalyeye oturur. "Tatlı dilli." Gözlerini kısar. "Ee, güzel bir kadın buldun mu, ne oldu?"

"Büyükanne," diye inledim.

"Sadece soruyorum." Kolumu okşadı. "Sen yakışıklı, zeki bir genç adamsın. Neden henüz kimseyi bulamadığını anlamıyorum."

"Belki diğer insanlar için o kadar yakışıklı ve akıllı değilimdir," diye cevap veriyorum. "Ve kırk bir yaşındayım. Bu hala genç bir adam sayılır mı?"

"Saçmalama." Büyükanne kendi kahve fincanıyla oturur. Fincanın kenarından beni izler. "Bu, Şükran Günü yarışı için hala her zamanki partnerim olacak mı demek?"

Zaman kazanmak için kahvemi yudumlarım. "Hmm. Belki."

Gözleri parlar. "Belki mi? Bu, belki de olmayacak anlamına mı geliyor? Birini getirebilir misin?"

Kim olduğumu açıkladıktan sonra, belli bir sarışın benimle konuşmaya devam etmeye tenezzül ederse.

Bir randevuya çıkmaya karar vermek yerine, konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Üç bacaklı yarış nasıl başladı ki?"

Büyükannem geriye yaslanıp sırtarak şöyle dedi: "Bu, büyükannenin başlattığı bir Thomas geleneğiydi. Arthur'un annesi. O çok rekabetçiydi. Kupayı yaptı ve her yıl tüm yetişkinlerin bu kupa için yarışacağını ilan etti. İlk başta yumurta ve kaşık yarış olarak başladı, sonra çuval yarış oldu ve sonunda babanın doğduğu sıralarda üç bacaklı yarışa dönüştü. Amcan Reggie'ye hamileyken bu yarış kazandım."

"O babamdan üç yaş büyüktü, değil mi?"

"Doğru." Maude büyükanne gülümser. "Reggie, sonra Wendy, sonra baban. Benim kazandığım yıl son çuval yarışıydı. Herkes hamile bir kadının yarışmaya katılmasına çok kızmıştı, kupayı eve götürmesi bir yana. Eh, onlara günlerini gösterdim, değil mi?" Dişlerini göstererek gülümser. "Ama ertesi yıl büyük teyzen Martha'yı aileye kabul etmek için üç bacaklı yarış yapmaya karar verdik ve o zamandan beri yarış çiftler arasında yapılıyor."

Gülümserim. "Ve şimdi bu bir gelenek oldu."

"Artık bir gelenek," diye tekrarlar büyükannem başını sallayarak. Gözlerime bakar ve bana küçük bir gülümseme atar. "Ama biliyorsun, sevgili oğlum, yaşılanıyorum. Bu yıl buna hazır olduğumu sanmıyorum. Yanında yarışmak için getirmek istediğin özel biri varsa, en sevdiğim torunumun yanındaki onurlu yerimi seve seve ona bırakırım."

"Aslında favorilerin olmaması gerekir, büyükanne."

Büyükannemin gözleri parıldıyor. "Neredeyse doksan yaşındayım, Desmond. Ne istersem onu yapabilirim."

Konuşmamız devam ederken gerginliğim azalır, büyükannemin mutfağının tanıdık sesleri ve kokuları beni rahatlatıcı bir battaniye gibi sarar. Ancak büyükannem yavaş hareket ediyor ve eskisine göre masaya ve tezgahlara biraz daha fazla dayanması gerektiğini fark ediyorum.

Onlardan çalan emlak yöneticisine ilk kez değil, yine kızıyorum. Büyükbabam ve büyükannem, mahkeme sistemine sürüklenmek için çok yaşlı olduklarını söyleyerek onu dava etmeyi reddettiler. Ama şimdi, bir sürü harap varlık ve çok az nakit paraları kaldı.

faturalarını ödeyebiliyorlar. *Yaşlandılar*. Büyükbabam ve büyükannem her zaman güç ve canlılık dolu oldukları için bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama yılların ikisini de yıprattığını görebiliyorum.

Bunu düzeltmeliyim. Yardım etmeliyim. Mia benden bu yüzden nefret etse de, kirasını piyasa değerine çıkarmak zorundaydım. Onun geri taşınabilmesi ve benim Seventh Avenue'daki iki daireyi de satabilmem için bunu bir an önce düzeltmeliyim.

"Desmond, canım," diyor büyükannem, elini omzuma koyarak. "Kaşlarını çatmayı bırak."

"Sadece mülkleri düzeltmek için yapmam gerekenleri düşünüyordum. Onları mümkün olduğunca çabuk satmak istiyorum."

"Bu yüzden sen benim en sevdiğim çocuksun," diyor büyükannem ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Saçlarımı geriye doğru düzeltiyor ve bana gülümsüyor. "Bu dünyadan ayrılmadan önce seni mutlu görmek istiyorum, sevgili çocuğum. Erkek ya da kadın, değer verdiğin biri varsa, bu yıl onu ailemle tanıştır. Benim için yap bunu."

Boğazım düğümlenir.

Büyükanne kaşlarını kaldırır. "Bu yeterli bir motivasyon değilse, bu yılki yarışta Vince'i yenmek için yap. Onun sevinçten havaya uçmasını *dayanamıyorum* ve sana bir şans vermek için çok yavaşım."

Gülerek cevap veriyorum. "Tamam, büyükanne." Kahvemini kalanını içip ayağa kalkıyorum. "Bahçe işlerine başlayayım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

"İşin bittiğinde sana yemek hazırlayacağım." O buzdolabına doğru topallayarak giderken, ben de dışarı çıkıp işe koyulurum.

O AKŞAM, daireme girerken, koridorun karşısındaki kapıya göz atarım.

Doğru olan şey, Mia'ya Blind Date'te konuştuğu kişinin ben olduğumu söylemek. Ama ona söylersem, onunla çıkma şansımı kaybederim. Büyükanneyle konuştuktan sonra, ailemin Şükran Günü yemeğinde Mia'nın yanımda olacağı düşüncesi içimi kemiren bir diken gibi. Bunu o kadar çok istiyorum ki, başka hiçbir şey düşünmüyorum.

Belki restoranda her şeyi açıklarsam Mia anlar. Bana göre, onun beni dinlemesinin tek şansı

beni dinlemesi için tek şansım, her zamanki durumumuzda, her zamanki dinamikimizde olmamamız.

Ve bencilce, onu yemeğe çıkarmak *istiyorum*. Onu şımartmak, ona romantik davranmak istiyorum. Ya bu uygulama sayesinde randevuya çıkma şansım sadece buysa? Ya daha başlamadan bu şansı kaçıırırsam?

Bu bir risk, ama eşiği geçerken bir karar veriyorum: Randevuya çıkacağım. Bu, hayatımda sahip olabileceğim tek randevu olabilir ve bu fırsatı kaçırmayacağım.

DOKUZ MIA

CUMA, Bailey'i geçen hafta davet edildiği bir arkadaşının evine yatıya bıraktıktan sonra, eve gidip küçük bir panik krizi geçiriyorum. Nedense, bu kör randevu, bekar bir anne olarak daha önceki randevularımdan farklı geliyor. Belki de TallDarkandHandy ile haftalardır konuşuyoruz, oysa eskiden ilk randevuyu olabildiğince çabuk atlatmaya çalışırdım. Bu adamı gerçekten *seviyorum*. Kanımda bir uğultu var, heyecan, korku ve gerginlik hepsi bir arada.

Netflix gecesi olduğunu fark ettim. Kabus gördükten sonra beni sakinleştirmek için zaman ayırması benim için çok anlamlıydı. Belki de çok cinsel bir şekilde flört etmenin doğru olmayacağını hissetmişti, hatta gecelikler ve eşofmanlar hakkında konuşmamız bile kalbimin çarpmasına neden oluyordu. Bu adam benimle hiç tanışmadı, adımı bile bilmiyor, ama beni *tanıyor gibi* görünüyor. Ruh halimi, ihtiyaçlarımı hissedebiliyor.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Uzun zamandır yalnızım. Colin'in beni terk etmesi kalbimde ve özgüvenimde bir delik açtı ve şimdiye kadar bunun tam olarak iyileşmediğini fark ettim. TallDarkandHandy'nin gerçek olamayacak kadar iyi olmasından korkuyorum. Aramızda fiziksel bir çekim olsa ve ben onu takip etmeye istekli olsam bile, onun da bana sırtını döneceğinden korkuyorum. Bir kez terk edilmek yeterince zordu; bunu bir daha yaşamak istemiyorum.

Neyse ki, bir grup kadının evimi ele geçirip bana atıştırmalıklar ve alkol ikram etmesi, beni uçurumun kenarından geri döndürmeye yetiyor. Evimde yeni arkadaşlarım varken, bu randevuya çıkmak sanki uçurumun kenarından atlamak gibi gelmiyor. Riskler çok daha az gibi geliyor. Sadece bir adamla tanışacağım, yemek yiyeceğim ve ne olacağını görecekim. Bunu yapabilirim.

"Tamam, bayanlar," diyor Trina, sanki o Tan France ve ben de Queer Eye: Heart's Cove programına aday gösterilmiş talihli, perişan bir adammışım gibi oturma odasına girerken. "Bu birinci seçenek. Çık dışarı, Mia."

Trina'dan ödünç aldığım sivri topuklu ayakkabılarla, siyah kalem etek ve ipeksi krem rengi bir bluz giyerek topallayarak yürüyorum. Bluzun narin bir yakası ve dalgalı kolları var. Güzel ve kadınsı, açık saçık olmadan seksi.

"Hmm," diyor Fiona.

Dik duruyorum. "Hmm? Bu ne anlama geliyor?"

"Biraz... kurumsal," diyor Simone, parmaklarının arasında bir kadeh şarap sallandırarak. "Belki de kalem eteğin yüzündendir. Sanki beni bir görüşme için toplantı odasına çağırmak üzereymişsin gibi hissediyorum."

"Ama seksi," diye ekliyor Candice. "Ama katılıyorum. İlk randevu için uygun değil."

"Hay aksi," diyor Trina, manikürlü parmağıyla dudaklarına dokunarak. "Arkasında çizgi olan şeffaf taytların seks faktörünü artıracaklarını düşünmüştüm."

"Oh, öyle," diyor Simone. "Çok çekici görünüyor..." "Çekici mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"—eğer onu köşe ofisinde becereceksen," Simone beni hiç umursamadan sözünü bitirir.

"Bu gece kimse kimseyi becermeyecek," diyorum.

"Seçeneklerini açık tut, kızım," diyor Simone.

"İlk buluşmada seks yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"*Yapmayacağını* söylememelisin diyorum," diye cevaplar, başını bir yandan diğer yana eğerek. "Nasıl gideceğini bir gör!"

"Katılıyorum," diye ekliyor Fiona kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Ama o kıyafetle olmaz."

"Tamam. Odaya geri dönelim." Trina beni yatak odasına götürür ve ikinci kıyafeti gösterir. Bu kıyafet, kalın bir kazak, dar kot pantolon ve bolca altın takıdan oluşur. Bayanlara gösterir ve saçımı at kuyruğu yapar, böylece stilin geri kalanını da gösterebilir.

Bu da reddedilir, bu sefer çok rahat olduğu için.

"Bu adamın aklını kaçırmamasını istiyoruz," diye şikayet ediyor Fiona. "O kahve içmeye gitmiyor. Mum ışığında bir akşam yemeğine gidiyor. Bize

dekolte göster, Trina!"

"Bu kıyafeti beğendim!" diye itiraz ediyorum, ellerimi havaya kaldırarak. "Rahat.

Ve altın halka küpelerimi takabilirim. Bu küpeleri seviyorum."

"Onunla daha sonra rahat olabilirsin," diyor Simone. "Şu anda, bomba gibi olman lazım."

"Hmm," diyor Trina, gözlerini bana dikerek. "Belki Simone haklıdır."

"Tabii ki haklıyım!"

"Bu kıyafeti beğendim," diye tekrar ediyorum. "Bu botlar çok rahat. Diğer topuklu ayakkabılar ise ayak bileğini kırmaya davetiye çıkarıyor."

Candice kız kardeşine bakarken protestolarım kulak ardı ediliyor.

"Trina, daha iyisini yapabilirsin."

Trina mırıldanır. "Biliyorum." Gözlerini kısarak bana bakar. "Senin görüşlerine çok fazla önem veriyorum, Mia."

"Kıyafetleri giyen benim! Umarım benim fikrimi dinlersin."

"Sus. Konsantrasyonumu bozuyorsun."

Gülerek, Trina ile birlikte odaya geri dönüyorum. O, ustaca dolabımı karıştırıyor ve *uzun* zamandır giymediğim bir elbiseye takılıyor. Bu elbise, itiraf etmek istemediğim kadar pahalıydı ve yıllar boyunca dolabımı her temizlediğimde, ondan kurtulamadım. Kalın kumaşı ve ustaca yerleştirilmiş dikişleriyle aldatıcı bir şekilde vücudu saran bu elbise, sadeliğiyle muhteşem. Kalın omuz askıları, ince bir kalp yakası ve kalçaların etrafında hafif bir büzgüye sahip, vücudu saran bir silüeti var. İnanılmaz derecede vücudu saran bir elbise.

"Küçük siyah elbise," diyor Trina, kumaşa dokunarak. "Asla yanlış seçim olmaz."

Nedense kalbim hızla atmaya başlıyor. Trina giyinmek için odadan çıkarken, yatağın üzerinde duran siyah kumaşa bakıp derin bir nefes alıyorum. Bu elbiseyi giymek, kendimi gerçekten ortaya koymak demek. Çok çaba sarf etmediğimi ya da kendimi yaşlı, modası geçmiş ve çekici olmayan biri olarak gördüğümü iddia etmem mümkün değil. Bu elbiseyi giyip kör randevuya çıkarsam, beni gören herkese kendimi seksi bulduğumu ve bunu göstermekten çekinmediğimi söylemiş olurum.

Öyle mi düşünüyorum? Bu elbiseyi hala giyebilir miyim?

Boğazım düğümlenir, dikişsiz iç çamaşırımı alıp tereddüt ederim. Her zamanki nude sütyenimi giyiyorum — kenarları yıpranmış ve bandı biraz eskimiş olanı. O elbisenin altına çirkin iç çamaşırları giymek yanlış olur. Bu yüzden sütyenimi çıkarıp eski dairemnden getirdiğim dantelli sütyenlerden birini buluyorum. Dantelli süpürgeli, hafif push-up bir sütyenim var, bu işimi görür. Hızlıca giyinip, ödünç aldığım stilettoları ayağıma geçirip oturma odasına çıkıyorum.

Sohbet birden kesildi. Ellerimi kalçalarımın üzerine koyup derin bir nefes aldım ve yeni arkadaşlarımla buluştum.

Simone ıslık çalar. Fiona gülümser. Candice alkışlar.

Trina'nın gözleri doluyor. Ellerini göğsünde birleştirip başını sallıyor. "Tanrım, ben çok iyiyim."

Gülüyorum. "Sanırım bu kadar."

"Bu kadar," diye onaylıyor

Simone.

"Sade bir kolye," diyor Trina, bana odaklanarak. "Muhteşem köprücük kemiklerinin tam ortasına düşecek bir şey. At kuyruğu saç ve kıvrımlı bukeler. Küpeler. Muhteşem bir çanta." Çılgık atarak küçük bir dans yapıyor. "Randevun seni gördüğünde çenesini yerden kaldırmak için kürek gerekecek, Mia."

Gülerek, kendimi bu yeni arkadaşlıklara kaptırıyorum ve apartmanın kapısına doğru yürüdüğümde, gerginliğim neredeyse tamamen yerini yeni bir özgüvene bırakmış oluyor.

Kırk yaşındayım ve çok seksi bir kadıyım. Bu iki şey birbirini asla dışlamaz.

"Korunmayı unutma," diyor Simone veda ederken kulağıma fısıldayarak.

"Oh, kes sesini," diye gülerek cevap veriyorum ve sonra eski arabama binip, uzun zamandır ilk kez gerçek bir randevuya gitmek için restorana doğru yola çıkıyorum.

ON DES

Bir elimle çatalımı düzeltirken, diğer elimle göğsümdeki gömleğimi düzeltiyorum. Sonra ellerimi değiştirip gömleğimin diğer tarafını düzeltiyor ve bıçağı düzeltiyorum. Dizim titriyor ve on dakika önce buraya geldiğimden beri milyonuncu kez Dolce Vita'nın kapısına bakıyorum.

Bu bir hataydı. Ben tam bir aptalım. Buna inanamıyorum.

Mia'nın oturma odasındaki çapraz dikişi görür görmez ona söylemeliydim. Ama şimdi...

Artık çok geç.

Netflix dizisini izlediğimiz sabahki halini, dağınık ve uykulu halini düşünmeden edemiyorum. Hayatımda *bir kez* olsun yatakta yanımda öyle uyanabilseydim, ipeksi gecelik olsun ya da olmasın, mutlu bir şekilde ölebilirdim.

O beni delirtiyor. Onun dairesinde olmak, tadilat yapmak, onun berber dükkanının kapısının hemen arkasında olduğunu bilmek işkence gibi. Onu iç çamaşırlarını karıştırırken yakaladığımdan beri, o görüntü de aklımdan çıkmıyor.

Kısa, sıkı vücudu siyah dantelle kaplı, bir hediye gibi açılmaya hazır.

Gözlerimi kapatıyorum, sonra açıyorum ve ceketimin cebindeki pembe mendili düzeltiyorum — ona aramasını söylediğim giysi parçası.

Gerçeği itiraf etmek için pek çok fırsatım oldu ama hepsini görmezden geldim. Bundan nefret edecek. Bu bir felaket olacak.

Ama ya öyle olmazsa? Ya bu kadını yemeğe çıkarmak için tek şansın buysa?

Restoranın kapısı açılır ve hostesin selam verdiğini duyarım. Mia'nın sesi cevap verir ve hostes onu yemek odasına yönlendirir.

yemek salonuna yönlendirir.

Kalbim durur.

O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın. Vücudu... *Vücudu*. Tanrım. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Siyah elbisesi, sanki onun için özel olarak yapılmış gibi vücudunun hatlarını ortaya çıkarıyor, ama yine de onu yırtıp atmak ve ona tapmak istiyorum. Birkaç adım atıyor ve ayakkabılarını görünce nefesimi tutmak zorunda kalıyorum.

Deri stiletolar restoranın ahşap zemininde tıklıyor. O ayakkabılarla onu sikmek istiyorum. O ayakkabılar ve yatak odasında okşadığı siyah sütyen, başka hiçbir şey istemiyorum.

Kendine gel, Des.

Mia'nın bakışları yemek odasını tarar, hafif bir kaş çatması koyu sarı kaşlarını birbirine yaklaştırır. Elmacık kemiklerinde ve göz kapaklarında parıldayan bir şey var. Saçları yumuşak bukleler halinde, at kuyruğundan altın rengi dalgalar halinde dökülüyor.

Benim için giyinmiş. O kıyafetleri, o ayakkabıları giymiş, makyajını yapmış... benim için. Ben dünyadaki en şanslı adamım. Bu kadın bir tanrıça.

Gözleri bana takılır, sonra cep mendiline düşer. Mia donar.

Hayır, anlıyorum. Mia benim için giyinmemişti; Uzun, Esmer ve Çekici için giyinmişti. Onun zihninde başka bir adam olan biri için giyinmişti. Ben olmayan bir adam için.

Kıskançlık içimi parçalıyor, sanki bir canavarın pençeleri etimi parçalara ayırıyor gibi. Tamamen mantıksız. Var olmayan bir adamı kıskanıyorum. Yoksa kendimi mi kıskanıyorum? Bilmiyorum, ama bu masayı devirip tüm cam eşyaların küçük, keskin parçalara ayrılmasını izlemek istiyorum.

Mia geri çekilir ve telaşla restoranın geri kalanını tarar. Bakışları samimi bir şekilde gülen çiftlere, köşedeki genç bir aileye, bir şişe şarabı paylaşan ve gülen üç kadının masasına takılır. Panik yüz hatlarını gerginleştirir ve bana tekrar bakar, hostes ona bir şey söyler ve eliyle beni işaret eder.

Restoranda tek bekar erkek benim. Pembe cep mendili takan tek kişi benim.

Ayağa kalkarım.

Mia sersemlemiş bir halde bana doğru gelir. Sonunda yüzünde anlayış ve öfke belirir. Elleri sandalyenin arkasına dolanırken, hostes bir şeylerin ters gittiğini fark eder. Genç kadın kaşlarını çatarak ikimize bakar, sonra yavaşça geri çekilir. "Mia," derim, hazırladığım tüm konuşma ve replikler kafamdan uçup gider.

Yüzü hem güzel hem de korkunç. Çok, çok kızgın.

Ben tam bir aptalım. Bunun işe yarayacağını mı sandım? Gerçekten benimle oturup akşam yemeği yiyeceğini mi sandım?

Aklımı kaçırmış olmalıyım. Her şeyi mahvettim, bu hiç komik değil.

Telefonun diğer ucunda onun olduğunu anladığım anda ona söylemeliydim.

"Ne zamandır?" Mia dişlerini sıkarak sorar. Göğsü kızarır ve yüzünü çevreleyen saç telleri titremeye başlar. "Ne zamandır benim olduğumu biliyordun?"

"Otur," diyorum, göğsümde panik yükseliyor. "Lütfen, Mia. Açıklayabilirim."

"Ne zamandır?" Sözler tıslama gibi çıkar ve yan masadaki çift bize bakar. Kadın kocasına fısıldayarak bize bakar. Mia sandalyenin arkasını sıkıca tutarken parmak eklemleri kanı çekilir.

Bakışlarımı aşağıya ve yana kaydırıyorum. "Bir hafta kadar. Ayağın çapraz dikişini gördüm ve iki ile ikiyi bir araya getirdim."

"Bana çıkma teklif etmeden önce mi?" Yutkunmaya çalışıyor, ama neredeyse acı verici görünüyor. Gözleri geniş ve çılgın.

Kafamı sallıyorum. Masanın iki yanında duruyoruz ve tek istediğim ona yaklaşıp ona dokunmak. "Hayır. Sana çıkma teklif ettiğimde senin olduğunu bilmiyordum."

"Doğa belgeselinden önce mi?"

Başımı sallıyorum. "Evet. O gece senin olduğunu biliyordum."

Küçük nefesler alıyor. Gözlerinde sadece öfke olmadığını fark ediyorum

— incinmişlik de var. Utanç. Kendimden çok utanıyorum. İşlerin bu noktaya gelmesine izin verdiğime inanamıyorum. Ne tür bir hayalperest aptal *bunun* en iyi yol olduğunu düşünür ki?

Onun yüzüne bu ifadeyi ben koydum. Onu incittim. Onu utandırdım.

Tabii ki ben yaptım. Hiç doğru şeyler yapan bir adam oldum mu ki?

Mia bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra vazgeçiyor. Savunmasını güçlendirdiğini, omurgasını dikleştirdiğini ve gözlerinin kapanıp soğuduğunu izliyorum. Tek kelime etmeden dudaklarını sıkıştırıyor, dönüp uzaklaşıyor.

Hayır. Bunun olmasına izin veremem. Her şeyi mahvettim, biliyorum. Ama, ama... "Mia! Mia, bekle!"

O dışarı çıkıp yürümeye devam ederken onu yakalıyorum. "Mia!"

"Yapma" —dönerek parmağını yüzüme doğrulttu— "benimle konuşma." "Özür dilerim."

"Az önce ne dedim?" Burun kıvrarak bana sırtını döndü. Küçük otoparka doğru yürürken kalçaları sallanıyordu.

"Kim olduğunu anladığım anda sana söylemeliydim." "Öyle mi düşünüyorsun?" Anahtarları şingirdar.

"Mia, senin olduğun için *sevindim*."

Arabasının yanında durup bana dönerek kaşlarını çattı. "Aferin sana Des. Seni tiksindirmedime ve benim olduğumu bildiğin halde randevuya çıkmayı kabul ettiğine sevindim."

Ne? Hayır. Ben öyle mi dedim? Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, düzgün düşünemiyorum. "Öyle demek istemedim."

"Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun? Bana yalan *söyledin* Desmond. Bana güzel sözler yazdın, ne kadar zamandır randevuya çıkmadığımı ve ne kadar zamandır seks yapmadığımı anlattım, sonra gözlerime bakıp yeni mutfağımı nereye koymak istediğimi sordun ve bu arada, kirayı gelecek hafta ödemen gerektiğini hatırlatmak isterim. Ne oluyor lan?"

"Sana kirayı hiç hatırlatmadım."

"Sen böyle bir insan olduğun halde, bunu nasıl unutabilirim?" Sözleri bana zehir gibi tükürüyor.

"Öyle değildi." Onun anlamasını sağlamak için çaresizce saçımı karıştırıyorum. Onun özel olduğunu, onu ilk gördüğüm andan itibaren...

Ama benim gibi biri onun gibi birini nasıl hak edebilir ki? On bir yaşımdan beri dışlanmış durumdayım. Aileme hiç ait olmadım, memleketimde hiç yerimi bulamadım. Şimdi bile, yıllardır ilgimi çeken tek kadınla, onu kendimden uzaklaştırmayı başarabiliyorum.

Ünlü olmamın tek nedeni, büyükannemin en sevdiği torunu olmam. Ne büyük bir başarı!

"Bu senin için bir tür şaka mı, Desmond?" Gözleri sokak lambalarının altında parlıyor ve soğuk, uyanmakta olan bir dehşetle onun ağlayacak gibi göründüğünü fark ediyorum.

Benim yüzümden. Yaptığım şey yüzünden ağlayacak. Onun gözlerine o yaşları ben döktüm.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Hayır, Mia. Asla." Elimi yanağına koyuyorum. "Lütfen, beni dinle."

Titriyor, gözlerini kapatıyor, ama beni itmiyor. Yüzünü tutarken cildi ipek gibi yumuşak, hareket etmekten, nefes almaktan korkuyorum, zaten yeterince berbat ettiğim durumu daha da kötüleştirmekten korkuyorum.

Dudakları titriyor. Bunu ona ben yaptım. Kahretsin... oh, oh... kahretsin.

"Berber dükkânıma girdiğinden beri, hayatımı zorlaştırmak için elinden geleni yaptın. Neden, Des? Bende ne var da beni bu kadar küçük düşürmek istiyorsun?"

"Nedenini bilmek mi istiyorsun?" diye soruyorum, elimi indirip aniden sinirlenerek. "Benim sorunumun ne olduğunu mu bilmek istiyorsun?"

"Lütfen." Öfkeli hareketlerle yanaklarını siler, sonra kollarını kavuşturur ve somurtarak bakar.

Ellerimi yumruk yapıp acı bir kahkaha attım. "Mia, sana delicesine, inanılmaz bir şekilde çekici buluyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri seni istiyorum. Sen bir odaya girdiğinde, lanet olsun, düzgün düşünemiyorum. Her şey ters gidiyor, çünkü..." Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Fazla konuştum. Benim içimdeki gerçeği göreceksin ve benim onun yanında olmamam gerektiğini anlayacak.

Mia bir an beni izler, sonra gözlerini devirir ve burun kıvrır. "Tabii. Beni aşağıladın ve yalan söyledin çünkü ben çok seksiyim. Çok komik. Eve gidiyorum." Kapıyı açmak için döner, ama ben kapıyı kapalı tutmak için elimi üzerine koyarım.

"Bana inanmıyor musun?"

Bir kez daha bana dönerek, Mia kalçasını kaldırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Ne, o kadar dayanılmaz mıyım ki seni bu hale getiriyorum, bu..." Elini vücudumun üzerinde yukarı aşağı salladı. "Bu kaba, kibirli pislik mi? Lütfen. Hayatıma girdin, kiramı o kadar yükselttin ki geçimimi zor sağlıyorum, sonra da o çöplük sonunda parçalanmaya başladığında *beni* suçlamaya cüret ettin. Bana Yedinci Cadde'deki daireyi teklif etmenin tek nedeni, otel parasını ödemek istememen. Beni bu randevuya çıkarmak için manipüle etmekten zevk aldın çünkü... Nedenini bile bilmiyorum! Belki de tüm parayı yüzüme vurmak için bir fırsat daha yakalamak istedin. Kredi kartını sallayıp bana yemek ısmarlamak istedin, çünkü ne kadar fakir olduğumu biliyorsun."

"Seni neden dışarı çıkarmak istediğimi az önce söyledim. Bunun parayla hiçbir ilgisi yok."

"Bana bir mola ver. Buna bir saniye bile inanmıyorum. Bence sen sadece başkalarını mutsuz etmekten zevk alan bir pisliksin."

"Mia, senin mutsuz olmanı istediğim son şey."

Sözlerim üzerine gözleri parladı. Yüzünde bir parça inanmazlık vardı ve bu beni delirtiyordu. Bu kadın beni deliye çevirecek, *daha da* deliye. Onun beni ne kadar çıldırttığını söyledim ama *bana inanmıyor*.

Gözleri kısılır ve çenesini kaldırır. "Bana, bu kadar pislik olmanın sebebinin benden çok hoşlandığın için aptallaşman olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," diyorum sertçe.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey." "Bu gerçek."

Şüphe dalgalar halinde ondan yayılıyor. Dudakları büzülmüş, vücudu gergin, gözlerini arıyor. Uzun bir süre sonra bir karara varmış gibi görünüyor. "Öyle mi?" Sesi yumuşak, tehditkar.

"Evet, Mia."

"Kanıtla." Sözler dudaklarından dökülür, meydan okuma aramızda havada asılı kalır. Soğuk bir esinti, kollarında tüyleri diken diken eder ve at kuyruğunu omzunun üzerinden dalgalandırır. Etrafımızdaki ağaçlarda yapraklar hışırdar, bazıları yere düşer ve otoparkın asfaltını sıyrır.

Benim istediğim bu değildi. Mia'yı kollarımda hayal ettiğimde, o kızgın ve savunmacı değildi. Bana hakaret gibi meydan okumalar savurmazdı. Durumu düzeltmek için bir umudum olsaydı, geri çekilip af diler ve ona yeniden başlamak için yalvarırdım.

Ama bu kadın benden hiçbir şey istemiyor. Büyükbabamın ilişkilerini gördüğüm ve onun kirasını artırmaya karar verdiğim andan itibaren her şeyi mahvettim. Doğru şeyi yaptığımı düşünerek onun berber dükkânına girdim ve onun gücü beni bir dalga gibi vurdu. Beni yere devirdi, suya batırdı ve o zamandan beri boğuluyorum. Ben bir pislik ve tam anlamıyla inanılmaz bir aptalım.

O asla benim olmayacak, ama bu kadın onu ne kadar istediğimi kanıtlamamı istiyorsa? Bunu yapabilirim.

Bir adım öne atarak onu arabasının sürücü kapısına sıkıştırdım. Elim yanağını okşadı, ensesini kavradı. Diğer belinin kıvrımına girip sıkıca tutundu. Dudakları bir nefesle açıldı.

Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi kollarıma sığıyor. Ruhum şarkı söylüyor, bedenim mırıldanıyor ve sonunda eve dönmüşüm gibi hissediyorum. Nefeslerim ciğerlerime girip çıkarken, başımı ona doğru eğiyorum, sonra dudaklarımı ağzının hemen üzerinde duruyorum.

Bu yanlış geliyor. İlk kez bu şekilde bir araya gelmemeliyiz, aramızda taş duvarlar gibi biriken düşmanlık ve incinmişlikle. Bir kez daha, kafamdaki bir ses bana her şeyi yanlış yaptığımı söylüyor, ama artık çok geç. Onu kollarımda tutuyorum, dudaklarımdan nefesini hissedebiliyorum. Geri dönüş yok.

Mia'nın vücudu titriyor ve elleri ceketimin yakasına kıvrılıyor. "Ne bekliyorsun?" diye fısıldıyor, alaycı bir şekilde. "Benim yüzümden heyecanlandığını sanmıştım."

Keşke bilseydi. Onun küçük vücudunu daha sıkı sarıyorum, bu anı hafızama kazıyorum. "Seni öpmek için tek şansım bu olabilir, Mia. Bunun tadını çıkarmak istiyorum."

Onun ensesini sıkıca kavrar, diğer elimi kalçasına kaydırır, onu vücuduma sıkıca çeker ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırırım.

ON BİR MIA

PEKİ. Bunu ben istedim, değil mi?

Arabam ve Desmond arasında sıkışıp kalmış durumdayım, gidecek hiçbir yerim yok. Tek yapabileceğim, onun vücuduna sıkıca tutunmak ve yolculuktan sağ çıkmayı ummak. Dudakları fethediyor, sahipleniyor, yutuyor. Dilini benimkine sürüyor ve sanki beni her parçasıyla tatmak istercesine ağzımı yalıyor. Alt dudağımı ısıyor ve şimdiye kadar duyduğum en seksi, en derin iniltiyi çıkarıyor.

Vücudum çılgına dönüyor. Kendi ayaklarım üzerinde duramayacak hale gelirken, bacaklarımın arasında sıvı bir sıcaklık birikiyor. Ceketine tutunduğum ellerim sıkışıyor, sonra gevşiyor ve ellerimi boynuna doluyorum. Midemin derinliklerinde bir patlama oluyor.

Hiç böyle öpülmemiştim. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Birdenbire, Desmond'dan çok daha küçük olmam beni rahatsız etmiyor. Vücudunun benimkini saran büyüklüğünü seviyorum. Beni kucaklayıp yatağa taşıyabileceğini hissetmeyi seviyorum. Onu içimde hissetmek nasıl bir duygu olur acaba?

Kıçımdaki o büyük el sıkışıyor ve ben bir çığlık atıyorum. Aman Tanrım. Böyle tutulmak, öpülmek, dokunulmak harika bir his. Des başını boynuma eğiyor, derin bir nefes alıyor ve dilini nabzımın olduğu yere doğru kaydırıyor.

Nabzım, tesadüfen, hızlanıyor. Ağır ağır nefes alıp veriyorum, sırtımı onun dokunuşuna doğru eğiyorum, öpüp öpüp öpmek ihtiyacıyla aklımı kaybediyorum. Dağılmaya başlıyorum, bu adamdan nefret ettiğim tüm nedenleri unutuyorum. Beni çözüyor, her şey kaleydoskopik bir ışık, renk ve şehvet bulanıklığına dönüşene kadar beni döndürüp duruyor.

Sonra, aniden, Desmond benden uzaklaşıyor. Beni sıkıca çekip göğsüne bastırıyor, çenesini başıma dayıyor. Dönüş duruyor ve ben ona yapışık kalıyorum, dengesiz ve nefessiz

. Şaşkın bir halde, göğsünün arkasından görebildiğim park yerinin bir kısmına bakıyorum, az önce ne olduğunu anlamadan.

Onun bana olan ilgisini kanıtlamasını istemek için beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Bunun iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebildim?

Suçtu ejderhaya at. O canavarın kendi iradesi var. Ben incinmiş ve aşağılanmıştım, o ise bana yaptıklarının saçma sapan gerekçelerini sıralıyordu. Ama şimdi...

Benden hoşlanıyor *mu*? Aramızda olan şey bu mu?

Hiçbir erkeğe karşı bu tür bir hayvani arzu hissetmemiştim. Vücudum hiç bu kadar zihnimle çelişmemişti. Ama hangisi doğru? Fiziksel ihtiyaçlar (ki bunlar çoktur) mı, yoksa zihinsel güvenlik mi?

Nazikçe Des'in kollarından kurtulup boğazımı temizledim. Bu durumun, bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirmem gerekiyordu. Derimin altında yayılan sıcaklığı, ona tekrar yaslanıp daha fazlasını isteme dürtüsünü sevmiyordum.

Erkeklerden seks, sevgi veya destek gibi şeyler istediğimde, bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorum: beni terk ederler. Eski kocamdan öğrendiğim bu ders çok acıydı, ama içime işledi ve kök saldı. Şimdi, Desmond Thomas gibi bir doğa gücüyle karşı karşıya kaldığımda, neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. Beni kendi şartlarına göre istiyor. Öpücüğünü bana olan ilgisini kanıtladı, ama yine de beni buraya getirmek için para ve manipülasyon kullandı. Colin de hamile kaldığımda aynı şeyi denedi, bana onunla kalmazsam ve bebeği doğurursam ne kadar zorlanacağımı hatırlatmak için lüks iş unvanını ve yüksek maaşını kullanarak beni sindirmeye çalıştı.

Bailey ile o ilk yılları tek başıma atlatacak kadar güçlüydüm ve Desmond'a karşı hissettiğim bu şehveti direnecek kadar da güçlüyüm. Sis dağıldıkça, ne yapmam gerektiğini biliyorum: Desmond Thomas ile aramıza yüksek, aşılmaz bir barikat örmek... sonra da uzaklaşmak.

"Seninle akşam yemeği yemeyeceğim," dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Sözlerim onu şaşırtmamış gibi görünüyor. Beni izliyor, avucunu kaldırıp çenesinin yanını ovuşturuyor. "Tamam."

"Hâlâ senden hoşlanmıyorum."

Desmond... pes etmiş gibi görünüyor. Nedense bu durum göğsümü sıkıştırıyor. Derin bir nefes alıyor, geniş göğsü inip kalkıyor. "Bu mantıklı. Ben de şu anda kendimden hoşlanmıyorum."

Gözlerimi kısarak onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Bana kim olduğun konusunda yalan söylediğin için kızgınım. Bu gerçekten çok kötü bir şeydi."

Omuzları düşüyor. "Evet."

"Seninle seks yapmayacağım."

"Seks" kelimesini söylediğimde nefesini biraz tutuyor, ama Des başını sallayarak bunu gizliyor. "Senden bunu beklemezdim."

"En karanlık günahlarımızı itiraf ederken, ben de sana benimkini söyleyeyim. Gelecek ayın kirasını ödeyecek kadar param yok. Gecikeceğim. Berber dükkanının kirasını ödeyeceğim, ama dairenin kirasını ödeyemem. Paranı eninde sonunda ödeyeceğim, ama birkaç gün gecikebilirim. Bana biraz müsaade edersen... çok sevinirim."

Gözleri, gecenin karanlığında mürekkep gibi siyah havuzlar gibi benimkileri ararken okunamaz. Hiçbir şey söylemiyor, ama ondan öfke hissediyorum. Omuzlarındaki ani gerginlikten ve çenesinin sıkılmasından bunu anlıyorum.

Onca şeyden sonra - benim bir köy şenliği ateşinden bu yana en seksi şey olduğumu düşünerek yaptığı büyük gösteriştten sonra - hala parasını alamayacağı için kızgın. Anlaşılır bir şey.

Bunu önemsememeye çalışıyorum, ama onun için sadece bir dolar işareti olduğumu fark etmek, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yakıyor.

Söyleyecek başka bir şeyim kalmadığından ve acilen oradan uzaklaşmam gerektiğinden, arabamın kilidini açıp içine giriyorum. Park yerinden çıkarken onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve kendi dairemin kapısının arkasına güvenli bir şekilde girene kadar nefesimi tutuyorum.

Ne korkunç bir felaket.

Felaket bir saat sonra da devam ediyor, çok fazla Çin yemeği sipariş ettikten sonra kapının çalındığını duyuyorum. Yemeğim geldiğini düşünerek, gözetleme deliğinden bakmadan kapıyı açıyorum.

Desmond, hoş geldin paspasımın üzerinde duruyor ve elimde yemek poşetimi tutuyor. "Lobide teslimatçıya rastladım," diye açıklıyor.

"Oh. Ne kadar borçluyum?" Çantayı ondan alıp içindeki folyo ve karton kaplara göz atıyorum. Bana üç

plastik mutfak eşyası seti verdiler, bu çok komik.

"Aslında seninle konuşmak istediğim şey de buydu."

Anlamadığım için ona şaşkın şaşkın baktım.

"İçeri girebilir miyim?"

Hmm, bir düşüneyim. Bana yalan söyleyen, beni kandıran, sonra da gizli kimliğini açıkladıktan sonra hayatımın öpücüğünü veren adamın, ben evde yalnızken evime girmesine izin vermek. Şuna ne dersin: "Hayır."

Des, beklediği gibi başını salladı. "Sana bir teklifim var."

Şok beni parçaladı , hızlıca takip etti öfkeyle. "Bir *teklif mi?*"

"O değil," diye Desmond aceleyle söyledi. "Başka bir şey. Bak, kiranı oldukça yükselttiğimi biliyorum."

"Oldukça yüksek mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Aşırı yüksek de diyebilirsin."

Çenesi gerildi. "Büyükbabamın kullandığı eski emlak yöneticisini hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki," dedim ciddi bir ifadeyle. "O en kötüsüydü."

"Büyükbabam ve büyükannemden on binlerce dolar çalmıştı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Oh. Hiç bilmiyordum."

"Kimse bilmiyor. Büyükbabam ve büyükannem bile bunun boyutunu bilmiyor. Bakım masrafları için tüm parayı cebine attı, ekstra yüksek komisyon aldı ve birçok kiracının hasar depozitosunu dolandırdı. Onları Airbnb'yi işletmeye ikna ederek neredeyse tüm kârı kendine aldı. O bir pislikti."

Anlıyorum. "Sen bu karışıklığı düzeltiyorsun."

"Kağıt üzerinde, kiranı artırmak mantıklıydı. Yeni kira bedeli piyasa fiyatlarına uygun ve sen taşındığından beri kira artışı olmamıştı. İki daireyi satışa hazır hale getirmek için nakit paraya ihtiyacımız vardı ve plan, iki ticari mülkün kirasını piyasa değerine çıkarmak, burayı satmak" — arkamdaki daireyi işaret ediyor— "ve hesapları düzene sokmaktı."

Dudaklarımı ısıyorum. Eski emlak yöneticisiyle bir şeyler döndüğünü anlamalıydım. Kabul etmek istemem ama, kira konusunda harika bir anlaşma yaptığımı biliyorum. Maude ve Arthur, berber dükkanı için on yıllık bir kira bedeli alıyorlardı ve

arkadaki iki yatak odalı daire için ise hiç kira almıyorlardı. Kira artışı şok edici ve bunu tam olarak karşılayamıyorum, ama Heart's Cove için o kadar da kötü değil. Turizmdeki artışla birlikte, kasaba son birkaç yıldır giderek pahalılaşıyor.

"Önce seninle konuşmalıydım," diyor Desmond. "Ama berber dükkânına girdim ve..." Parmaklarını saçlarının arasına geçiriyor. "Bak. Bu durumu düzeltmek istiyorum. Bir iyilik yapmanı istiyorum, karşılığında kira indirimi konusunda konuşabiliriz."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne tür bir iyilik?"

Yakasını çekiştirir. "Şöyle ki..." Durur ve sessizlik uzar. Ve uzar. Ve uzar.

"Desmond. Bandajı bir çırpıda çek. Söyle bana. Teklifin nedir?"

Uzun bir süre gözlerime bakıyor. Benim sinirlenip kapıyı yüzüne kapatmaya başlayacak kadar uzun bir süre.

Sonunda, "Ailemin Şükran Günü toplantısına götürecek birine ihtiyacım var," der.

Dürüstçe söyleyebilirim ki, insan saçında yuvarlanıp kendimi ateşe atmayı tercih ederim. "Hayır" diye cevap verip kapıyı yüzüne çarparak kapatıyorum.

ON İKİ DES

Bir an kapıya bakıyorum, gözlerim pirinç rakamlarla aynı hizada ve neredeyse gülmeye başlıyorum. Ama yine de, Mia'nın bu tepkisini hak ettiğimi düşünüyorum. Daha kötüsünü hak ediyorum.

Ama aynı zamanda, bu yılki aile Şükran Günü'nde Vince'in yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi silmem gerekiyor. Ve daha da önemlisi, Mia'nın benden nefret etmemesi gerekiyor.

Muhtemelen onu sakinleştirmek ve daha sonra ona yaklaşmak akıllıca olacaktır. Bana kirayı ödeyecek kadar parası olmadığını söylediğinde, onu bu duruma düşürdüğüm için kendime çok kızdım. Bu gece onu küçük düşürmekle kalmadım, durumunu öğrenmeden kirasını artırarak hayatını dayanılmaz hale getirdim. Benim yüzümden acı çekiyor.

Onun zaten öfkeli olduğu bir anda teklifimi ona dayatmak, yapmam gereken en son şey. Ama o, bu kapının diğer tarafında, muhteşem bir siyah elbise giymiş, tapınmak istediğim bir tanrıça gibi duruyor. Bacaklarımı hareket ettirip koridordan geçip daireme girmek benim için fiziksel olarak imkansız. Bu noktaya bağlıyım, kapıyı kırıp diğer tarafa geçmeden ona olabildiğince yakınım.

Siktir et. Kapıyı çalıyorum.

Cevap yok.

Tekrar çalıyorum. "Mia!"

Kapı açılır. Mia kapının önünde durur, plastik çatalı Excalibur gibi sallayarak, ucuna batırılmış portakal rengi tavuk parçası ile. "Ne var?"

"Lütfen, beni dinle."

Tavuğu ağzına atıp çiğniyor, çatalı "acele edelim" der gibi dairesel hareketlerle sallıyor.

"Özür dilerim," diye başlıyorum. Sonra kelimeler birdenbire duruyor. O çok güzel ve çok korkutucu bir şekilde kızgın. Onu tekrar öpmek istiyorum. Otoparkta kendimi kaptırmak bir hataydı. Artık onun tadını bildiğime göre, bunu tekrar yapmazsam öleceğimi düşünüyorum.

Mia, ağzındaki lokmayı yavaşça yutar, sonra başını hafifçe sallar. "Hepsi bu mu?"

"Hayır. Sadece düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum."

"Zor bir görev, anladığım kadarıyla." Alaycı sözleri tenime batıyor ve penisim şişiyor. Doğru zaman değil. Sertleşmem için doğru zaman değil, ama ne yapmam gerekiyor?

Tekrar konuştuğumda sesim boğuk çıkıyor. "Kasım ayı kiranın yarısını, benimle Şükran Günü'nü kutlaman karşılığında ödeyeyim."

Aramızdaki sessizlik çorba kadar yoğun. Mia çenesini hafifçe kaldırıyor, gözlerini kısıyor. Sonra yüzü açılıyor, öfkesi kayboluyor ve kalbim şarkı söylüyor. Evet, onun bana sonsuza kadar böyle bakmasını istiyorum. O yüze uyanmak istiyorum. O dudakları saatlerce öpmek istiyorum.

"Des," der yumuşak bir sesle.

"Evet?" Üst bedenim öne doğru eğilir. Dudakları benim kişisel siren şarkımdır. Gemimi onun kayalıklarına çarpmak, sonra dalgalardan çıkıp onu tekrar tatmak istiyorum. Sadece bir kez tatmak.

Göz kapakları hafifçe kapanır ve kalçası yana doğru kıvrılır. Vücudu çok güzel. Çok küçük, esnek ve mükemmel. Bana doğru eğilir, benim aynadaki görüntüm gibi, üst vücudu ön kapısından dışarı çıkmış, dokunacak kadar yakın. Kokusu yumuşak, kadınsı parmaklarıyla göğsümü sarar, sıkar, sıkar.

Sonra fısıldadı, "Sen delisin," ve kapıyı yüzüme çarptı - yine.

Bu sefer gülüyorum.

ON ÜÇ GEORGIA

SONBAHAR EN SEVDİĞİM MEVSİM. Bu sabah, yeni sanat galerime giderken kaldırımdaki kuru yaprakların üzerinde adımlarım çtırtıdayarak ilerlerken, en yumuşak kaşmir atkıyı boynuma doladım ve lezzetli şekerli kahvemi yudumladım. Hava serin, ağaclar rengarenk ve ben de ayak bileği botları ve sevimli kıyafetler giyebiliyorum. Bir kız daha ne isteyebilir ki?

Mutluluk içimi ısıtıyor. Hayat şu anda daha iyi olamazdı.

Sonra Mia'nın yüzünü görüyorum.

Beni henüz fark etmedi, bu yüzden birkaç saniye boyunca kendi berber dükkanının penceresinden dışarıya bakan, gözlerini kısmış, iki eliyle devasa çantasını sımsıkı tutan onu gözlemleyebiliyorum. Omuzları gergin ve parmak eklemleri beyazlamış, bir şeylerin olduğunu hemen anlayabiliyorum.

"Merhaba komşu."

O sıçrar, elini göğsüne götürür. "Oh. Georgia. Merhaba."

"Her şey yolunda mı? Stresli görünüyorsun."

"Her şey felaket. Stresli olmanın ötesindeyim." Gözlerini kapatıyor. "Bailey gibi konuşuyorum. Üzgünüm, her şey yolunda. Sadece dramatik davranıyorum."

Hmm. Mia'yı çok uzun süredir tanımıyorum, ama o dramatik birisi değil. CIA ajanlığı yapma zamanı geldi, ondan bilgi almam lazım. "Dün geceki randevun nasıldı? Şansın yaver gitmediğini hissediyorum."

Mia'nın yüzü karardı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"O zaman kesinlikle şanslı değildin." İşaret parmağımla dudağımı hafifçe vurdum. "Sorunu neydi? Çekici değil miydi? Sana tuhaf, ürkütücü bir his mi verdi? Sürekli annesinden mi bahsetti?" Burnumu kırıştırdım. "Bir keresinde bir adam randevu *sırasında* annesini aradı

nasıl gittiğini anlatmak için annesini aradı. Ben tam karşısında otururken, benimle olan tüm konuşmamızı kelimesi kelimesine anlattı. Korkunçtu."

Mia hafifçe güldü, sonra başını salladı. "Georgia..." Kendini durdurdu, elini başına götürdü ve birkaç saç telini at kuyruğuna geri soktu. Gözleri berber dükkânına kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Randevum *Des'ti*."

Bana randevusunun başkanla olduğunu söyleseydi, daha fazla şok olamazdım. Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz. Gözlerimi kırpıyorum. O da gözlerini kırpıyor. Sonra eğilip "Uygulamadaki adam mı?" diyorum. Neden fısıldıyorum? Neden kalbim çarpıyor?

Mia başını sallar, yanakları kızarır. Çenesi sıkılır ve bakışlarında ateşli bir ışıltı belirir. "Ve o benim olduğumu biliyordu."

Elimi ağzıma kapatıyorum. "Hayır."

"Evet."

"Hay aksi. Hâlâ hayatta mı? Kafasına şarap kadehini kırdıktan sonra sapıyla onu bıçakladın mı?"

Dudakları titriyor, gülümsemek istiyor ama gözleri cam gibi. "Dün gece neredeydin? İlham alabilirdim." Mia'nın sesi alaycı ama sesinin tonunda bir incinme var. "Hayır. Ben... aslında sadece eve gittim."

Temelde. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Galeriye başımı sallıyorum. "Birkaç dakika bunun hakkında konuşmak için vaktin var mı? Kızları arayıp boş olup olmadıklarını sorabilirim."

Mia iç geçirip başını sallar. "Bugün bütün gün randevularım var," der. "Buna sevinmem gerekirdi, ama aslında bu beni daha da gergin yapıyor. Belki de en iyisi budur. Gerçekten randevuya çıkacak vaktim yok."

"Bir saat kadar sonra Four Cups'tan kahve alıp uğrayacağım," diyorum ona. Tereddüt ediyorum, sonra ekliyorum, "Ve sen istemediğin sürece kızlara söylemeyeceğim."

Fırtınalı mavi gözleriyle bakışlarımı karşıladı ve çenesini hafifçe eğerek başını salladı. "Teşekkürler. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Tamam."

Mia gülümser, sonra cesaretini toplayarak nihayet berber dükkânına girer. İçeriye hızlıca bir göz atarım, ama

"Ne yapıyorsun orada, tatlım?"

Kocamın sesini duyunca irkilirim. Elleri kalçalarımın üzerinde kayar ve boynumun arkasına bir öpücük kondurur.

Kendi zihnimin sınırları içinde bile, Sebastian'a kocam demek vücudumda küçük bir sıcaklık ve mutluluk dalgası yaratıyor. Yirmi beş yıl sürdü, ama sonunda eve, ona döndüğümü hissediyorum.

"Yoksa sana Peeping Tom mu demeliyim?"

Gülerek kollarında dönüp duruyorum. "Sessiz ol sen."

"Bunu sana söyleyen ben olmalıyım," diye kulağıma fısıldadı ve bu sabah yatakta çıkardığım sesleri kastettiğini biliyorum.

Cove Boulevard'da, herkesin gözü önünde öpüşüyoruz ve ben ona yeniden aşık oluyorum. Sol elimde yeniden bir elmas yüzük olduğunu inanamıyorum. Sebastian Finch'in karısı olduğuma inanamıyorum.

"Artık durmalıyız," diyor Seb, benden hiç uzaklaşmadan. "Aksi takdirde, önce senin ofisinde kilitli kalarak zaman geçirmeden galerindeki sallanan merdiven basamağını tamir edemeyeceğim." Beni daha sıkı çekiyor, o haylaz gülümsemesiyle. "Ama bir daha düşündüm de, seninle bir saat boyunca ofiste kilitli kalmak kulağa çok iyi bir fikir gibi geliyor."

"Galerinin açılışını yapmam gerek," diye zayıf bir itirazda bulunuyorum.

Sebastian, sokağı baştan aşağı gözden geçirir gibi yapar. "İçeri girmek için bekleyen müşteri görmüyorum."

"Kes şunu." Gülerek kendimi onun kollarından kurtarıyorum. Galerimin kapısını açıyorum ve ikimiz de içeri girdiğimizde, Desmond Thomas'ın arabasından inip Four Cups'a doğru yürüdüğünü görüyorum.

Sebastian beni onu izlerken görüyor ve kaşlarını çatıyor. "O adamı sevmiyorum," diyor.

"Aynı fikirdeyim."

Kocamın kaşları kalkıyor. "Ne zaman değişti bu? En iyi arkadaş olduğunuzu sanıyordum. Akşam yemeği randevuları falan." Son cümlelerin sonunda sesi sertleşiyor.

Dudaklarımdan bir gülümseme kaçıyor. "Taqueria'daki o akşamdan mı bahsediyorsun? O akşam yemeği randevusu değildi, bunu sen de biliyorsun. O sadece seni kızdırmak için benim masama oturdu. Ayrıca, kız kardeşim çocuklarıyla oradayken, Trina ve Mac de katılmışken, bu nasıl randevu olabilir ki?"

"Hâlâ ondan hoşlanmıyorum."

Dışarıdaki boş sokağa göz gezdirip, uzanıp kapımın kilidini açtım. Sonra Sebastian'a döndüm. "Belki de beni ofise götürüp, tam olarak nasıl hissettiğini göstermelisin," dedim ona, sesim kısık bir şekilde.

Beni omzuna attığında çığlık atıyorum, kovboy çizmeleri sert ahşap zeminde gürültüyle yankılanıyor. "Başını belaya sokmamalısın, Tatlı Şeftali," diyor ve beni masamın kenarına bırakıyor. Gözleri çok, çok koyu, ofisimdeki floresan ışıkların altında parlıyor. "Başın belaya girdiğinde ne olacağını biliyorsun."

Elbette biliyorum. Belki de bu yüzden belayı bu kadar seviyorum.

BİR SAAT KADAR SONRA, kendimi toparlayıp beynimin geri kalanını bulmak için çabaladıktan sonra, Four Cups'a gidip iki kahve sipariş ediyorum.

Fiona siparişime bakıp kaşlarını kaldırıyor. "Keşif görevi mi? Mia ile konuştun mu?"

"Onunla kısa bir süre görüştüm," diye itiraf ettim. "Sarsılmış görünüyor."

"Hmm." Fiona dudaklarını büzer, sonra siparişimi hazırlamaya başlayan baristaya başını sallar. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Elimde taze kahvelerimle, Cove Bulvarı'nı geçip kırmızı, turuncu ve sarı yaprakların gölgesinin altından berber dükkânına doğru yol alıyorum.

Mia, bilgisayarının başında, kalemi defterinin üzerinde, kaşları çatık bir şekilde çalışıyor. Kalçamla kapıyı ittiğimde başını kaldırıyor.

"Merhaba, merhaba!" diye sesleniyorum.

Omuzları düşüyor ve içini çekiyor. "Selam." "Ne olduğunu anlatmaya hazır mısın?"

"Hayır. Evet." Bir an durup kahvesini kabul ediyor. "Hayır."

Gölerek, dönen berber koltuklarından birine oturuyorum ve Mia'ya acıklı hikayesini anlatması için biraz zaman veriyorum. Ve... vay canına. Öpüşme kısmına geldiğinde, neredeyse koltuğumdan düşüyordum. Desmond'un kapısında ona evlenme teklif ettiğini söylediğinde, çenemi yerden kaldırmak için endüstriyel güçte bir vinç kullanmam gerekti.

"En kötüsü de, kira indirimi gerçekten çok işime yarardı." Başını artık karanlık olan dizüstü bilgisayar ekranına doğru eğiyor. "Hesaplarımı dengeliyordum ve dürüst olmak gerekirse Georgia, durumum çok kötü."

"Ne kadar ihtiyacın var?" diye sordum. "Zor durumdaysan sana borç verebilirim." Tanrı biliyor ki, bende yeterince var.

Mia başını sallar. "Hiçbir şey. Kimseye borçlu kalmak istemiyorum."

"Hediye olarak verebilirim."

Yeni arkadaşım bana üzgün ve gururlu gözlerle bakıyor. "Teşekkürler, Georgia. Sorun değil. Olabileceği kadar kötü değil. Bu ay idare ederim, ama Bailey'nin okul sonrası basketbol programıyla ödeme planı konusunda konuşmam gerekebilir. Ve market bütçesinden biraz kesinti yapabilirim, bir iki aboneliği iptal edebilirim. Sorun olmaz." Kahvesinden bir yudum alır ve daireye açılan kapıya somurtarak bakar. "Yapmayacağım tek şey Thomas ailesinin Şükran Günü kutlamasına gitmek. Muhtemelen hepsi berbat insanlardır."

"Maude ve Arthur öyle değil," diye işaret ediyorum. Mia homurdanarak pes ediyor.

"Doğru."

"Bu akşam boş musun?" diye soruyorum. "Kızlar gecesi yapabiliriz."

"Hayır," diyor Mia. "Bir sonraki müşterimden sonra Bailey'i yatıya kaldığı yerden alacağım. Bu akşam onu müzeye götüreceğim. Ekim ayında her cumartesi ürkütücü gece turları düzenliyorlar. Ücretsiz, o yüzden..."

"Tamam." Ona sıkıca sarılırım, yardım etmek isterim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Mia da bana sarılır, sonra beni kapıya kadar geçirir ve tam zamanında bir sonraki müşterisine kapıyı açar. Müşteriyi selamlar, sonra bana el sallar ve ben de yan daireye gidip Sebastian'ın merdiven basamağıyla ilgili ilerlemesini kontrol ederim.

Mia için endişeleniyorum, ama tek yapabileceğim, ihtiyacı olduğunda ona destek olmak. En azından şimdi, bize güvenebilir. Umarım

bunu fark etmesini umuyorum.

ON DÖRT MIA

HAYAT KOMİK. Küçük anlar, örneğin başarısız bir randevu, büyük, stresli ve bunaltıcı gelir. Ama sonra rutin devreye girer. Bekar bir anne ve kendi işimin sahibi olarak, rutin uzun zamandır benim hayatımın bir parçası.

Pazar günleri, Bailey ve ben sabahları ev işlerini yaparız, öğlen saatlerinde market alışverişine çıkarız ve akşamları evde film gecesi düzenleriz. Çocuğum yattıktan sonra, genellikle berber dükkanındaki programımı kontrol ederek her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için haftaya hazırlanırım. O andan itibaren, koşuşturma başlar. Okula bırakma, iş, okuldan alma, okul sonrası etkinlikler, akşam yemekleri, oyun randevuları, ev işleri (ve daha fazla ev işi), ödevler, akşam yemeği, temizlik, uyku ve böyle devam eder. Pazartesi ve çarşamba günleri basketbol var. Salı günleri Bailey, yerel toplum merkezinde ücretsiz bir okul sonrası programa gidiyor. Perşembe günleri evde vakit geçiriyoruz. Hafta sonları, benim bilinçli bir katkım olmadan temizlik, yemek pişirme, alışveriş ve aktivitelerle doluyor gibi görünüyor. Sonra, tüm bunların yanı sıra, aileme ve kız kardeşime telefonlar, dışçı randevuları, doktor randevuları, okul projeleri, veli toplantıları ve takip etmem gereken milyonlarca başka küçük şey var.

Gözümü kırıyorum ve bir hafta geçmiş oluyor. Bir süre dikkatimi vermezsem, birdenbire iki yıl geçmiş oluyor. Ya da on yıl. Zamanın artık bir anlamı yok.

Bu yüzden, Desmond ile olan felaket randevumdan sonra üç hafta farkında olmadan geçip gitmiş olması pek de şaşırtıcı değil. Belki de bu, benim aslında randevulaşmak için yaratılmadığımın bir işaretidir. Ne zaman zaman bulacağım ki? Kızımla olan hayatıma, işime odaklanmam gerekmez mi?

Son birkaç haftadır dükkanda fazla mesai yaparak, bu ay geçinmek için yeterli parayı biriktirdim, bu da küçük bir mucize. Eğer

Gizemli bir adamla flört etmekle ya da otoparklarda öpüşmekle meşgul olsaydım, geçimimi sağlayamayabilirdim. Başımı su üstünde tutmak için tüm dikkatimi ve enerjimi harcamam gerekiyor.

Bir bakıma, bu randevu bana önceliğimin kızım ve işim olması gerektiğini hatırlattı. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Bailey'i önceliğim olarak görmek, kızımın beslenmesini, giyinmesini, sağlıklı ve mutlu olmasını sağlamak anlamına geliyor.

Bailey'nin sevdiği şeylerden biri de Cadılar Bayramı ve dekorasyonlarımız yıllar geçtikçe giderek daha özenli hale geldi. Elimde değil, yüzündeki mutluluğu görmek bu çabaya değer.

Berber dükkanındaki sandalyelerden birine plastik bir iskelet yerleştiriyorum, onu tam olarak istediğim pozisyona getiriyorum, sonra vücuduna sahte örümcek ağları dolaştırarak yerinde sabitliyorum. Geri adım atıp ellerimi belime koyuyorum. "İşte. Sir Bones rahat ve konforlu."

Bailey kıkırdar, sonra beni göğüs hizasındaki resepsiyon masasının önüne çeker. "Bak ne yaptım!"

Kızım pamuklu örümcek ağları, plastik örümcekler ve turuncu ışıklar kullanarak masanın önünü ürkütücü bir hale getirmiş, içeri giren herkesin görebileceği şekilde sergilemiş.

Gülümserim ve kızımın başına öpücük kondururum. "Harika görünüyor, Bailey." "Evet," diye onaylar.

O tuhaf farkındalık anlarından birinde, Ekim ayının ortasına geldiğimizi fark ettim. Farkına bile varmadan bir ay daha geçecek ve ben ne yapmış olacağım? En büyük başarılarımdan biri, ev sahibimden neredeyse tamamen uzak durmayı başarmış olmam. Bazen berber dükkanının arkasındaki daireden gelen sesler duyuyorum, ama çoğunlukla onları görmezden gelmeyi başarıyorum. Bir keresinde, bölme kapısına yaklaşan ayak sesleri duyduğumda, berber dükkanından koşarak çıktım ve deli gibi köşeye saklandım. Oteli işleten yaşlı bayanlardan biri olan Dorothy beni gördüğünde, bir çöp yığınının arkasına saklanmışım. Telefonumu yanlışlıkla çöpe attığımı ve onu aramaya çıktığımı iddia etmek zorunda kaldım.

En gurur duyduğum an değil.

Sadece Desmond'un yüzünü görmek istemiyorum. Sesini duymak istemiyorum. Onunla daha fazla baş başa kalırsam, sonunda ona saldırırım.

ona saldırırım. Ya da onu tekrar öperim, ki bu daha da kötü.

Bu yüzden, kızıma ve işime odaklanıyorum ve erkek arkadaşlık fikrini kafamdan tamamen çıkarmaya çalışıyorum. Zaten bunun için vaktim yok.

"Hey, anne?"

"Evet, tatlım?"

"Bu yıl Toby ve Katie ile birlikte şeker toplamaya gidebilir miyim? Onlar büyük evlerin bulunduğu mahallede yaşıyorlar ve Toby bana geçen yıl altı farklı evde tam boy çikolata aldığını söyledi."

Ben burun kıvırıyorum. "Sorun değil. Kostümünü belirledin mi? Cadılar Bayramı'na iki hafta kaldı." Resepsiyon masamdaki şeker kasesindeki nane şekerlerini boş bir çekmeceye döküp, yerine uygun şekilde ürkütücü temalı şekerlemeler koyuyorum.

"Evet. Elektrik prizi olmak istiyorum," diye cevaplar kızım.

Ellerimi şeker kasesinin üzerinde durdurup kızıma bakıyorum. O, masanın bir ucunda durmayan örümcek ağını çekmekle meşgul. "Anlamadım? Elektrik prizi mi?"

"Evet."

"Fiş mi demek istiyorsun?" Fiş kostümünün nasıl yapıldığını bilmiyorum ama nedense prizden daha mantıklı geliyor.

"Hayır, elektrik prizi demek istedim." Vurgulamak için berber koltuğumun yanındaki prizlerden birini işaret ediyor. "Büyük bir kutu bulup delikler açabilirim. O zaman yüzüm tam burada olur." Prizin yanına sürünerek gidiyor ve ortasındaki vidaya parmağını koyup bana bakıyor. "Bunu yapmama yardım eder misin?"

"Şey... Tabii."

Çocuğum çok tuhaf. Onu çok seviyorum.

O akşam, kızım ile birlikte elektrik prizi kostümü olarak kullanabileceğimiz kadar büyük bir karton kutu aramaya çıktık. Bir mobilya mağazasının arkasında bir karton hazinesi bulduk ve ben de tedbir olarak birkaç tane daha aldım. Akşam yemeği geç olacak ama Bailey gülüyor ve ayak parmaklarının ucunda zıplıyor, bu da buna değer.

Böylece, eve dönerken yol üzerinde durup aldığım büyük bir çanta, birkaç market alışverişi ve üç büyük kutu ile

Yedinci Cadde'deki geçici daireme dönerken.

Bailey kendi kutusunu taşıyor ve ben bitmiş ürünü zihnimde canlandırmaya çalışırken, bana prizi tam olarak nasıl yapmak istediğini açıklıyor. İkimiz de koridorun sonunu göremiyoruz. Sol tarafım çantalarla biraz aşırı yüklü, sağ tarafım ise hacimli kutuları taşıyor, bu yüzden topallayarak, garip bir şekilde dengesiz bir şekilde yürüyorum.

Sonra kızım heyecanla ışık hızıyla dönerek yüzünü metalik gümüş rengi boyamamı istediğini söylüyor, böylece vida gibi görünecekmiş. Ama taşıdığı kutu sağ kolumun altındaki kartonu deviriyor. Dengesiz olduğum için dönerek dengemi sağlamaya çalışıyorum, ama sol omzumdaki ağır çantalar beni çok uzağa sürüklüyor.

Yüz seksen derece dönerek sendeleyip, ayakkabım halının kıvrımına takılınca çığlık attım. Bacaklarım birbirine dolandı, sol tarafım o kadar eğildi ki, devrilmek üzere olan bir yelkenli gibi görünmüş olmalıyım. Bir aptal gibi çırpınıp çırpındım, çığlık attım ve yere düşerken duvara çarptım.

Alışveriş poşetlerimden yiyecekler dökülür, bir portakal koridorun sonundaki yangın çıkışına kadar yuvarlanır. Karton kutularım etrafımda bir meleğin kırık kanatları gibi dağılır. Bailey beni kontrol ederken gözleri büyür ve yaralanmadığımı görünce kahkahaya boğulur, belinden ikiye katlanarak hırıltılı nefes alır. Dizlerinin üzerine çöker ve hala kıkırdayarak portakalları kovalamaya başlar.

"Gülmeyi kes, Bailey," diye inliyorum. "Bu hiç hoş değil." "Üzgünüm, anne," diyor, ama hiç de üzgün gibi gelmiyor.

Ağır ayak sesleri hızla yaklaşır. Harika. Tek tanık kızım değildi. Sonra, tabii ki (çünkü... başka kim olabilir ki?) Desmond Thomas, koyu kaşları çatık bir şekilde görüş alanıma girer. "Mia. İyi misin?"

Oh, Tanrım. Hayır. İyi değilim. Aptal ev sahibim, bir nakliye şirketi açacak kadar karton taşıırken balerin pirueti yapmaya çalıştığımı görene kadar iyiydim.

"İyiyim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Elleri kollarımı tutar, sırtıma dolanarak oturmam için yardım eder. Onun pazılarına kızgın bir şekilde bakarım, nedenini bilmediğim bir öfkeyle, pazılarının süveterinin kumaşına karşı gerilmesine kızarım. Kumaş koyu yeşil renktedir

renkte ve ten rengiyle çok uyumlu. Hatta gözlerini her zamanki cehennem karası renginden ziyade hafif kahverengi gösteriyor. Ugh.

Cildimin yüzeyine sıcaklık yükseliyor. Bakışlarım onun dudaklarına kayıyor, ki bu çok saçma. Dudakları dolgun ve sıkı, bunu biliyorum çünkü üç hafta önce onu öptüm.

Siyah-kahverengi gözlerinde endişe parıltıyor. "İyi olduğundan emin misin?"

Uzun zamandır bir erkeğin beni kucaklamasını ya da bana değer veriyormuş gibi bakmasını hissetmemiştim. Bunun tadını çıkarmama izin versem, bundan vazgeçmek istemeyebilirim. Ve bu kabul edilemez.

"Lütfen beni bırak," diye soğuk bir sesle cevap veriyorum.

Beni bırakıyor ve soğukluk içime işliyor. Bu kadar nazik ve sıcak olduğu için onu lanetliyorum. Umursadığı için, ya da umursuyormuş gibi yaptığı için onu lanetliyorum.

Onurumu, karton kutumu ve market alışverişimi toplayarak çenemi kaldırıp ona kısa bir selam veriyorum. "İyi geceler, Bay Thomas."

"Bir şey taşımanda yardım edeyim," diyor.

Tam ona, aslında büyük, kibirli bir pislik olmasına rağmen nazikmiş gibi davranması hakkında sert bir yorum yapacağım sırada, Bailey ona iki karton kutu uzatır. "Al," der neşeyle. "Ben elektrik prizi olacağım. Annem delikleri mahvetmesin diye deneme amaçlı bir tane yapacağız. Makas yerine maket bıçağı kullanmamız gerekebilir, bu yüzden kesmeyeceğim çünkü tehlikeli. Son portakalı alacağım." Sonra yangın çıkışı yanındaki tek portakalın yanına doğru koşmaya başlar.

Des kartona bakar, sonra bana bakar. Ona hiçbir şey açıklamak istemediğime karar veririm, bu yüzden hiçbir şey söylemem.

Dairemin kapısına doğru topallayarak yürüdüm. Yanaklarım acıyordu ve tüm vücudum kızarmış ve karıncalanıyordu. Kapımın kilidini açtıktan sonra, kapının önünde durup eşyalarımı içeri attım, sonra ona dönüp kutuları aldım. Onu eşikten geçirmem mümkün değildi.

Onun bakışlarıyla karşılaştığımda, orada nezaket görüyorum ve bu beni bir an için suskun bırakıyor. Son birkaç haftayı bu adamı kötüleyerek geçirdim, bana yalan söylediğini ve beni kandırdığını, yüzündeki bu bakışın benim yarattığım imajla uyuşmadığını kendime hatırlattım.

Kendime dürüst olursam, birinin bana ilgi göstermesinin hoş olduğunu itiraf edebilirim. Kapıma kadar yürürken ağır eşyaları taşıyan başka birinin olması hoştu. Kendi başıma yaptığım tüm küçük işler için güvenilebileceğim başka birinin olması hoş olurdu. Kimse sormadan çöpü çıkarır mıydı? Sabah uyandığımda kahvem hazır olur muydu?

Hayır. Bu Desmond, kiramı artıran, bana yalan söyleyen ve kimliğini gizleyen adam.

Binlerce kez hayal ettiği gibi beni öpen adam. Büyükbabasının işlerini halletmek için şehre taşınan adam. Hiç düşünmeden beni güzel bir daireye yerleştiren adam. Haftalardır her gün dairemde çalışan adam.

Kafamı sallayarak düşüncelerimi silkeliyorum. Desmond Thomas gibi erkeklere, aslında çoğu erkeğe güvenilmez. Bunu Colin'den öğrendim. Tekrar hayal kırıklığına uğramak ve terk edilmek istemiyorsam, yalnız kalmak daha iyi.

"Yardımanız için teşekkürler," diyorum ona alaycı bir şekilde, Bailey'nin kolumun altından geçmesine izin vererek. Sonra ev sahibime kısa bir selam verip kapıyı kapatıyorum.

Desmond'u bir sonraki görüşüm, bir öncekinden daha da utanç vericiydi. Bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti ve ben, berber dükkanında işleri canlandırmak için ekstra müşteriler alıp, indirimler ve promosyonlar sunarak kendimi paralamıştım. Trina, Bailey'e okuldan sonra bakıcılık yapıp, onu okula götürüp getirerek bana çok yardımcı olmuştu. Kendi çocuklarını okuldan almaya gittiğini söylüyor, ama bunu bana daha fazla çalışma zamanı kazandırmak için yaptığını biliyorum. Georgia'ya diğer bayanlara randevumdan bahsetmesi için izin verdim, ama kendim kimseyle oturup konuşacak vaktim olmadı. Yine de hepsi berber dükkanına uğrayıp bana kahve, tatlılar ve dedikodular getirdi.

Arkadaşlarımın olması çok güzel. Ama bir yandan da, onlara ayıracak çok az vaktim varken, ne kadar süre benimle kalacaklarını merak ediyorum. Sonuçta insanlar

sonuçta her zaman ayrılırlar. Sonucun ne olacağını bildiğinizde bununla başa çıkmak daha kolaydır.

Bugün, Cadılar Bayramı'na sadece birkaç gün kala ve programımda iki saat boş vaktim olduğundan, sonunda Bailey'nin istediği şekilde prototip karton elektrik prizinin arkasına kayışları takmak için biraz zaman ayırabildim. Onun versiyonunda yapılacak bazı iyileştirmeleri şimdiden görebiliyorum, bunları başka bir büyük karton panele çizdik.

Sadece bu da değil, metalik boya bulmak için bir dolarlık mağazaya gittim ve parlak kırmızı kıvrırcık bir peruk da aldım. Bulduklarımınla kızımı şaşırtmak isteyen ben, sonunda yüzümü gümüş boyayla boyadım ve peruğu kafama taktım. Teneke Adam ile Ronald McDonald'ın karışımı gibi giyinmiş olarak, Trina ön kapıyı çalana kadar karton elektrik prizini göğsüme bağlamak için bekledim ve bu sırada sürekli kıkırdadım.

Bailey buna *bayılacak*. Çok güzel oldu. Yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

Sonunda kapıda bir vuruş duyduğumda, başım dönüyor, gülüyorum ve neredeyse zıplıyorum. Kapıyı açıp kollarımı açarak, "Ta-da!" diyorum.

Desmond bana bakıyor, gözlerini kırıştırıyor. Yüzünde şok ifadesi beliriyor, ardından eğlence.

Metalik boya kızardığımı gizliyor, bu da küçük bir merhamet. Gerçekten mikroskobik bir kızarıklık. Boğazımı temizliyorum. "Şey."

"Sadece dairenizin tadilatını bitirdiğimi haber vermek istedim. İsteddiğiniz zaman geri taşınabilirsiniz." Dudakları titriyor, gözleri kostümümün üzerinde dolaşıyor. "Kıyafeti çok beğendim. Blind Date'te yine ısırıldın mı?"

Şimdi de benimle alay ediyor. Harika. Elimi, vücudumun önüne bağlanmış büyük karton dikdörtgenin arkasına, kalçama koydum. "Olsa ne olurdu?"

Des'in gözleri kısılır, bakışlarından gülümseme kaybolur. "Var mı? Başka bir randevun var mı?"

"Olsa bile, seni ilgilendirmez." Elektrik prizi gibi giyinmişken ciddi davranmak zor, ama ben yine de başarabiliyorum.

"ANNE!" Bailey koşarak gelir, Desmond'un yanına çarpar, sonra saygıyla ellerini vücuduma bağlanmış karton kutunun önüne koyar. "BAŞARDIN!"

Gülüyorum, kartonun etrafında çocuğumu garip bir şekilde kucaklıyorum. "Başardım. Beğendin mi?"

"HARİKA! Yüz boyasını görmek istiyorum. Banyoda mı? Benimki nerede? Bu gece bitirebilir miyiz? SAÇ!" Bailey karnını tutarak kıkırdamaya başlar. "Des, beğendin mi?"

"Çok beğendim. Bu senin kostümün mü?"

"Evet. Arkadaşım Vicky kaykay gibi giyiniyor, ama benimki daha iyi. Değil mi?"

"Uh-huh." Des sırtarak bana bakar, gözlerinde eğlence parlar. Gümüş yüzüm ve karton giysilerimle orada dururum, kendimi bir soytarı gibi hissederim. Des gülümseyen yüzünü Bailey'e çevirir. "Bir yıl, üzüm salkımı gibi giyinmişim."

Kızımın yüzü aydınlanır. "Gerçekten mi? Nasıl?"

"Vücuduma mor balonlar yapıştırdım ve sapı için yeşil bir şapka taktım."

"Ah, dostum," diyor Bailey. "Keşke bunu ben düşünseydim."

"Bulabilirsem sana bir resim göstereceğim. Gelecek yıl üzüm olabilirsin."

"Olabilir miyim?" Bailey bana doğru dönüyor.

"Tabii." Kartondan çıkıp peruğu çıkarıyorum, şimdi sadece spor kıyafeti giyen Teneke Adam'ım. Des'in bakışları vücudumda kalıyor ve içimdeki her şeyin buna tepki olarak gerilmesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Oldukça harika bir kostüm," diye itiraf eder Trina, sırtarak. Sonra karşımda duran adama bakınca gülümsemesi kaybolur. "Desmond," diye selamlar onu, sesinde buz gibi bir tını vardır.

"Katrina," diye cevaplar o tarafsız bir sesle. Bakışları tekrar bana kayar. "Daireye geri taşındığında bana haber ver. Sen taşındıktan sonra burayı temizletirim."

"Tabii." Ona kısa bir baş selamı verip, kapının arkasında kaybolmasını izlerim.

Trina bana şaşkın şaşkın bakar. "Des ile aranızdaki her şeyin bittiğini söylemiştin," diye fısıldar, Bailey duymasın diye.

"Öyle," diye ısrar ediyorum.

"Mm-hmm," diyor, kaşlarını kaldırarak. "Bu yüzden mi bizden kaçınıyorsun?"

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, metalik boya cildimde garip bir sertlik hissi yaratıyor. "Sizden kaçmıyorum."

Gülümser ve göz kırpar. "İyi. Bizden saklanamazsın Mia. Seni çok seviyoruz. Yarın görüşürüz."

O HAFTA SONU, Bailey ile geç saatlere kadar şeker toplama etkinliğinin ertesi günü (bu etkinlikte kostümü büyük beğeni topladı ve sekiz adet büyük boy çikolata kazandı), eşyalarımızı toplayıp dairemize geri taşınmayı başardım. Eve vardığımızda hava kararmıştı ve ben yorgunluktan bitkin düşmüştüm... ta ki kapıdan içeri girene kadar.

"Vay canına!" diye bağırıldı Bailey, çantalarını arka kapının hemen içinde bırakarak. Yeni eve koşarak girdi ve daireler çizerek döndü. "Çok büyük!"

Geniş sayılmaz ama kesinlikle daha büyük. Lavabo ve aletler aynı yerlerde ama mutfak, oturma odası ve yemek odasını açık plan L şeklinde yapmak için bir bölme duvarı yıkılmış. Eskiden işe yaramayan bir köşede ekstra tezgah alanı var ve banyoya kafamı soktuğumda sesli bir şekilde nefesimi tutuyorum.

Yağmur duş başlığı olan devasa bir duşakabin ve onu banyonun geri kalanından ayıran şeffaf cam bölme var. Yeni tuvalet, yeni lavabo, yeni musluk, yeni lavabo... İnanılmaz görünüyor.

Bunu bir ayda yaptı.

"Bunların hepsi bizim için mi?" Bailey dirseğimin yanında fısıldayarak, kolunu belime doladı. "Burada kalabilir miyiz?"

Sesindeki sessiz merak, kalbimi sıkıştırıp genişletiyor. Elimi omzuna dolayarak onu kendime çekiyorum. "Hepsi bizim," diye cevaplıyorum.

Bailey bana gülümser. "Gidip eşyalarımı boşaltacağım."

"Tamam," diyorum, boğazım düğümlenerek. Her gün yüzünde o gülümsemeyi görebilirim

her gün yüzüne o gülümsemeyi koyabilseydim, doğru bir şey yaptığımı bilirdim.

Desmond onun yüzüne o gülümsemeyi koymuştu.

Bu farkındalık beni vurur ve dengemi sağlamak için duvara tutunurum. Huh—yeni fayanslar da var.

Sonraki bir saat boyunca Bailey ve ben yeni evimizi inceliyoruz. Zemin, eski laminat yerine kaliteli, dayanıklı, ahşap görünümlü vinil ile değiştirilmiş. Koridor halısı aynı, ama buharla temizlenmiş gibi görünüyor. Mutfak tezgahları bir tür yapay taştan yapılmış ve şimdiye kadar kaldığım hiçbir kiralık daireden çok daha güzel. Dolap kapakları değiştirilmiş, ama dolapların kendisi aynı. Hatta ev aletleri bile yeni. Bailey, paslanmaz çelik buzdolabının çarpık yansımasında suratlar yaparken, ben onun şakalarına gülüyorum.

Bunu Desmond yaptı. Gün be gün bu daireye gelip benim için, bizim için yeniledi.

Buraya misafir çağırabilirim. Tabii, küçük bir yer ve berber dükkanımın arkasında gizlenmiş durumda... ama *güzel* bir yer. Kızları akşam yemeğine ya da sadece içki ve atıştırmalık için evime davet edebilirim ve bundan utanmam. Desmond bana bunu verdi.

Ya da belki de satmak için tamir ediyor? Benden daha fazla kira almak mı istiyor? Bunların hepsi beni evimden çıkarmak için mi?

Telefonum çalıyor.

Desmond: Daireye vardın mı? Her şey yolunda mı?

Daha önce ona mesaj atarak Seventh Avenue'daki daireden taşındığımızı bildirmiştım, böylece temizlikçileri ayarlayabilirdi. Mesajına bakarken kalbim küt küt atıyor. Kirayı tekrar artırmayı planlasaydı böyle bir mesaj yazmazdı... Değil mi? Sanki tadilata vereceğim tepki konusunda endişeli gibi. Yoksa ben fazla mı abartıyorum?

Onu aramalıyım. Ona düzgünce teşekkür etmeliyim. Parmağım titreyerek arama düğmesinin üzerinde duruyor ve telefonum çalıyor.

Colin'in adı ekranda parıldıyor ve beni irkiltiyor. İlk kez benimle iletişime geçtiğinde ona e-posta göndermiş ve ona

Bailey kabul ederse onunla tanışmasına izin vermeye hazır. Tek sorun, henüz Bailey'e bu konuyu açmamış olmam. Taşınma, ekstra işler, Cadılar Bayramı, basketbol antrenmanları, dışçı randevuları ve, ve...

Tamam, evet, bahaneler uyduruyorum. Cevap vermek için ekranı kaydırıyorum. "Colin?"

"Mia," diyor, rahatlamış gibi. "Cevap vereceğini sanmıyordum." "O kadar da korkutucu değilsin."

Gülüyor ve ben zamanda geriye gidiyorum. Birlikte çok gülerdik. Kanepede sarılarak, birlikte geleceğimiz için planlar yaptığımız birçok geceyi hatırlıyorum. Her zaman seyahatler, maceralar ve spontane hafta sonu kaçamaklarıyla doluydu. Birlikte güler, planlar yapar ve hayaller kurardık.

Sonra hamile kaldım ve o beni terk etti.

Eski kocam derin bir nefes aldı. "Son e-postandan sonra senden haber almadım. Seni aramak istedim ve işten izin aldığımı söylemek istedim. Şükran Günü hafta sonu ve sonraki hafta için Heart's Cove'da bir oda ayırttım."

O... bir dakika, ne?

Panik içimi kaplar. "Şey... Ben... Şükran Günü pek uygun değil."

"Ailenizi mi ziyaret edeceksiniz? Eureka'ya gidebilirim."

Earl ve Irene'i boşanmadan beri görmedim."

Hadi canım. Boşandıktan sonra neden ailemi görsün ki?

"Hayır, ailem şu anda bir karavanda yaşıyor. Amerika'yı geziyorlar."

"Oh, ne güzel!" Gülüyor. "Earl sonunda hayalini gerçekleştirdi. Irene nasıl karşılıyor? Banyo durumu konusunda endişeliydi, değil mi?"

Geçmiş yine kemiklerime vuruyor. Colin ailemi tanıyordu, ailemi *severdi*. Onlar da onu severdi. Oda etrafımda eğiliyor ve genişliyor, sanki dünyayı karnaval aynasından izliyormuşum gibi.

Boğazımı temizliyorum. "Bak, Colin, Şükran Günü hafta sonu için planlarım var." *Yalan*. "Şehir dışında olacağım." *İkinci yalan*. "Bunu başka bir zaman yapmalıyız."

Bir duraklama olur, sonra: "Biriyle mi görüşüyorsun?"

Omurgam dikleşir. Etrafımdaki dünya yeniden netleşir. Yeni taş tezgahıma dönüp kaşlarımı çatırım. "Bu seni ilgilendirmez, Colin." Neden hayatımdaki erkeklere benim üzerimde hiçbir hakları olmadığını sürekli hatırlatmak zorundayım?

Eski kocam iç geçirir. "Haklısın. Özür dilerim. Ben sadece... Lütfen, Mia. Bailey'i gerçekten görmek istiyorum. Diğer e-postandan sonra senden haber almayınca, programımı boşaltmam gerektiğini düşündüm. Sana ciddi olduğumu kanıtlamak için."

Gözlerimi kapatıyorum. Colin'in ciddi olduğundan hiç şüphem yoktu. O her zaman, *her zaman* sözünü tutmuştur. Bana çocuk istemediğini söylediğinde, ben hamile kaldığımda ayrılacak kadar ciddiydi.

Cevap vermeyi düşünürken telefon çalıyor. Arayan Desmond ve mesajında şöyle yazıyor: *"Yaptığım şey hoşuna gitmediyse, değişiklik yapabilirim. Duvarları istediğin renge boyayabilirsin. Beyazın sıkıcı olduğunu biliyorum, ama Bailey'nin seçim yapmaktan hoşlanacağını düşündüm."*

Bunu bizim için yaptı. Gözlerim yeni düzeni, yenilemeleri geziyor.

Yorgun bir şekilde telefonu kulağıma geri koyuyorum. "Bak Colin, Şükran Günü'nden sonraki hafta için plan yapalım, tamam mı?" Bu bana kendimi toparlamak ve kızıma babasının onunla tanışmak istediğini söylemek için yaklaşık üç hafta zaman veriyor. "Ben şehre döndüğümde buluşabiliriz."

Derin bir nefes aldı. "Tamam. Harika. Teşekkürler, Mia. Ciddiyim. Ve —Bailey'nin fotoğrafları varsa, ailem soruyor... Ben de soruyorum. Nasıl birine benzediğini çok merak ediyorum.

"Tamam. Hoşça kal." Telefonu kapatıp kanepeye yığıldım. Telefonumu sıkıca kavradım, gözlerim yaşlarla dolarken titriyordum.

Colin buraya geliyor. Sığınağıma, evime. Yaşamımı yargılayacak ve beni yetersiz bulacak mı? Onu benden almaya çalışacak mı?

Ve Şükran Günü hafta sonu nereye gideceğim? Ailemin yanında kalamam. Kız kardeşimi görmek için uçak bileti alacak param yok. Yılın en pahalı hafta sonlarından birinde otel ya da ani bir seyahat için param yok.

Heart's Cove o kadar küçük bir yer ki, eğer o Şükran Günü'nde buradaysa, ben dikkat çekmemeye çalışsam bile birbirimizle karşılaşmamız muhtemel. Ayrıca, kasabadaki ana otel neredeyse berber dükkanımın tam karşısında. Bailey'i Georgia'nın evine götürüp orada saklanamam. Bunu asla unutmazlar.

Hayır, gitmem gerek. Biraz daha zamana ihtiyacım var. Kızımla tatil yapmam gerek; bunu Colin'e vermek için hazır değilim. Belki bencilce, ama gerçek bu. Tatil hafta sonu kasabama gelip, kızımla onun şartlarına göre görüşmem için bana baskı yapmasını hiç hoş bulmuyorum.

"Anne, bak!" Bailey koridordan koşarak gelir ve elinde bir şey sallayarak gelir — çoraplar. Beyaz renklidirler ve önlerinde Golden State Warriors logosu vardır.

Aman Tanrım. Des ona hediye almış. Sinir krizi geçireceğim.

"Anne? İyi misin?" Bailey odanın ortasında durur, sonra kanepeye doğru sürünür, sarı kaşları çatılmıştır. En sevdiği terlikleri giymektedir, arkasında sarkık kuyrukları olan yeşil dinozor şeklindeki terlikler. Çoraplar parmak uçlarından sarkmaktadır.

Gözlerimdeki yaşları silip gülümsüyorum. "Tabii ki tatlım. Evimizin şu anda ne kadar havalı görüldüğüne biraz şaşırdım."

"Biliyorum." Bailey geniş bir gülümsemeye, "Odama yeni bir pencere takıldı. Artık kayarken takılmıyor ve sen tamir ettiğinde olduğu gibi perdede kırışıklıklar yok. Bak!" Çorapları önümde salladıktan sonra kucağıma bıraktı. "Çok havalılar."

Dudaklarım titrer. "Vay canına," diye fısıldarım.

Bailey kanepeye atlar ve yanıma sokulur. Beni karnımdan sarar, başını göğsüme gömer.

Artık büyük kız pantolonumu giyme zamanı. Kızımın sarı saçlarını öpüp, ince tellerini okşadıktan sonra derin bir nefes alıyorum. "Hey, Bailey, seninle bir şey konuşabilir miyim?"

O başını sallar. "Uh-huh."

"Doğduğunda babanın bizi terk ettiğini ve bu yüzden sadece ikimizin kaldığını sana anlatmıştım, hatırlıyor musun?"

"Evet. Beni istememişti."

Kalbim küçük, sert bir top haline gelir. Kızımı sıkıca sararım. "Bu doğru değil, tatlım. Ben hiç öyle demedim, değil mi?"

"Hayır, ama başka neden gitsin ki?" Başını kaldırır ve açık kahverengi gözleri benimkilerle buluşur. "Beni istemediğini biliyorum. Sorun değil anne. Bir süre üzuldüm ama şimdi iyiyim."

Dokuz yaşındaki bir çocuğun bu kadar sert bir darbe vurabileceğini kim bilebilirdi? Ağlamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Kızımın bu kadar küçük yaşta böyle bir acı yaşadığına inanamıyorum. Bu da benim hatam.

Kolumu omuzlarına dolayarak, yanağımı başının üstüne yasladım. "Eğer yapabilseydin, onunla tanışmak ister miydin?"

Bailey uzun süre sessiz kalır, ben de onun bakışlarına karşılık vermek için geri çekilirim. Kaşları çatılmış, alt dudağını ısıyor. "Bilmiyorum," der sonunda.

"Sorun değil," diye fısıldıyorum. "Şu anda karar vermek zorunda değilsin." "O kötü biri mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. O iyi biri."

Bu onu şaşırtmış gibi görünüyor. "Oh. Nasıl biri?"

"Adı Colin. Kahverengi saçlı ve yeşil-kahverengi gözlü, bilgisayarlarla uğraşıyor."

Bir süre sessiz kalır. "Ona baba demem gerekir mi?" "Hayır.

Ona istediğin gibi hitap edebilirsin."

"Yani ona Colin diyebilir miyim?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Ve eğer onunla tanışmak istemediğine karar verirsen, bana haber ver, tanışmak zorunda değilsin."

Bailey dudaklarını büzerek, dinozor desenli ayaklarını yukarı aşağı sallıyor. Kucağımdaki çorapları alıyor ve parmaklarıyla okşayarak logoyu izliyor, dikişlerine dokunuyor. Parmaklarını uyluklarına vuruyor ve sonunda yüksek sesle iç çekiyor. "Tamam, yapacağım," diyor. "Onunla tanışmak istiyorum."

Boğazım o kadar sıkışır ki nefes almam zorlaşır. Sonunda, "Tamam" diye boğuk bir sesle söylerim. Onu bir kez daha kucaklar, sonra uzaklaşıyorum. "Akşam yemeğinde ne istersin?"

Gözlerinde yaramaz bir parıltı belirir. "Pizza?" diye umutla sorar.

Kısıtlı bütçemle pizza sipariş etmek her zaman özel bir zevk olmuştur. Ve benim küçük duygusal şantajcım, az önce yaptığımız gibi bir konuşmadan sonra hayır diyemeyeceğimi biliyor. Gülerek başımı sallıyorum. "Tamam."

Bailey odasına geri döndüğünde, sonunda Desmond'un mesajlarını açıp cevap veriyorum.

Mia: Daire harika görünüyor. Teşekkürler. Bu arada, Bailey çorapları çok sevdi.

ON BEŞ DES

Ertesi sabah Blade Berber Dükkanı'na girmekten kendimi alamıyorum. Ayaklarım beni durduramadan kapının önüne götürüyor. Fikrimi değiştirmeden önce elim kapıyı itip açıyor.

Mia, ayak taburesinin üzerinde durmuş, odanın ön köşesindeki Cadılar Bayramı süslerini söküyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, sendeliyor ve küçük bir çığlık atıyor. Bir anda yanına varıyorum, ellerimi beline koyup onu dengeliyorum. Vücudunun ısı, güneş ışığının cildimi ısıttığı gibi avuç içlerime işliyor.

Ellerimi indirip bir adım geri çekiliyorum.

"Teşekkür ederim," diyor, tabureden inip yere basıyor.

Başının üst kısmı göğsüme kadar geliyor. Yüzünü yukarı kaldırıp gözlerime bakıyor, sarı saçları berber dükkanının önündeki büyük pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında parıltıyor.

"Merhaba," diyorum, sanki bir yumru gibi.

"Merhaba," diye cevaplar. Yanakları kızarır ve boğazını temizler. "Dairede yaptıkların için teşekkür ederim, Des. Beklediğimden çok daha fazlasını yaptın."

"Yaptığım her şey yapılması gereken şeylerdi." Omuz silkiyorum.

Mia bana alaycı bir gülümseme attı. İkimiz de yalan söylediğimi biliyorduk. Neredeyse her gün on iki saatimi o dairede geçirerek, görebildiğim her şeyi tamir ettim. Tamiratlar için kendi paramı harcadım, büyükannemlerin emlak yönetim fonlarından tam olarak gerekli olmayan bir şey için para harcamak istemedim.

Ama Mia için gerekliydi. Onun bir evi olması için ve benim telafi etmek için.

"Yardımcı olabilir miyim?" Mia sonunda eski sahte örümcek ağlarını bir top haline getirip, yanımdan geçerek diğer süslemelerin bulunduğu bir kutuya koyarken sorar.

"Tıraş olmak istiyorum," diyorum.

Mia durur, dikleşir ve sonunda bana yavan, profesyonel bir gülümseme atar. "Tabii. Oturun."

Dans başlar. Omuzlarıma bir pelerin geçirilir, her bir kopça ensemin arkasına takılır. Elleriyle siyah kumaşı düzeltir ve aynada gözlerime bakar. Sıcak havlu, tıraş kremi, jilet. Mia, tecrübeli bir verimlilikle, ustaca ve hızlı çalışır.

Yanağımın derisini gergin hale getirip tüylerin uzama yönünde tıraş ederken konuşmaya başlar. "Aslında sana bir şey sormak istiyordum."

"Mm?" Gözlerim kapalı, ama Mia'nın yüzünü aynada görmek için gözlerimi aralıyorum.

Yüzüme odaklanmış, hareketleri keskin, ama omuzlarında hoşuma gitmeyen bir gerginlik var. Gözlerimi tamamen açıyorum.

Jileti temizlemek için geri çekildi, sonra gözlerime baktı. "Hala Şükran Günü için bir randevuya ihtiyacın var mı?"

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, onu duyabileceğini düşünüyorum. Başımı sallıyorum. "Evet."

Çenesini kaldırıyor. "Bunu düşünebilirim," diyor. "Ama bir aylık kiranın yarısı yeterli değil."

Kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi? Ne öneriyorsun?"

Mia'nın çenesi sıkılır. Kararlı ve meydan okuyan bir ifadeyle bakar. Ben otururken o ayakta duruyor, yine de benden sadece biraz daha uzundur, ama yüzünde kararlı, çelik gibi bir ifadeyle gözlerime bakar.

Bu kadın olmadan yaşayamam. Onunla aynı şehirde, aynı eyalette, aynı ülkede olduğum sürece, ona geri döneceğim. Her hafta onun berber dükkanına gelmemeye nasıl direnebilirim ki?

"Daha fazla bilgiye ihtiyacım var," diye sonunda söylüyor. "Neden bir randevuya ihtiyacın var? Ne önemi var ki? Seninle bir ilişkim varmış gibi davranmam mı gerekiyor? Senden hoşlanıyormuş gibi mi davranmam gerekiyor?"

Bu beni güldürdü. "Yani... evet. En azından benden nefret ettiğini saklamaya çalışman gerek."

Dudaklarının köşesi seğirir ve neredeyse zafer dansı yapmak isterim. Bu, randevudan beri benimle en rahat olduğu an.

Sonunda Mia çenesini kaldırır. "Ne yazık ki, senden ne kadar hoşlandığım ya da hoşlanmadığım benim kontrolüm dışında."

Yine gülümserim, gözlerimi ondan ayıramam. Onu tekrar öpmek istiyorum. Çaresizce. Dolce Vita otoparkında olduğu gibi bana karşı yumuşadığını hissetmek istiyorum.

"Ee?" diye sorar. "Neden bu kadar çok randevuya ihtiyacın var?"

Dilimi şaklatıp başımı yana eğiyorum. "Kulağa saçma gelecek."

"Dene bakalım."

Aniden gerginleşerek yutkunuyorum. Biriyle çıkmak istemek başka bir şey, ama evlatlık kardeşimle aptalca bir yarışta onu yenmek istediğim için buna ihtiyacım olduğunu itiraf etmek başka bir şey.

"Ailemizde bir gelenek var," diyorum. "Birkaç nesildir devam ediyor."

Mia tüm ağırlığını bir bacağına vererek kalçasını yuvarlaklaştırır. Başını eğip dinliyor.

"Her Şükran Günü'nde, yemekten önce bir yarış yaparız."

Mia dikleşir. "Senden hoşlanıyormuş gibi davranmam ve koşmam mı gerekiyor? Bilemiyorum, Des..."

"Bu üç ayaklı bir yarış," diye açıklıyorum. "Tüm çiftler katılıyor. Benim bir randevum olmadığı için son birkaç yıldır büyükannemle eşleştiriliyorum ve kardeşim üç yıl üst üste kazandı."

Mia, jiletini hala elinde tutarak duvara yaslanıp kaşlarını çatıyor. "Üç ayaklı yarışta kardeşini yenmek için Şükran Günü'nde bir randevuya mı ihtiyacın var?"

Tavana bakarak burnumdan soluyorum. "Temelde, evet." Aşağıya baktığımda, Mia bana tuhaf bir şekilde bakıyor. "Ne?"

"Seni anlayamıyorum," diyor.

Ellerimi açtım. "Anlayacak çok şey olduğunu sanmıyorum."

"Ailen gerçekten işlevsiz mi, yoksa başka bir şey mi var? Neye bulaşıyorum ben? Bu gerçekten sadece aptalca bir yarış mı?"

"Şey... bir kupa söz konusu."

Gözlerini devirdi, ama dudakları seğirdi. Neredeyse başardım. Onu neredeyse güldürdüm. "Bu çok saçma. Olmaz. Söylediğimi unut."

Kıkırdayarak, koltuğun kolaklarını sıkıca tutarak ona uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. Sonra sakinleşip ona bazı gerçekleri anlatmam gerektiğini fark ediyorum — genelde kimseyle konuşmadığım şeyler. "Ailem ortalama düzeyde sorunlu," diye itiraf ediyorum. "Ailem ben on bir yaşındayken öldü ve teyzemle amcam beni evlat edindi. Bana bir yuva ve büyümem için gerekli tüm temel ihtiyaçları sağladılar, ama..." Omuz silkiyorum. "Aynı şey değildi. Kardeşim Vince, yani kan bağı olan kuzenim, benden gerçekten nefret ediyordu. Bu nefret hiç geçmedi."

"Üç yıl üst üste kupayı kazanan o mu?" Başımı sallıyorum.

Mia beni izleyerek mırıldanıyor. "Kupayı kazanmanın bu durumu değıştireceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, ama yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi silebilir, ve bu da buna değeri."

şaşırtıcı bir şekilde Mia gülüyor. Hayal ettiğim kadar muhteşem. Donup kalıyorum, onu izliyorum, kalbim dakikada bir mil hızla atıyor, nefesim ciğerlerimde ağırlaşıyor.

Yanımda durur ve kafamı yana eğerek tekrar tıraş etmeye başlar. "Bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyorum."

Sesimi tekrar bulduğumda, "Ücretsiz bir hafta sonu kaçamağı. Her şeyi ben ödeyeceğim. Ayrıca, Lovers' Peak popüler bir turistik yer. Hoşuna gidebilir." diyorum.

O, jiletimi cildimin üzerinde durdurarak durakladı. "Colorado'daki Lovers' Peak mi? Georgia'nın kız kardeşinin yeni taşındığı yer mi?"

Aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve omuz silkiyorum. "Emin değilim."

Dudaklarını ısıırıyor ve kafasında düşüncelerinin döndüğünü neredeyse duyabiliyorum. şükran Günü'nde onu yanımda tutabilirim. Mia ve Bailey ile birlikte Lovers' Peak'teki teyzemin dağı evine gidebilir ve yalnız olduğum, hiçbir yere ait olmadığım ile ilgili tüm şakalarını susturabilirim.

Ama bunun ötesinde, ikisinin yanımda olması fikri bana *doğru* geliyor. Mia ve Bailey yanımda olduğu sürece, nerede olursam olayım çok gurur duyardım.

Aniden, buna ihtiyacım var. O hafta sonu Mia olmadan geçirmeyi düşünemiyorum. Onun kabul etmesine *ihtiyacım var*. "Evet demen için ne yapmam gerekiyor?"

"Altı ay bedava kira," diye cevaplıyor sert bir sesle. "Ve en az iki yıl boyunca kirayı tekrar artırmayacağına dair garanti istiyorum."

Islık çaldım. "Bu çok fazla."

"Aile toplantısına eşlik edecek birine ihtiyacı olan sensin, koca adam." Jileti tekrar yüzüme getirip çenemi tıraş ediyor. "Altı aylık kira karşılığında, senden hoşlanıyormuş gibi bile davranırım."

Boğazım düğümlenir.

Sessizlik bir iki dakika daha uzar, sonra o uzaklaşır ve gözlerime bakar. "Ee?"

"Garantiyi verebilirim," diyorum. "Ama sana en fazla bir aylık kirayı bedava verebilirim."

"Olmaz." Benim diğer tarafıma geçer, başımı yerleştirmek için eğilirken göğsü koluma baskı yapar. Sonra biraz geri çekilir, böylece yanımda sadece vücudunun ısınısını hissedebiliyorum. Yüzümü, çenemi, boynumu tıraş eder, sonra temizler ve nemlendirir.

Geri çekilip tıraş bıçağını kaldırdığında, derin bir nefes alırken göğsünün inip kalkışını izlerim. Bana dönerek kararlı bir bakışla "Üç ay" der. "Son teklifim."

"Üç aylık ücretsiz kira ve iki yıl boyunca kira artışı olmayacağı garantisi karşılığında, üç bacaklı yarışa katılmak da dahil olmak üzere ailemle Şükran Günü'nü geçireceğim," diye özetliyorum.

"Doğru."

"Sanırım daha iyi bir anlaşma yapıyorum," diye itiraf ediyorum, sırtarak. "Peki, kabul ediyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Anlaştık." Elimi uzatıyorum.

O tereddüt eder ve avucum aramızda havada asılı kalır. "Bailey de geliyor," diye bilgilendirir beni. "Kızım olmadan Şükran Günü'nü geçiremem."

"Senden bunu istemezdim."

Mia'nın omuzları düşer ve dudaklarında küçük, zafer dolu bir gülümseme belirir. Elini benimkine koyar ve bir kez sıkarak anlaşmayı onaylar. "Sizinle iş yapmak bir zevk, Bay Thomas."

"O zevk bana ait," diye cevap veriyorum. "İnan bana."

O güzel kızarıklık yanaklarına geri döner ve Mia bana tam bir gülümseme atar. Elini geri çeker, derin bir nefes alır. Sonra

gözleri kısılr. "Bu profesyonel bir anlaşma," der. "Daha fazlası değil."

"Elbette."

"Seninle yatmayacağım." Nedense, cümlenin sonunda sesi hafifçe yükselir ve neredeyse bir soru gibi gelir.

Dudaklarımın köşelerini yukarı çeken gülümsemeye engel olamıyorum. İşaret parmağını bana doğrultuyor. "Ciddiyim."

"Seks yok." Başımı sallarım, vücudum bana onu belinden tutup kucağıma oturtmamı ve o aptal kuralı unutturmamı haykırıyor.

"Seks yok," diye tekrarlar, sesi hafifçe titriyor. "Öpüşmek yok. Dokunmak yok."

"Eğer benim randevum olacaksan, elini tutmam gerekebilir," diye çekinirim.

Derin bir nefes alır ve çenesini eğirir. "Tamam. Kolunu omuzlarıma dolayabilirsin. Ama halka açık yerlerde sevgi gösterisi yok. Bailey'nin kafasını karıştırmak istemiyorum."

"Bu adil."

"Bir arka plan hikayesi uydurmamız gerekiyor mu? Tanışmamızla ilgili komik bir anekdot falan?" diye sordu.

"Herkes, senin binanın yönetimini devraldığımı ve kiranı o kadar çok artırdığımı söyleyebiliriz ki, benden nefret edersin."

Mia tekrar güler ve bu ses tüm kanımın aşağıya akmasına neden olur. Tanrım, o çok güzel. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Her şeyi beni büyülüyor: burnunun kıvrımı, gözlerinin etrafındaki çizgiler, dişlerinin şekli.

Yüzünde solan bir gülümseme belirir ve başını sallar. "Bunun berbat bir fikir olduğunu hissediyorum."

"Belki. Sadece kupayı düşün. Ben öyle yapıyorum." *Bir nevi.*

Tekrar kıkırdar ve içimde bir arzu dalgası daha yükselir. Onun kurallarını çiğnemedi buradan çıkmam lazım. Onu öpme isteği içimde endişe verici bir hızla artıyor. Ayağa kalkarım ama Mia geri çekilmez.

Göğsü benimkinden birkaç santim uzaktadır, o tatlı yüzü yukarı doğru eğilmiş, bakışlarımı yakalamak için.

Dudakları, o güzel dudakları, öpülmek için yalvarıyor. Gözleri hiç bu kadar savunmasız görünmemişti, arzuyla parıldıyor.

Bu kadına, isteme hakkının olduğunu hatırlatmak gerekiyor. Eminim, hak ettiği gibi davranılmanın, tapılmanın ve sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyordur.

Ama uygulamada onunla konuşan kişinin ben olduğumu söylemeyerek zaten işleri batırdım. Onunla aramızı biraz düzeltip, Şükran Gün'ünü benimle geçirmeye ikna etmiştim. Azgın bir aptal gibi davranarak bunu mahvedemem.

"Des..." Sesi o kadar yumuşak ki, her yerim ağrıyor.

Colorado'ya varmadan önce öpüşmeme kuralını çiğnemedem ayrılmam gerektiğinden, bir adım geri çekiliyorum. "Gitmem gerek."

O da geri çekilir, topukları üzerinde sallanır ve başka yere bakar.

"Tabii ki."

Ödemeyi yapıp ayrıldım. Dışarı çıktığımda, pencereden içeri baktım ve Mia'nın gözleriyle buluştum.

Resepsiyon masasının arkasından beni izliyor, gözlerinde milyonlarca söylenmemiş kelime var. Benim gözlerimde ne görüyor acaba?

ON ALTI MIA

TAM OLARAK BİR HAFTA SONRA, dükkânı kapatmak üzereyken Des tekrar içeri girer. Sert çenesinde bir haftalık sakal vardır ve sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırır.

En yakın sandalyeyi ona doğru çevirip koltuk başlığını okşuyorum.

Kendime dürüst olursam, onu berber dükkanında gördüğümde kalbimin biraz daha hızlı attığını itiraf edebilirim. Ya da yüzümün normalden biraz daha kızardığını.

Hatta eskisi kadar onun varlığından nefret etmediğimi bile itiraf edebilirim.

O benim alanıma giriyor ve onun yanında kendimi çok küçük hissetmek yerine, onun kollarını bana dolaması ve beni kendine çekmesini arzuluyorum. Des'in kollarında kendimi küçük hissetmek, güvende, korunmuş ve sevildiğimi hissetmek gibi bir şey. Nabzım kulaklarımda, bacaklarımda arasında atıyor.

Geçen hafta, olayları düşünmek için zamanım oldu. Desmond'da daha önce görmediğim ya da görmek istemediğim yönler var. Kendimi onun çocukluğunu merak ederken buluyorum. Bu kadar küçük yaşta teyzesi ve amcasının evine taşınmak, bu kadar büyük bir acıyla başa çıkmak nasıldı? Ailesi nasıl öldü? Bununla nasıl başa çıktı? Teyzesi ve amcası ona nasıl davrandı?

Bu, neden diğer insanlardan uzak durduğunu açıklıyor mu? Ben bunun kibir olduğunu düşünmüştüm. Berber dükkânıma girip beni karanlık, okunması imkânsız gözleriyle izlediğinde, bakışlarını kibirli ve yargılayıcı olarak yorumlamıştım. Ama ya bu sadece ihtiyatlılıksa? Ya onu, yabancılara gerçek kişiliğini göstermediği için nefret ediyorsam?

O, benim sandığım gibi kaba biri değil. Düşünceli ve şefkatli biri. Kızım için her basketbol antrenmanına gururla giydiği çoraplar aldı. Gereğinden çok daha fazlasını yaparak dairemi tamir etti.

Sadece aptalca bir yarışı kazanmak için saçma bir kira dondurma anlaşması yaptı.

Bu yönünü seviyorum. Bu saçmalığı seviyorum. Beni yanında istemesi hoşuma gidiyor.

Vücudunu, yüzünü ve sesini de seviyorum. Uykumda ve uyanırken öpüşmemizi hayal ettim ve günler geçtikçe içimde büyüyen ihtiyacı görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor.

Bana yalan söylediğini, benimle akşam yemeği randevusu almak için beni kandırdığını kendime hatırlatmaya çalıştım. Ama uygulamada konuşmalarımız cinsel konulara geldiğinde o da geri çekilmiyor muydu? Ben ona karşı kaba ve nefret dolu davransam bile, o her zaman saygılıydı.

Bana bunu bana ilgi duyduğu ve reddedilmeyi istemediği için yaptığını söylediğinde ona inanmadım. Sonra beni öptü ve ben bunu inkar etmeye çalıştım.

Şimdi, bu aptalca anlaşmayı yapıp sahte bir randevuya çıkmaya karar verdiğimizde... durumumuzun ne olduğunu bilmiyorum.

Ama onu istediğimi biliyorum. Bunun başıma bela açacağını da biliyorum. "Tıraş oldun mu?" diye soruyorum, sesim biraz zayıf çıkıyor.

"Lütfen."

O sandalyeye otururken, ben de yanaklarındaki sakalları inceliyorum. Koyu renkli, sert kıllar ona biraz korkutucu bir görünüm veriyor, ama artık bunun tam olarak doğru olmadığını biliyorum. O komik ve alaycı biri ve aptalca aile kupalarını kazanmaya önem veriyor.

Çocuğuma karşı çok iyi. Bize güzel bir yaşam alanı sağlamak için çaba gösteriyor. Büyükbabasını ve büyükannesini, onların iyi olmasını sağlamak için hayatını kökünden değiştirmeye yetecek kadar seviyor.

Desmond Thomas hiç de kötü bir adam değil. Birçok yönden birbirimize çok benziyoruz. İkimiz de insanlara açılmaktan çekiniyoruz. Yalnız kalmaya alışkınız. Zamanımızı başkalarını korumakla geçiriyoruz.

Onu tamamen yanlış değerlendirmiş olabilir miyim?

Kalbim çarparken işe koyuluyorum. Des'i ilk kez tıraş etmiyorum, ama onu aktif olarak nefret etmeden ilk kez tıraş ediyorum. Vücudum sıcak ve gergin. Koltuğumda oturan, gevşemiş kaslarında gizli gücüyle onun iriliğini çok iyi hissediyorum. Derisini gerdiğimde pürüzlülüğünü hissediyorum, derisindeki baş döndürücü kokuyu alıyorum.

Ve işim neredeyse bittiğinde, dudaklarının kıvrımlarını incelerken dikkatim dağılıyor — çok kısa bir süre önce benim dudaklarımdaydı — ve kazara jilette onu kesiyorum.

"Kahretsin," diye fısıldayarak, kanı silmek için bir havlu alıyorum. "Çok üzgünüm. Yıllardır böyle bir şey yapmamıştım." Havluyu yüzüne bastırarak, boş kalan ucuyla tıraş kremi silip, kaşlarımı çatıyorum.

"Önemli değil," diyor o derin sesiyle. "Endişelenme, Mia."

Kafamı sallıyorum, gözlerine bakmıyorum. "Çok profesyonelce davranmadım." Dilimi şaklatıyorum. "Hâlâ kanıyor. Dikkatli olmalıydım, bunun yerine..."

Kes. Konuşmayı.

"Ne yapmaktansa?" Dudakları havlunun köşesinin altında kıvrılır. "Neden dikkatin dağıldı?"

Kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyor. Bacağı uyluklarıma baskı yapıyor. Havluyla hafifçe silip cildini kontrol ediyorum, yanağındaki küçük çizik görünce kaşlarım çatılıyor. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, ona karşılığında verebildiğim tek şey kanayan bir kesik.

"Hiçbir şey düşünmüyordum," diye yalan söylüyorum. "Üzgünüm, Des. Acıyor mu?" Havluyu yanağına geri koyuyorum ve sonunda gözlerine bakıyorum.

O mürekkepli gözler beni içine çekiyor, olduğum yerde taş kesiliyorum. Elini uzatıyor ama havluyu yanağına tutmak yerine, sıcak eliyle bileğimi kavırıyor ve nazikçe çekiyor. Sonra sandalyesini bana doğru çeviriyor, uzun bacakları benimkileri çevreliyor ve bileğimi kavrayarak beni kendine çekiyor.

Sersemlemiş bir halde, onun peşinden gidiyorum. Yine dudaklarına bakıyorum, dudaklarının benim dudaklarımla birleştiği hissi hatırlıyorum. Vücudu çok büyük ve sıcak, yanımdaki sandalyede çok rahat. Kendimi ona doğru eğilmiş, göğsümü göğsüne yaslamış, onun sıcaklığını, gücünü ararken buluyorum.

Ne yapıyorum ben? Umurumda mı?

O akşam otoparkta yaşananlar aniden aklıma geliyor. Onun kollarında kendimi nasıl hissettiğimi, tüm endişelerimi bir kenara bırakıp kendimi ona nasıl kaptırdığımı hatırlıyorum. Bu dürtüye bir kez daha kapılmak o kadar da kötü mü olur?

Eğer o benim düşündüğüm gibi bir kötü adam değilse, neden aramızdaki bu çekime direniyorum?

Sanki Des, kendi engellerimle olan mücadelemi kaybettiğimi hissedebiliyormuş gibi, saçımı tutup başımı eğiyor, diğer elini sırtıma koyuyor ve beni öpüyor.

Oh, bunu özlemişim. Elim, taze traşlanmış yanağına dokunmak için yukarı kayarken, bakımımından dolayı pürüzsüz ve nemli olan yanağına dokunurken inlerim. Öpücüğü derinleştirirken çenesinin çalıştığını hissedirim, dilini benimkine sürter. Çıkardığı ses - saf erkek arzusu dolu bir inilti - damarlarımda elektriksel titremeler yaratır.

Vücudumu kavisliyorum, göğüslerimi göğsüne bastırıyorum, daha fazla temas, daha fazla sıcaklık, ondan daha fazlasını istiyorum. Sırtımı saran kolu kayıyor, eli kığımın kıvrımına iniyor. Parmaklarını kotumun ortasındaki dikişin üzerinden aşağı kaydırıyor, ta ki elinin baskısını en derinimde hissedene kadar, beni kendisine sıkıca sarıyor.

İnliyorum, onu daha sert öpüyorum, kendimi kaybediyorum... ona. Bana bağımlı olduğunu söyleyen bu karmaşık, sinir bozucu adamın verdiği hissi kaybediyorum. Fermuarının arkasındaki sertlik, onun doğruyu söylediğini gösteriyor.

O benim için sertleşmiş.

Bu düşünce içimdeki her şeyi sıvılaştırıyor. Kollarında eriyorum, aniden çılgına dönüyorum. Bu adam beni *istiyor*. Beni arzuluyor. Kendini tutamıyormuş gibi bana dokunuyor, sanki ben evrendeki en çekici kadınmışım gibi.

"Mia," diye homurdanıyor. "Tadın çok güzel."

"Tıraş kremi gibi tadı var." Sesim sersemlemiş, rüya gibi.

Ağzıma karşı gülümsüyor, alt dudağını ısıyor. Eli hala bacaklarımın arasında, yavaş, ritmik hareketlerle sıkıyor ve bu beni hızla çıldırtıyor. "Bunu kaç kez yapmak istediğimi bilemezsin," diyor, dudaklarını boynuma indirip nazikçe ısıyor. "Bu güzel vücuduna neler yapmak istediğimi hayal bile edemezsin."

"Öyle mi?"

Resmi olarak aklımı kaçırdım. Heart's Cove'dan ayrılmadık bile, ama ben kendi kurallarımı çığnıyorum. Öpüşmek yok, dedim ona.

dokunmak yok. Seks yok.

Ha! Ne kadar aptalmışım. Şu anda tek istediğim fermuarını açıp üstüne çıkmak. Sanki içimde bir anahtar açılmış ve ben buna çaresizce ihtiyacım var. On yıllık sekssiz rutin etrafımda sert bir kabuk oluşturdu, ama ince çatlaklar görünmeye başladı. Seks istemek benim hakkım. Temel ihtiyaçlarıma boyun eğmek benim hakkım. İstenmek benim hakkım.

Des elini saçlarımdan çekip göğsüme kaydırıyor. Nazikçe okşuyor, ağzını boynuma bastırıyor. Nefesi tenimde sıcak, konuşurken sesi içimi titriyor. "Seni pijamalarınla gördüğümde o kadar sertleştin ki bayılacağım sandım." Gömleğimin kumaşı üzerinden meme ucumu sıkıştırıyor, inliyor. "Mükemmel göğüslerinin hatlarını görebiliyordum Mia. Bu güzel göğüsler ağzımı istiyordu."

Delik deşik, lekeli tişörtümle beni görünce sertleşti. Bu adam da benim kadar hayalperest.

"Belki de yapmamalıyız..." diye başlıyorum ama o tekrar bacaklarımin arasına sıkışınca, uyluklarımdan kıvılcımlar saçılır. Nefesim kesilir. Aman Tanrım. Bir erkeğin beni orada dokunmasının üzerinden on yıl geçti. Ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. Aramızda kat kat kumaş var ama o şimdiden aklımı başımdan alıyor.

"Yapmalıyız," diye homurdanır. "Kesinlikle yapmalıyız. Senin de benim kadar buna ihtiyacın olduğunu hissediyorum."

Keşke bilseydi. Ağırlığımı kaydırıp dizimi kaldırarak kalçasını kavradığımda sandalye gıcırıyor. Beni belimden tutup sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor ve kalçalarının üzerine oturmam için yukarı çekiyor. Onu, en çok ihtiyacım olan yerde, altımda sıcak ve sert bir şekilde hissedebiliyorum.

Tek yapmam gereken şey...

"Devam et, bebeğim," diye homurdanıyor, elleri kalçalarımda, kendimi ona sürtmem için yardım ediyor. Üzerinde hareket ederken sandalye gıcırıyor, nefes nefeseyim, ellerim gömleğine tutunmuş. Yanağında, kestiğim yerde küçük bir kuru kan damlası var, silmeyi unuttuğum tıraş kremi lekeleri. Öne doğru eğiliyorum, kalçalarım sallanıyor.

"Oh, siktir," diyor Des, ellerini kalçalarım sıkıca tutarak hareketlerime yardımcı oluyor. "İşte böyle, kızım. Her zaman istediğin gibi sikimi sür. O güzel, dantelli külotun içine boşalana kadar o sikin üzerinde sürtün, biliyorum onu giymeyi seviyorsun."

Gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor. Çok yaklaştım, çok yaklaştım. Biraz daha sürtünme. Ellerinin kalçalarımı biraz daha sıkı kavraması, göğsünün benim göğsümün altında hissedilmesi, nefesinin yanağımdan geçmesi...

Sandalye güçlü bir gürültüyle çöküyor ve ikimiz de havada yuvarlanıyoruz. Des başımı ve vücudumun yanını korumayı başarıyor, düşüşün şiddetini omzuyla karşılıyor. Onun koluna ve yanına çarpıyorum, sonra ondan uzaklaşıp siyah-beyaz kareli zemine yuvarlanıyorum.

Gerçeklik bana çarptı. Donakaldım, parmak uçlarımla zemini kavradım, derin bir nefes aldım.

Ne yaptım ben?

Des inleyerek dört ayak üstüne kalkar. Bana bakar. "İyi misin?"

"Evet. Hayır." Yutkunuyorum. "Sen... gitmelisin."

Yüzünde acı belirir, ama hemen tanıdık o kapalı, kibirli ifadesinin arkasına saklanır. Dudaklarını yalar, boğazını temizler ve ayağa kalkar. "Tamam. Peki. Bu açıkça bir hataydı."

"Belli ki." Ayağa kalkıp onu kapıya kadar takip ettim. Des kapıda tereddüt etti, gözlerime baktı.

Başımı sallıyorum. "İyi günler!" İş sesimi kullanıyorum, ama aramızdaki ağır havada bu ses sahte geliyor.

Omuzları düşer ve uzaklaşır.

Sonunda dükkanı kilitleyip, tüm vücudum titreyerek Bailey'nin okuluna doğru yola çıkıyorum. Onu basketbol antrenmanına bıraktıktan sonra eve dönene kadar, bitkin halimi gizlemeyi başarıyorum. Bu durumda araba kullanmamam gerekirdi. Eve güvenli bir şekilde girer girmez, bir daire çizerek dönüp ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışıyorum.

Sakinleşmem gerekiyor, ama nasıl? Soğuk bir duş mu? Meditasyon mu?

Des'in parmaklarının izleri hala kalçalarımnda yanıyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve... ah, boş ver. Neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyorum ve bu lanet olası meditasyon değil.

Yatak odama koşarak giderim, kot pantolonumu ve külotumu çıkarırım (evet, dantelliydiler. Tekrar güzel iç çamaşırları giymeye başladım ve nedenini düşünmek istemiyorum) ve yatağıma uzanırım. Komodinin alt çekmecesinde, son on yıldır bana eşlik eden birkaç oyuncak var. En sevdiğim vibratörü çıkarırım ve işe koyulurum.

Patlamam yaklaşık altı saniye sürüyor. Yatağa yığılmış, elimde sessiz bir vibratör, vücudumun alt kısmı tamamen çıplak haldeyken gülmeye başlıyorum.

Ben tam bir aptalım. Şimdiye kadar hatalar yapmayı bırakmış olmam gerekmiyor muydu? Ben tam anlamıyla bir yetişkinim, herkesin görebileceği bir yerde ev sahibiyle öpüşen, hormonları altüst olmuş biri değilim.

Kafamı muayene ettirmem lazım.

Sonra kapı çalınır ve ben bir kez daha kendimi toparlamak için çabalıyorum.

ON YEDİ MIA

Pantolonumu giyerken bir karar veriyorum: Şükran Günü'nü iptal ediyorum. Bir yerlerde indirimli bir otel bulup Bailey'i şehir dışına çıkaracağım. Belki bir çadır alıp ailemle nerede olurlarsa orada buluşurum. Ya da kabullenip Colin'le buluşurum.

Yeni yenilenmiş evimde aceleyle ilerlerken, arka kapıya vardığımda kot pantolonumun düğmelerini ilikledim. Buzlu camdan dışarıda iki kişi olduğunu görebiliyordum, ama onları hemen tanıyamadım.

Kapıyı açtığımda Maude Thomas, "Mia," diyor. "Habersiz geldiğimiz için çok üzgünüz, ama şehre gelmiştik ve selam vermek istedik. Değil mi, Arthur?"

"Habersiz geldiğimiz için kusura bakmazsın umarım!" diyor Arthur, gerekenden biraz daha yüksek sesle.

Şaşkınlığımı bir gülümsemeyle gizleyerek, yaşlı çiftte içeri girmelerini rica ettim.

"Vay canına! Des bize burada bazı onarımlar yaptığını söylemişti, ama..." Maude yavaşça etrafta dolaşır, sonra sevgi dolu bir gülümsemeyle dilini şaklatır. "O torunum tam bir mücevher."

"Kesinlikle öyle," diye cevap veriyorum, yüzümü buruşturarak. "Kahve? Çay? Su? Lütfen, oturun." Arthur'a yardım etmek için kolumu onun koluna doluyorum.

"Hayır tatlım, fazla kalmayacağız." Maude koluma hafifçe vurur ve kendi koltuğuna giderken Arthur'un saçlarını düzeltir.

Göğsümdeki sert taş yumuşar. Thomasları seviyorum. Çok nazik insanlar. Bana bu daireye ekli dükkânı bu kadar düşük bir kirayla sunmamış olsalardı, sokakta kalmış olurdum. Bana bir iyilik yaptılar ve burada yaşadığım on yıl boyunca daha fazla para bile istemediler.

Gerçekten, kira artışından dolayı Des'e kızmaya hakkım yok. Bana karşı fazlasıyla cömert davrandılar.

"Senin için ne yapabilirim?" diye soruyorum, buzdolabından bir sürahi soğuk su ve birkaç bardak alıyorum, sadece kalbimin çarpıntısını yatıştırmak için kendime zaman kazanmak için.

Maude, ona bir bardak su doldurduğumda gülümser. "Tatili bizimle geçireceğini duyduk! Tabii ki gelip seni görmemiz gerekiyordu!"

Donakalıyorum, sürahideki su hafifçe sallanır. "Oh. Tabii. Şey..."

"Desmond iyi bir adam," diye bağırır Arthur, karaciğer lekeli eliyle "Seni bulduğuna seviniyoruz."

"Torunumuz pek kolay açılmaz," diyor Maude sevgiyle. "Bu konuda rahmetli babasına çekmiş. Al da hep kendi başına takılır, içine kapanık biriydi. Ama üç çocuk arasında en derin duyguları olan oydu." Hüzünle gülümsüyor ve göğsüne dokunuyor. "Desmond'un kendisini anlayan birini bulduğuna çok, çok seviniyoruz."

Bir sandalyeye otururken, ellerimi birbirine kenetleyerek titrememi gizlemeye çalışıyorum. "Bakın, Şükran Günü hakkında..." Tereddüt ediyorum.

Bu ikisi çok tatlı insanlar. Yıllardır emlak yöneticileri tarafından dolandırılıyorlar. Yaşlılar ve Arthur'un sağlığı kötü. Bailey doğduğunda bana hayatımı geri verdiler, ayağa kalkıp bir iş kurmamı sağladılar.

Şükran Günü'nü iptal edersem kalpleri kırılır.

"Hiç endişelenme," diyor Maude kararlı bir şekilde, suyunu yudumlar. "Desmond sana yarıştan bahsetti, değil mi?"

Şaşkın bir kahkaha attım. Bir parçam, bu ana kadar üç ayaklı yarışa hala inanmıyordu. "Öyle," dedim, "ama..."

"Sadece eğlence amaçlı. Bu yıl Vince'i yenmek istediğini biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, kim istemez ki? Vince, tüylerini açmış bir tavus kuşu gibi ortalıkta dolaşırken, henüz yerine oturtulmamış olması şaşırtıcı."

Dudaklarımdan yine şaşkın bir kahkaha döküldü. "Doğru. Desmond, Vince ile aralarında bir tür rekabet olduğunu söylemişti."

"Vince doğduğu günden beri şımartılıyor," diyor Maude, gözlerini devirerek. "Kızım Wendy'i seviyorum, ama o çocuğa kötülük yaptı. Onu çok fazla şımarttı, ve şimdi bak."

"Yarıştan haberi var mı?" diye bağıırır Arthur, karısına doğru eğilerek. Maude kocasına gülümser ve başını sallar. "Evet, hayatım."

"İyi," diyor Arthur. Gözlerimi karşılıyor, gözleri berrak ve şaşırtıcı derecede sert. "Bu yıl Des ile yarışı kazan, Mia. Torunumun tekrar gülümsemesini görmek istiyorum."

"Sessiz ol," der Maude sessizce. "Onu korkutup kaçıracaksın." Kocasının kolunu sıkar, sonra kalkmak için hazırlanır. İkimiz de Arthur'u sandalyesinden kaldırırız ve onları arka kapının önüne park etmiş arabalarına kadar geçiririz. Maude hala araba kullanabiliyor, ama geceleri kullanmadığını biliyorum.

Arthur'u yolcu koltuğuna oturturken mor gökyüzüne bakıyorum. "Ben sürsem olur mu, Maude? Hava kararıyor."

Maude dikleşir, sonra beni şaşırtıcı bir güçle kollarına sarar. "Sen çok tatlısın Mia. Sen ve Desmond'un birlikte olmanıza çok sevindim. Evet, bizi geri götürmene izin vereceğim. Desmond da seni eve götürecekt."

"Hayır, gerek yok..."

Telefonu çoktan kulağına dayamış. "Des, tatlım, benim. Evet, evet, her şey yolunda. Mia bizi eve götürecekt, gelip onu alıp geri getirebilir misin? Harika. Evet, on dakika sonra gel. Tamam. Sen de, tatlım." Telefonu kapatıp bana gülümsüyor. "Gidelim!"

ON DAKİKA SONRA, Maude kocasını koltuğuna yerleştirdikten sonra geri döndüğünde, ben hala giriş salonunda bekliyorum. Beni koridorda aile fotoğraflarına bakarken buluyor. Topallayarak yanıma gelen Maude, baktığım fotoğrafa gülümsüyor ve muhtemelen on iki ya da on üç yaşında ve her zamanki gibi düşünceli görünen genç Des'i işaret ediyor. "Onu tabii ki tanıdın."

"O ciddi ifadeyi her yerde tanırım."

Maude gülüyor ve koluma hafifçe vuruyor. "Seninle birlikte olduğundan beri çok daha fazla gülümsüyor. Arthur ve ben onun bu kadar iyi bir ruh hali içinde olmasının nedenini merak ediyorduk."

Kaşlarımı çattım. Desmond'un *iyi* bir ruh hali içinde olduğunu mu hissediyordum? Ve Maude bunun benimle bir ilgisi olduğunu neden düşünüyordu?

Beni eski bir fotoğrafa doğru çeker. İki ebeveyn bir çocuğu tutuyor. Kocaman, geriye taranmış saçları ve 1980'lerin başını yansıtan kazakları var. Adam, koyu renk gözlerini çerçevelemek için kocaman gözlükler takıyor.

"Des ve ailesi mi?"

Maude hüzünle gülümser. "Onu çok seviyorlardı. Al ve Lorelai, şimdiye kadar tanıdığım hiçbir çiftten daha fazla birbirlerini seviyorlardı. Birbirlerine tamamen bağlıydılar ve Des dünyaya geldiğinde, mutluluklarının her yerlerinden taşıdığını hissedebiliyordunuz." Çerçeveye dokunur ve hafifçe iç çeker. "En büyük torunum çok mutlu bir bebektir. Çok neşeli ve her zaman meraklıydı, ama sonra çok ciddi bir adam oldu." Elini çerçeveden çeker ve başını sallar. "Al ve Lorelai bizi terk ettikten sonra onu yanıma almak istedim, ama Heart's Cove'a yeni taşınmıştık ve Wendy, yani kızım

kocasını Eric ile yeni evlenmişti. Eric, 'rahat' olduğunu iddia eden bir aileden geliyordu, ki bu aslında 'zengin' anlamına geliyordu. Dağda büyük bir evleri vardı ve Des'in tüm arkadaşlarıyla aynı okulda kalmasının en iyisi olacağını düşündük. Onun için her şeyi olabildiğince sabit tutmak istedik, ama bazen düşünüyorum da..." Burun kıvrıp başını salladı. "Neyse. Artık hepsi geçmişte kaldı."

"Nasıl öldüler?"

"Trafik kazası. Kara buzla kaplı bir yola girip bir ağaca çarptılar. Anında öldüler, bu herkesin sürekli tekrar ettiği kadarıyla bir şekilde teselli edici olmalıydı. Desmond okuldaydı. Lovers' Peak'e geri döndüğümde yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Wendy'nin oturma odasındaki kanepede oturmuş, halıya bakıyordu, kıpırdamadan. Tanıdığım torunum gitmişti." Dilini şaklatıp gözlerini sildi. "Şu anda eski, üzücü anıları yad etmenin bir anlamı yok. Sen buradasın ve o seni açıkça çok seviyor."

Boğazım düğümlenir. Bu çok fazla. İlişkimizi yanlış yorumluyor ve olmayan şeyleri görüyor.

Ama ya...

Otoparkta söylediği sözleri düşünüyorum. *Mia, sana delicesine, inanılmaz bir şekilde çekici buluyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri seni istiyorum. Sen bir odaya girdiğinde, lanet olsun, düzgün düşünemiyorum.*

Bu bana şehvet gibi geliyor. O beni gerçekten umursamıyor, değil mi?

Yani, bana yepyeni bir daire vermiş olması dışında. Ve kızıma küçük bir hediye alacak kadar onu önemsemiş olması dışında. Sadece çoraplardı, ama onun kızım için ne kadar önemli olduğunu bildiğini hissediyorum. TallDarkandHandy olduğunu bana söylememesi dışında, Des düşünceli, özenli ve şefkatli davrandı.

Kirayı artırmasını bile affedebilirim. Kabul etmek istemem ama, piyasa fiyatlarına uygundu. Adildi ve yine de benim sokağa atılmamam için benimle pazarlık yapmaya hazırdı. Maude ve Arthur bizim anlaşmamızdan habersizler, bu yüzden kirayı üç ay boyunca kendi cebinden ödüyor olmalı.

Kalbim göğsüm için üç beden fazla büyük geliyor. Ona güvenmek istemiyorum. *Güvenemem*. Bir erkeğin hayatıma girip onu daha iyi hale getireceğine inanamıyorum. Ya giderse? Ya bu geçici bir hevesse? Ya bu gerçekten aptalca bir aile geleneği ise? O üç bacaklı yarış kazanmak istiyor ve ben de onun yeni kasabasında uygun bir kadını.

Ama ya bu gerçekse? Ya o beni önemsiyorsa? Ya ona güvenebilirim
destek ve sevgi için ona güvenebilirsem?

Maude yanağıma dokunur. "Torunumu hayata döndürdün Mia, sana sonsuza kadar minnettar kalacağım."

Cevap verecek zaman bulamadan, evin önüne bir araba yanaşır. Desmond beni eve götürmek için gelmiştir.

"İşte geldi," diyor Maude, kapıya koşarken geniş bir gülümsemeyle. Kapıyı açıyor ve torununa coşkuyla el sallarken, diğer eliyle kolumu tutuyor. "Hadi, Mia. Des'le git. Hoşça kal."

Beni verandasından itekler ve kapıdan gülümseyerek, küçük hareketlerle beni arabaya doğru yönlendirir. Aklım karışık. Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Desmond arabadan iner ve yolcu tarafına dolanarak bana kapıyı açar. Arkama bakmaya cesaret ederim ve Maude'un ellerini göğsüne bastırmış, yüzünde rüya gibi bir ifadeyle

ve Des ile Şükran Günü yemeğine gitmeyi reddederek bu tatlı, yaşlı kadını hayal kırıklığına uğratamayacağımı biliyorum.

Daha da kötüsü, aslında gitmek *istediğimi* düşünüyorum.

ON SEKİZ DES

Arabadaki atmosfer gergin. Direksiyonu ovuştururken, Mia'ya bakıp boş beynimde söyleyecek bir şey arıyorum.

O koltuğunda oturuyor, gözleri öne bakıyor, elleri kucağında. Nefes alıp almadığını bile zar zor anlayabiliyorum.

"Mia..." Cümlemin nereye varacağını bilemeden, sözümü yarım bırakıyorum. "Büyükannene ve büyükbana benden bahsettin," diyor, sesi düz. "Hiç büyükannemin sorularından kaçmaya çalıştın mı?" diye

itiraz ediyorum.

Korkarım ki, Mia yüzünü ellerine gömüyor.

"Selam." Cove Bulvarı'ndan arabayla geçip onun bloğunda dönerek arka kapıya doğru ilerliyorum. "Mia. İyi misin?"

"Hayır."

Evin önünde durup motoru kapatıyorum. "Benimle Şükran Günü'ne gelmek zorunda değilsin. Kira konusunda konuşabiliriz, ikimiz için de uygun bir çözüm bulabiliriz. Hey..." Yüzündeki ifadesini görmek için nazıkçe elini yüzünden çekiyorum.

İfadesi kasvetli. Bana endişeli, iri gözlerle bakıyor ve başını sallıyor. "Şükran Günü'nü iptal edemem. Bu onları mahveder. Maude çok *umutlu* görünüyordu. Ona bunu yapamam."

Bu beni de öldürür.

O alır bir derin nefes "Senin büyükannen bizim ciddi bir ilişkimiz olduğunu düşünüyor, Des."

"Ona bunu hiç söylemedim. Sadece benimle Şükran Günü'ne gelmeyi kabul ettiğini söyledim."

Başı yumuşak bir sesle koltuğun başlığına düşer. "Bunu kabul ettiğime inanamıyorum."

"Gelmek zorunda değilsin."

Acı bir kahkaha attı. "Ama gelmek zorundayım."

"Ne demek istiyorsun?"

O korkunç, ıssız gözler sanki çok uzaklardan bana bakıyor. "Eski kocam şehre geliyor. Ona Şükran Günü'nde şehir dışında olacağımı söyledim, çünkü ben var olan en büyük korkakım. Bu yüzden seninle gitmem gerekiyor, çünkü aksi takdirde Bailey ve benim için şehir dışına bir seyahat rezervasyonu yapmaya gücüm yetmez."

Sözleri vücuduma gerginlik yayıyor. Omuzlarında çok fazla yük var. Hiç göstermeden taşıdığı çok fazla yük. Alaycı tavırları, öfkesi... Bunlar sadece bir savunma mekanizması. Ben bunun ötesini gördüm ve daha fazlasını istiyorum. Endişelendiğinde, yardıma ihtiyacı olduğunda bana dönmesini istiyorum.

Kendimi ait hissettiğim tek yer Mia'nın yanında.

Dayanamayıp parmaklarımı saç çizgisinde gezdirip kulağının üzerindeki kabuğu okşadım. Mia'nın tenine dokunduğumda, kulaklarımda çınlayan sürekli bir gürültü sanki sustu.

Başparmağım yanağına dokunduğunda titrer. "Seninle o aptalca yarışı yapacağımı söylemiştim," diye fısıldar. "Yapacağım da. Ama bana dokunmayı bırakmalısın."

"Neden?" Farkında olmadan ona yaklaşmışım, yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzakta.

"Çünkü bu benim kafamı çok karıştırıyor," diye fısıldadı. "Bana dokunduğunda düzgün düşünemiyorum."

"Belki de bu iyi bir şeydir."

Gözleri tekrar açılır ve benim bakışlarımla buluşur. "Peki ya sonra?" Hareketlerim durur. "Sonra mı?"

"Şükran Günü'nden sonra. Yarıştan sonra. Geri döndükten sonra. O zaman ne olacak? Büyükannenlere ne diyeceğiz?"

"Şey..." Boğazımda konuşmamı zorlaştıran bir düğüm var. Sonrasını düşünmemeye dikkat ettim. Mia'nın bakışları ciddi ve sanırım ne duymak istediğini biliyorum. Bu düzenlemenin sona ereceğine, ona zarar vermeyeceğine dair güvence istiyor. Kendisinin ve kızının bir kez olsun sağlam bir zeminde olacağını bilmek istiyor. Bu yüzden, Mia ile bir "sonrası" istemememe rağmen - çünkü "sonrası" "bitiş"e çok benziyor - onun duymak istediğini düşündüğüm şeyi söylüyorum. "Sonrasında, iki daireyi satabilir ve senin ve Georgia'nın kira sözleşmesini devralacak iyi bir emlak yöneticisi bulabilirim. Benim

Büyükbabamın ve büyükannemin mali durumu iyi olacak. Ve ben... ben gideceğim. Onlara işlerin yolunda gitmediğini söyleyebilirim. Temiz bir ayrılık.

"Temiz bir ayrılık," diye tekrarlar. Mia'nın dudakları büzülür, köşeleri aşağı doğru kıvrılır. Başını sallar ve benden uzaklaşır. Telefonundaki ekrana bakar. "Bailey'i basketboldan almam lazım."

"Tamam. Gitmeden önce tekrar görüşebilir miyiz? Belki tekrar akşam yemeği yiyebiliriz? Sana ailemle ilgili neler bekleyebileceğini anlatabilirim. Birbirimizi biraz tanıyabiliriz..."

Derin bir nefes alan Mia başını sallar. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bence kurallara geri dönmeli ve bugün olanları unutmamız. Öpüşmek yok, dokunmak yok, seks yok. Bu bir iş anlaşması."

Boğazımı temizlerim ve başımı sallarım. "Bu muhtemelen akıllıca." Bundan nefret etsem de.

Elini kapı mandalına koyar, sonra durup bana bakar. "Onların mülklerini sattıktan sonra gerçekten ayrılmayı mı planlıyorsun?"

Yüzü gölgeli, sesi alçak. Her zerrem onu arabaya çekip öğleden sonra kaldığımız yerden devam etmek istiyor. Onu benim yapmak. Dünyanın yükünü tek başına taşımak zorunda olmadığını anlamasını sağlamak.

Ona kısmi bir gerçek söylüyorum: "Bilmiyorum. O kadarını düşünmemiştim kadar düşünmemiştim."

Bir kez başını sallar. "Bugünü hiç yaşamamış gibi unutamam," diye tekrarlar, sonra arabadan inip evine giriyor.

ON DOKUZ MIA

Hayatımda olanları kızlara anlattığımda, Simone kadar gülen birini daha önce hiç görmemiştim. Simone, oturduğu kanepeden düşer ve yerde gülmeye devam eder. Kafasını kanepeye yaslar, hırıltılı nefes alır ve sonunda başını sallar. "İnanılmaz."

Ona düz bir bakış attım, bu da onu neredeyse tekrar sinirlendirdi.

Soğuk bir Kasım günü öğleden sonra, kütüphanenin önündeki büyük pencerelerden gri ışık içeri süzülüyor. Four Cups'ın üstünde, Wes'in Simone için yarattığı sığınakta bulunuyoruz.

"Sandalyeyi kırıp acil bir mastürbasyon seansı yapmak zorunda kaldığın kısmı duymak istiyorum," diyor Simone, gözlerini silerek. "Paha biçilemez."

"Vahşi kediler gibi sevişiyorduk. Başka ne söylenebilir ki? Aklım başımda değildi."

Gözlerinde yaşlar olan Fiona'ya bakarak kıkırdıyor.

Candice ayaklarını sehpaye uzatır, karnında ellerini kavuşturur ve kıkırdar.

Georgia'nın bakışlarıyla karşılaşınca başımı sallıyorum. "Birkaç ay önce hayatım normaldi. Sonra sizlerle tanıştım."

"Hayatın sıkıcıydı," diye düzeltir Simone. "Biz onu daha iyi hale getirdik." Gülümsemem beni ele veriyor. Hepsi bunun doğru olduğunu biliyor.

Simone nefesini tutar, gözleri birdenbire büyür. Ellerini kalçalarının iki yanına yere koyar, sonra başını çevirip Georgia'ya bakar. "Şükran Günü'nde Lovers' Peak'te Piper'ı göreceksin, değil mi?"

Georgia başını sallar. "Evet. Onun arabasını ona götürmem gerekiyor ve yeni işine nasıl alıştığını görmek istiyorum."

"Hep birlikte gidelim." Simone ayağa kalkar ve ellerini çırpır. "*Hep birlikte gidelim!*"

Fiona daha dik oturur. Candice'in gözlerinde ilgi dolu bir parıltı belirir. Georgia dudağını ısıtır.

"Gidebilir miyiz?" diye sorar Candice sessizce. "Allie tatili erkek arkadaşının ailesiyle geçirmek istiyor. Onlar Allie'nin üniversitesinin yakınında yaşıyorlar ve Allie sınavlara hazırlanması gerektiğini ve geri dönemeyeceğini söyledi."

"Bir sürü kiralık ev var," diyor Fiona, telefonuna dokunarak. "Oh! Bakın. İki katlı bir evin her iki tarafını da kiralayabiliriz. 'Yirmi kişi kalabilir' yazıyor."

"Annem bu yıl gemi seyahatine çıkıyor, bu yüzden ben boşum. Trina ve çocuklarla gidebiliriz. Bütün erkekler..." Candice, hala heyecandan patlamak üzere olan Simone'a bakar.

"Dubleksi ayırt," diye bağılıyor Simone. "Uçuşlara bakacağım. Arabalara ihtiyacımız olacak. Ne kadar sürecektir? İki gece mi? Üç mü? Çarşamba, perşembe ve cuma geceleri gidebiliriz, hafta sonu da buraya dönebiliriz."

"Şükran Günü'nden sonraki gün şık bir ışık gösterisi var," diyor Fiona, hala telefonuna bakarak. "Kasaba bununla ünlü. En az iki gece kalmalıyız. Şükran Günü için potluck akşam yemeği falan yapabiliriz. Basit tutalım."

"Jen pasta yapıyor," diyor Candice. "O ve Fallon muhtemelen yemeği koordine edebilirler."

"Harika," diyor Simone. "Potluck. Dağlar. Işık gösterisi. Mia'nın ateşli seks yapması. Bayıldım. Yapıyoruz."

Sonunda pes edip gülmeye başlıyorum. "Gerçekten mi? Colorado'ya gelecek misiniz?"

"Kızım. Belli ki kırklı yaşlarındaki bir grup ponpon kızlara ihtiyacın var. Sanki o kasabadaki yaşlı kadınlar gibi..."

"Sun City Poms."

"EVET!" Simone yumruğunu havaya kaldırır. "Pompomları alalım ve Thomas'ların evinin önünde Mia'nın adını haykırarak duralım."

Şimdi de benim sandalyemden düşme sırası geldi. Yanaklarım ağrıyana kadar güldüm, sonra kadınlar telefon zinciri kurup tüm grup için ani bir Şükran Günü kaçamağı planlarken başımı salladım.

Fiona bakışlarımı yakaladı ve bana göz kırptı. "En kötü ihtimalle, eğer bir felaket olursa, sen ve Bailey her zaman bizim evde kalabilirsiniz."

"Bu yolculuk, bana bir çıkış planı sunmak için bir bahane mi?" diye diye soruyorum.

"Tabii ki hayır," Simone araya girer. "Havai fişekleri görmek istiyorum, kızım. Sandalyeler kırılıyor. Vibratörler vızıldıyor. Anlaşmalar yapılıyor. Ön sıradaki koltuklar için ekstra para öderim." Yanıma gelir ve kolunu omuzlarıma atar. "Mia, tatlım, sen buradaki en iyi şovsun."

"Bunu hayatta kaçırmayız," diye ekliyor Candice kıkırdayarak. "Yarışı izlemek için davet alabilir miyiz acaba?" diye düşünür.

"Eğer alırsak, kesinlikle ponponlarımızı da getiririz," diyor Simone, ölümcül bir ciddiyetle.

Georgia kıkırdar. "Eşleşen tişörtler yaptırmak için çok mu geç?"

Aniden tekrar gülüyorum, son birkaç haftanın ağırlığı omuzlarımdan kışın ilk kar taneleri asfaltta eriyip gider gibi kayboluyor. Yolculuğum artık o kadar da ürkütücü gelmiyor. Des ile yaptığım anlaşma — ücretsiz kira karşılığında Şükran Günü yemeğine sahte bir randevu — o kadar da saçma gelmiyor. Onu öptüm ne olmuş? Acil bir mastürbasyon seansı yapmak zorunda kaldım ne olmuş? Sonrasında onun gitmesinden biraz korkmuşsam ne olmuş?

Bu kadınlar, sahip olduğumdan daha fazlasını istemekle normal hissetmemi sağlıyorlar. Kendimden daha büyük bir şeyin parçası olduğumu hissettiriyorlar.

"Maude'u arayıp, hepimizin şehre geleceğimizi öylesine söyleyeceğim," diyor Georgia, telefonunu çıkararak, "en azından yarış için seyirci koltukları ayarlayabilir miyim diye bakacağım."

"Bekle, sence katılmak söz konusu mu?" Simone merakla dikleşir. "Çocukluğumdan beri üç bacaklı yarış yapmadım."

"Çocuklar," diyorum gülerek. "Bu iş kontrolden çıkıyor. Ayrıca Des kazanmak istiyor! Hepinizle rekabet etmek istemiyorum. Onun kuzeni-kardeşi-pislik herife dersini vermemiz gerekiyor. Georgia ve onun seksi, kaslı Teksaslı kocasına yenilirse bunu yapamam." Dudaklarımı ısıriyorum ve sonunda gülerek itiraf ediyorum: "Ve ben de kazanmak istiyorum, lanet olsun!"

"Boy farkı çok fazla," diyor Simone, eleştirel bir bakışla bana bakarak. "Des senden bir buçuk ayak kadar uzun mu? O küçük bacaklarınla kazanamazsın. Birbirinizin ayağına takılıp düşersiniz."

"Katılıyorum," diyor Georgia. "Kupayı kazanma şansınız yok." "Hey!" diye gülüyorum ve bacaklarımı ikisine doğru tekmeliyorum.

Simone, "*Ne yapacaksın?*" der gibi omuz silkiyor. *Ben sadece gerçeği söylüyorum.* "En iyi yapabileceğin şey Vince'i sabote etmek, böylece en azından o kazanmaz. Bu fena bir fikir değil..."

Hepimiz tekrar gülmeye başlarız. Ancak kısa süre sonra bir telefon çalar ve gerçek hayat araya girer. Bailey'i alıp bugünkü okul sonrası aktivitesine götürme vaktim gelmiştir. Artık bilmiyorum bile; takip edemiyorum. Kız arkadaşlarıma veda edip, kaldığım yerden normal rutinime devam ediyorum — ama şimdi yüzümde bir gülümseme var.

Bailey'e geziden bahsettiğimde, yüzü aydınlanır. "Uçakla mı uçacağız?"

Başımı sallıyorum. "Desmond biletleri ayarlıyor." "Harika."

Akşam yemeğinden sonra kanepede oturuyoruz. Artık ona geziden bahsettiğime göre, kesinlikle geri adım atamam.

"Onu sevmediğini biliyordum," diyor Bailey, kanepenin kenarından bacaklarını yukarı aşağı sallayarak. "Ve o da seni çok seviyor."

"Biz sadece arkadaşız," diyorum yumuşak bir sesle. "Yarış için bir ortağa ihtiyacı var." Bailey doğruluyor, sonra yanıma diz çöküyor.

"YARIŞ MI?"

Ben de katılabilir miyim? Ödül ne?"

Gülerek omuz silkiyorum. "Övünme hakkı, sanırım. Bir kupa olduğunu söylüyorlar. Katılabilir misin diye ona sordum, ama sanırım sadece yetişkinler katılabilir."

O mırıldanır, sonra bana değerlendirci bir bakış atar. "Des ile çıkıyor musun?"

"Ne? Hayır!"

"Sorun değil, biliyorsun. Vicky Flanders'ın anne babası boşanmış ve şimdi üvey babası var. Onun iyi biri olduğunu ve eskisinden daha fazla doğum günü hediyesi aldığını söylüyor."

Bailey'nin omuzlarına kolumu dolayarak homurdandım. "Sen de bunu mu istiyorsun? Daha fazla hediye mi?"

"Evet. Daha fazla Golden State Warriors eşyası." Kıkırdarak yanıma dokundu.

Kendimi durduramadan kızımdan uzaklaşıp yüzünü inceledim ve sordum, "Hiç üvey baban olsun istedin mi?"

"Bazen," diye cevaplar Bailey. Bu konuda çok gerçekçi, çok dürüst ve cevabının kalbimi buz gibi bir kazma ile deldiğinin tamamen farkında değil. "Tüm arkadaşlarımdan babaları var. Ama ben sadece ikimizin olması hoşuma gidiyor. Sanırım..." Kızım arkasına yaslanır ve parmaklarını karnının üzerinde örter. Yüzündeki ifade bana Colin'i o kadar çok hatırlatıyor ki, kalbim sızlıyor. Sonra bir kez, keskin bir şekilde başını sallar. "Bize karşı iyi davranırsa, üvey babam iyi olur. Des'in yaptığı gibi ev işlerinde yardım edebilir ve evdeki bozuk şeyleri tamir edebilir."

Bu beni güldürüyor. Bailey ve benim, bir erkeğin yanımda olmasının faydaları konusunda aynı önceliklere sahip olduğumuz açık.

"Git dişlerini fırçala," diyorum boğazımdaki düğümle. "Neredeyse yatma vakti."

Dokuz yaşındaki kızım homurdanıyor ama akşam rutinine başlamak için banyoya gidiyor. Hareketsizce, hüzünlü bir şekilde onun arkasından bakıyorum.

O akşam geç saatlerde haberleri aldım: Georgia, Maude'dan davet almıştı. Hepsi birlikte Thomas'ların evine Şükran Günü'nü kutlamaya geliyorlardı. Georgia ve Sebastian; Fiona ve Grant (kızı Clancy de üniversitede ve ara sınavlara çalışmak için gelemeyeceğini söylemiş); Simone ve Wes; Candice ve Blake; Trina, Mac ve iki çocuğu Toby ve Katie; Jen ve Fallon; Lily, Rudy ve bebek Liam; ve son olarak Nora ve Lee. Akli başında kim kısa sürede Şükran Günü'ne on dokuz kişi daha davet eder ki? Sorduğumda Georgia, akşam yemeğinin catering ile sağlanacağını ve fazla kişinin Thomas ailesi için sorun olmadığını söyledi.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Ben neye bulaşıyorum böyle?

Her ne ise, oluyor. Ve birkaç hafta sonra, çete çeşitli uçuşlar ve arabalarla yola çıkıyor ve ne pahasına olursa olsun Colorado'ya gitmek için yola koyuluyor. En yakın bölgesel havalimanından San Francisco'ya bir saatlik bir uçuştan sonra, Des ve Bailey ile birlikte bağlantı kapısında duruyorum, küçük el bagajlarımız yanımda. Denver'a giderken kısa bir mola veriyoruz... büyük pencerelerin dışında uçağın kalkışını izliyoruz.

Kahretsin.

Bailey uçağın bizden uzaklaşmasını izliyor, sonra bana bakıyor.

"Şimdi ne yapacağız anne?"

Nefesimi verip Des'e bakıyorum.

Arabadaki konuşmamızdan beri pek konuşmadık. O zamandan beri iki kez tıraş olmaya geldi, ama berber koltuklarımın hepsi sağlam kaldı ve ben de ellerimi kendime sakladım. Görünüşe göre, artık saçmalıklar yapmadan, orijinal kurallara sadık kalacağız.

Bana uyar. Kesinlikle, tamamen uyar. Söz veriyorum. İçimdeki hayal kırıklığı değil, sadece gerginlik.

Şu anda Des kızıma gülümsüyor. "Şimdi havayolu şirketiyle konuşup başka bir uçuş bulabilir miyiz diye bakacağız."

"Bu pahalı olmaz mı?" diye soruyor Bailey, kaşlarının arasında bir kırıksıklık beliriyor.

İlk kez değil, yine içim cız ediyor. Kızım para konusunda ne kadar bilgi edindi? Kaç kez endişelenmemesi gereken durumlarda endişelendi? Onu tüm bunlardan korumam gerekiyor. O daha bir çocuk.

Des sadece gülümsüyor. "Belki. Ama seyahat ederken her zaman bir şeyler ters giderse diye biraz fazla bütçe ayırıyorum. Ayrıca seyahat sigortam var, endişelenmene gerek yok."

Bailey'nin yüzü aydınlanır. "Oh. Tamam. Bu iyi." Başını sallar ve benim ve Des'in şokuna, yüzündeki hayret dolu ifadesinden anlaşıldığı üzere, elini Des'in eline koyar. "Kiminle konuşacağız?" diye sorar, kapının etrafına bakarak.

"Tezgahın önündeki bayandan başlayalım," der Des, kızımın elini çok, çok dikkatli bir şekilde tutarak. Onları önden yürümelerine izin veririm, kalbim bu büyük, şaşırtıcı derecede nazik adamla birlikte olan kızımı görünce çarpar.

Onları birlikte görmek hoşuma *gidiyor*. Bailey, havaalanı kapısının gişesinin üstünden başını çıkardığında Des'in yanına yaslanmasını seviyorum. Des'in gülmeye başlayıp kızımın saçlarını okşamasını seviyorum. Bailey ona gülümsüyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. Bana el sallıyor ve ben de aceleyle yanlarına gidiyorum.

"Bir sonraki uçuş üç saat sonra," diyor kadın, uzun kirpiklerini Des'e doğru kırptırarak. Kırmızı rujlu dudakları gülümsemeye eğiliyor. "Sizi öncelikli

rahatsızlık verdiğimiz için business class'a yükseltildi.”

Tanrım. GörünüŖe göre, yıkıcı derecede çekici bir erkek olmanın avantajları var.

"Bu harika olur," Des'in derin sesi gürler. Kadına gülümser ve ben masanın üzerine atlayıp ikisinin de yüzüne tekme atma dürtüsü hissederim.

Bu sağlıklı olamaz. Bu his geçene kadar tırnaklarımı inceliyormuş gibi yapıyorum.

Yeni biniş kartlarımızı alıp, kullanılmayan bir kapıda boş koltuklar bulduk. Bailey bir deste kart çıkardı ve Des'e Go Fish oynamayı teklif etti.

"Gözleri olmayan balığa ne denir?" der, bir kart alır ve eline bakar.

"Bilmiyorum," diye cevaplar Des, kartlarına kaşlarını çatarak.

"*Fshhhh*," diyor Bailey ve kıkırdıyor. Des'in sıcak kahkahası kalbimi genişletiyor, ciğerlerimi dolduruyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Bize atıştırmalık bir şeyler alacağım," diyorum, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Havaalanındaki bir büfede çalışan dost canlısı yaşlı bir adam tarafından dolandırıldıktan sonra geri döndüğümde, ikisini şimdiye kadar gördüğüm en yoğun Go Fish oyununa dalmış halde buluyorum.

Bailey kazanır ve yüksek sesle tezahürat yaparak ellerini havaya kaldırır. Des kartlarını yığına atar, dilini şaklatır ve başını sallar. "İnanılmaz." Gözlerimdeki ışıltı ve gülümsemeyle bakışlarımız buluşur. Biraz daha beklemek için yerimize yerleşirken kolunu sandalyemin arkasına dolamıştır ve Bailey diğer tarafıma gelerek başını omzuma yaslar.

Mutluluk, sıcak bir battaniye gibi üzerime çöktü. Seyahat planlarımızda bir aksaklık yaşandı, ama bu Des'i hiç de rahatsız etmedi. Sadece ben ve Bailey olsaydık stresli ve zor olabilecek şeyler, birdenbire hiç sorun olmaktan çıktı. Des her şeyi halletti.

Buna alışabilirim... ve bu tehlikeli.

YİRMİ DES

Mia ve Bailey'nin yanımda olması, Lovers' Peak'e giderken çocukluğumun geçtiği eve dönme düşüncesinin yüzeyimin altında gizlenen büyük ve karmaşık duyguları önlememi sağladı. Küçük dağ kasabasından ayrılalı sadece birkaç ay oldu, ama sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Artık farklı bir insanım.

Kiralık arabamız, kasabaya adını veren çift zirveli dağı tasvir eden stilize tabelayı geçerken, kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Ben buraya hiç ait olmadım. Anne babam öldükten sonra burayı terk etmeye karar verene kadar, ben bir yabancıydım. Kasabaya girerken, alacakaranlık geceye dönüşüyor ve sokak lambaları eski dükkanların vitrinlerini ve çıplak ağaçları aydınlatıyor. Direksiyonu daha sıkı tutarak uzun bir nefes veriyorum.

"Her şey yolunda mı?" Mia yanımdaki koltuktan sessizce soruyor.

Arka aynaya bir bakış, Bailey'nin arka koltukta uyuduğunu gösteriyor. Başımı sallıyorum. "İyiyim. Sadece, tüm hayatımı burada geçirmiş olmama rağmen, burasının hiçbir zaman gerçek bir ev gibi gelmediğini fark ediyorum."

"Teyzenin evinde kalıyoruz, değil mi?"

Çenemi eğiyorum. "Evet. Bütün aileyi ağırlayabilecek kadar büyük tek yer orası."

Dağın yamacına çıkan ana yoldan sapmak gerçeküstü bir his veriyor. Bu yolda binlerce kez araba sürdüm. Her ev tanıdık geliyor; kaldırımdaki her çatlak hafızama kazınmış. Eski bir evin yeni boyası ya da ön bahçeye dikilmiş "Satılık" tabelası gibi küçük değişiklikler gözüme çarpıyor.

Dolambaçlı yollarda ilerledikçe, evler arasındaki mesafe artıyor. Çam ağaçları, mülkler arasındaki topraklardan yükseliyor, yaprak döken kardeşlerinin iskeletleriyle

Yakında burası bir kış harikalar diyarı olacak. Mükemmel, kusursuz bir beyazla kaplanacak ve hava berrak ve temiz olacak.

Ama anılar hala orada, her şeyin altında yatıyor.

Ergenlik dönemimi geçirdiğim eve giden uzun, dolambaçlı yola sapıyoruz. Son virajı döndüğümüzde ve ağaçların arasında yer alan evi gördüğümüzde Mia keskin bir nefes alıyor. Çatının siyah kiremitleri ve dış cephe kaplaması yıpranmış, bu da evin çevresiyle birleşmesini sağlıyor. Birçok pencereden neşeli sarı ışıklar sızıyor, büyük mutfak ve yemek alanlarından açılan devasa ikinci kat verandasını ise peri ışıkları aydınlatıyor.

Arabayı, verandanın destek direklerinden birinin yanındaki garaj katına park ettim. Bailey arka koltukta kıpırdanıyor ve Mia, kızına yardım etmek için arabadan iniyor. Kendimi toparlamak, pek de iyi olmayan pek çok anının saklı olduğu bu binaya girmeden önce kendimi hazırlamak için bir dakika kadar zaman gerekiyor.

Hâlâ kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Her zaman öyle hissettim.

Bagajdan iki çanta alıp Mia ve Bailey'i ön kapıya çıkan merdivenlere doğru yönlendiriyorum. Kış için tamamen boşaltılmış, karla kaplanmayı bekleyen çamur ve çıplak ağaçlarla dolu basamaklı bir ön bahçe var. Her basamakta kalbim daha hızlı atıyor.

"Burası çok büyük," diye fısıldadı Bailey. "Bu tek bir ev mi?"

"Evet," diye cevapladı Mia aynı fısıltılı ses tonuyla. "Şuraya bak. Dağın tepesini görebilirsin."

"Üzerinde kar var!"

"Kar muhtemelen yaz ortasında bile hiç erimiyor."

"Gerçekten mi?" Bailey'nin sesi şimdi daha yüksek, daha kendinden emin.

Gülümser ve onlara bakarım. "Gerçekten," diye onaylarım. "Bazen yazın, gün batımı karın üzerine vurur ve onu pembe ve mor gibi çeşitli renklere dönüştürür. Çoğu yıl bu zamanlar her yer karla kaplı olurdu, ama bu sonbahar sıcak geçti."

"Vay canına." Bailey, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde dağın gölgesine bakar.

Ön kapıya varıyoruz ve kapı zilini çalabilmek için küçük valizlerimizi yanıma bırakıyorum. Bu, evin farklı yerlerinden aynı anda gelen, görkemli, çok tonlu zil seslerinden biri. Bundan hep nefret etmişimdir.

Uzun, büyük ahşap kapının ortasında kesme camdan bir pencere var. Koyu saçlı bir kadının bozuk görüntüsü yaklaşıyor ve gerginlik beni sarıyor, ta ki Mia'nın eli koluma dokunana kadar. Bana gülümsüyor ve kurnazca göz kırpmıyor, sonra açılan kapıya dönüyor.

Kayınbiraderim Caitlyn kapıda belirir ve bize geniş, sahte bir gülümsemeyle bakar. "Des!" Ben tahta gibi donakalmışken, o hoş geldin paspasına basarak bana sarılır. Mia'ya döner ve onu değerlendirir gibi bakar. "Sen de onun kız arkadaşısın. Biliyorsun, Des hiç Şükran Günü'ne kız arkadaşını getirmedir. En azından liseden beri." Gülümser, ama biraz soğuktur. "Herkes seni *çok* merak ediyor."

Mia yutkunur.

"Caitlyn, bu Mia. Mia, Caitlyn. Ve bu dağınık saçlı küçük cüce Bailey."

"Hey!" Bailey, Mia'nın yaptığı gibi ellerini beline koyarak itiraz eder.

Gülüyorum, kaslarımdaki gerginlik çözülüyor. Caitlyn bana tuhaf, şaşkın bir bakış atıyor, sonra bizi içeri davet ediyor. Teyzem Wendy, kollarını açarak geniş koridordan süzülerek gelir. Mavi ipek elbisesiyle, kulaklarından sarkan elmas küpelerle bizi selamlar. Ardından kocası, amcam Eric gelir. Beyaz saçları geriye taranmış, karnı kemer tokası biraz dışarı çıkıntı yapmaktadır. Her zamanki golf gömleği ve bej pantolonunu giymektedir.

Diğer teyzem ve amcam, Henrietta ve Reggie, sonra ikinci kuzenlerim (yoksa birinci kuzenlerim mi?), aile dostlarımız ve tatil için buraya gelen misafirler geliyor. Kucaklaşmalar, öpücükler ve selamlaşmalar oluyor. Büyükbabamın, büyükbabama bizim geldiğimizi haber vermek için bağırarak sesi oturma odasından duyuyorum. Mia çok güzel, yüzü kızarmış ve

bağırıyor. Bailey her zamankinden daha sessiz, annesinin yanına yapışmış.

Sonra çocuklar gelip ne olduğunu araştırmaya başlar. Yeğenlerim ve kuzenlerim koridorda koşuşturarak Bailey'e meraklı gözlerle bakar.

Yeğenim Mav (Maverick'in kısaltması, çünkü kuzenim Lyle büyük bir *Top Gun* hayranı ve eşi Olivia ona bu ismi vermiş), Bailey'e yaklaşıp. "Kız gibi giyinmiyorsun," diye suçlar.

Bailey kaşlarını çatır. "Ben bir kızım ve kendim gibi giyiniyorum. Yani kız gibi giyiniyorum."

Herkes, yetişkinler ve çocuklar, bir an durup onun sözlerini düşünür gibi görünür. Mav ilk tepki veren olur. Başını sallar. "Doğru. Video oyunu oynamak ister misin?"

Bailey annesine bakar, annesi gülümser. "Git hadi, Bailey."

"Sana odanı göstereyim," der Wendy gülümseyerek. "Lyle, çantalara yardım et!"

"Ben hallederim," der Caitlyn, Mia'nın elinden el çantasını alır. Gülümser. "Sizi ikinizi el sanatları odasına yerleştirdik." Eski yatak odamı kastetmektedir, ama Wendy ben taşındıktan sonra hiç vakit kaybetmeden odayı el sanatları odasına dönüştürmüştür.

Mia irkilir ve panik bir ifadeyle bana bakar.

O anda, uyku düzenlemelerini hiç konuşmadığımızı fark ettim. Berber koltuğundaki ara vermeden ve arabada devam eden sohbetten sonra, ikimiz birbirimizden çoğunlukla kaçındık.

"Bailey ile yatmayı planlıyordum," diyor Mia hafifçe. "Evden uzaklaştığımızda gergin oluyor."

"Bailey'i diğer çocuklarla birlikte yatırıyoruz," diyor Wendy, koridoru süpürürken. Evin sol arka köşesindeki büyük dinlenme odasına dönüyoruz. Oda, çocuk temalı bir asker barakası gibi ranzalarla dolu. Bailey'in kahkahası yan odadan yankılanıyor ve Wendy kaşlarını kaldırıyor. "Gördün mü? Eminim bir şeyi olmaz."

Mia odaya bakarken ve ben bu uyku durumunu nasıl kurtarabileceğimi düşünürken, Bailey, Mav, General ve Hunt (Lyle

ve Olivia'nın üç oğlu vardı, isimlerini Lyle koymuştu) odaya dalarlar.

"Bu senin yatağın!" diye bağılıyor Mav, Ninja Turtles nevresimine atlayarak. "Kız olduğun için bundan nefret edeceğini düşündük, ama pembe yataklar çoktan alınmıştı."

"Evde Ninja Kaplumbağalar tişörtüm var!" der Bailey, yatağa atlayıp zıplarken. Gülümsemesi parlak ve inkar edilemez. Annesinin endişeli bakışlarıyla karşılaşır ve elini yorganın üzerine uzatır. "Evdeki yatağım için bunlardan bir tane alabilir miyim anne?"

"Bakacağız," diye cevaplar Mia, gülümsemesi gergin ve sert.

"İşte." Wendy ellerini çırpır. "Bailey yerleşti. Sana odanı gösterelim."

Çocukluğumun yatak odası bodrum katındaydı ve garajdan girilebiliyordu. Oda her zaman nemli ve karanlıktı, ama içeri girdiğimizde Wendy ve Eric'in bana her zaman söz verdikleri iyileştirmeleri sonunda yapmış olduklarını gördüm. Duvarlar artık çıplak beton değil, yalıtılmış ve yumuşak gri renkte boyanmış pürüzsüz alçıpanla kaplıydı. Köşeye bir çift kişilik yatak yerleştirilmişti ve bir duvar boyunca el işi malzemeleri ve Tupperware kutuları yığılmıştı.

"Burası benim el işi odam, ama yatağı özellikle senin için koyduk," diye açıklıyor Wendy. "Des bizimle kaldığında burada uyurdu."

Ben burada yaşadığım dönemde, on bir yaşından on sekiz yaşına kadar değil. Onlarla "kaldığım" dönemde.

"Des kendi kişisel mağarasını her zaman çok severdi," diyor Caitlyn gülerek. "Birkaç kez buraya gizlice girmiştim. Hatırlıyor musun, Des?"

Mia kaşlarını çatıyor, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

Gözlerimi kırıyorum. "Hatırlıyorum. Teşekkürler, Wendy. Yerleşip yukarıda buluşuruz."

"Tamam," diyor Wendy şarkı söyler gibi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

İki kadın odadan çıkar. Caitlyn kapı kolunu tutar ve Mia'ya uzun bir bakış atar, ardından kapıyı yavaşça kapatır.

Onların ayak sesleri uzaklaşırken birkaç saniye sessizce dururuz, sonra Mia bana döner. "Aynı yatağı paylaşacağımızı düşünüyorsan hayal görüyorsun, Desmond."

YİRMİ BİR MIA

KENDİ DÜŞÜNCEMİ SAVUNMALI ve altı ay ücretsiz kira istemeliydi.

Bunu üç gece çekeceğim. Des'in tüm havayı emdiği gibi görünen bu küçük odada üç gece. Birkaç hafta önce arabasından indiğimden beri yalnız kalmadık. Bundan hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmıyorum.

"Yerde yatacağım," diyor Des, yatıştırıcı bir tavırla.

"Tabii ki yapacaksın," diye tükürdüm, öfkem içimde bir fırtına koparıyordu. "Bu benimle seks yapmak için bir oyunsa, Des, sen aklını kaçırmışsın."

"Öyle değil," diyor ve ben ona inanmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama aynı zamanda çok bunalmış durumdayım, kimsenin adını hatırlamıyorum ve Caitlyn'in odadan çıkarken yüzündeki ifade sürekli aklımda beliriyor. Ellerimi belime koyuyorum, bu Des'i nedense eğlendiriyor gibi görünüyor. Ve bu beni daha da kızdırıyor. "Kayınbiraderinin nesi var? Odana gizlice girmeyeyle ilgili o yorum neydi? Neden bana o tuhaf bakışları atıyor?"

Des boynunun arkasını ovuşturuyor, gözlerime bakmıyor. "Biz... lisedeki... çıkıyorduk."

Kalçalarımı geriye doğru sallarım, plastik Tupperware kaplarından oluşan bir kuleye popom çarpına kadar sendelerim. "*Ne? Bu yüzden mi randevu istedin? Bu aptal yarışla hiçbir ilgisi yok, değil mi?*"

"Hayır," diyor Des, bana doğru adım atarak. Durup ellerini kaldırıyor. "Hayır, onunla hiçbir ilgisi yok. Yemin ederim. O ve Vince sürekli kupayı kazanıyor olmaları dışında."

Aman Tanrım. Vince, Des'in lisedeki sevgilisiyle evlenmiş. Des'in bu kadar acımasız olmasına ve buraya yalnız gelmek istememesine şaşmamalı.

Kesinlikle altı ay istemeliydi. Bu çok berbat. Ve bu oda! Diğer yatak odalarına da göz attım ve

Görünüşe göre Wendy, oğullarının odalarını büyüdükleri haliyle bırakmış, ama Des'in odasını kendi el işi odasına dönüştürmek için hiç vakit kaybetmemiş. Bu, ona buraya asla ait olmadığını ima etmek için yapılan ince bir gönderme mi? Benim anlayamayacağım kadar çok alt metin var. Kendimi Indiana Jones gibi hissediyorum, yılanlarla dolu bir çukura atılmış gibi.

"Hey." Des yaklaşıyor, elleri kollarımı okşuyor. "Gitmek ister misin? Bir sonraki uçağa bilet alırım. Bir otel ayarlarım."

İçimdeki tüm mücadele ortadan kaybolur. Ejderha ortaya bile çıkamaz. Des'in farkındalığı bedenime girer, elleri benimkilerle dolanırken her deri hücresi ekstra hassas hale gelir. Bu adam beni daha iyi hissettirmek için her şeyi bırakır. Bunu daha önce hiç yaşamamı bilmiyorum. Kimsenin beni ilk sıraya koyduğunu bilmiyorum. Bu çok etkileyici.

"Dokunma," diye fısıldıyorum.

Ellerimi bırakıyor ama geri çekilmiyor. Vücudunun sıcaklığı önüme nüfuz ediyor, rahatlatıcı, güven verici. Kendimi ona kaptırabilirim, bu adamı Colin'i sevdiğim gibi sevmeme izin verebilirim. Kendimi ona tamamen teslim ederim, içimdeki savunmasız çekirdeğe giden her kapıyı ve pencereyi açarım ve o kaçınılmaz olarak uzaklaştığında bu beni milyonlarca parçaya böler.

Des, bu iş bittiğinde gideceğini çoktan söyledi. Ona inanmamak aptallık olur.

YUKARI KATTA YENİDEN ORTAYA ÇIKTIĞIMIZDA, sonunda Vince ile tanışıyorum. İlk bakışta bana Georgia'nın kocası Sebastian Finch'i hatırlatıyor. Aynı altın kahverengi saçları ve mavi gözleri, bronz teni ve mükemmel, beyaz gülümsemesi var. Ama ağzını açar açmaz, onun Teksaslı implantımızla hiçbir alakası olmadığını anlıyorum.

"Bakın, sonunda ona katlanabilecek birini bulmuş!" diye bağıırıyor Vince, Des'in sırtına biraz fazla sertçe vurarak. Sonra buz mavisi gözlerini bana çeviriyor ve yakından baktığımda, Sebastian'ın gözlerine hiç benzemediklerini fark ediyorum. Vince'in bakışlarında soğuk bir şey var. "Ve sen de şanslı bayansın," diye sırtıyor. "Burada olmak için sana ne kadar ödüyor ve Noel'de boş musun? Bir randevuya ihtiyacım olabilir." Gözlerini göğüslerime indirerek sinsi sinsi bakıyor.

Ben kaskatı kesildim. Des kolunu omuzlarıma doladı ve beni geri çekti, gözlerinde ölümcül bir bakışla Vince'e döndü.

"Çocuklar! Akşam yemeği!" Wendy seslenir, sonra kaşlarını çatır. "Desmond, kardeşine neden öyle bakıyorsun? Gerçekten, hiç değişmemişsin. Bir kez olsun *nazik* ol. Vince haftalardır seni görmek için sabırsızlanıyordu."

Vince bize zafer dolu bir gülümseme atar. "Evet. Nazik ol, Des." Sonra dönüp annesine yanağından bir öpücük verir ve mutfağa doğru yavaşça yürür.

Des, kolunu hala omuzlarımin etrafında tutarken, gözlerime bakar. "İyi misin? Bunun için üzgünüm."

Gözlerimi kısarak Vince'in köşeyi dönüp kaybolmasını izlerim. "O lanet olası kupayı kazanacağız, Des. Kazanmak için hile yapmamız gerekse bile umurumda değil."

Dudaklarından şaşkın bir kahkaha dökülür. Beni kendine sıkıca çeker ve bir an için beni öpecek sandım. Ama kolunu indirir ve başını mutfağa doğru çevirir, orada yemek ve arkadaşları beklemektedir.

Bu akşamki akşam yemeği, yarın yiyeceğimiz büyük miktardaki yemeklere hazırlık olarak açık büfe tarzında ve oldukça hafif. Kendimi Des'in teyzesi Henrietta ve üvey kardeşi David'in arasında otururken buluyorum. İkisi de çok hoş yemek arkadaşları oluyorlar. David kısa süre önce bekar kalmış ve bana sonunda Maude'un yarış partneri olma şansını yakalamayı dört gözle beklediğini söylüyor.

"Des bu ayrıcalığı çok uzun süre kullandı, değil mi büyükanne?"

Karşımızda çapraz oturan Maude torununa gülümsüyor. "Bu yıl yarıştan emekli olacaktım." Bana göz kırpmıyor. "Ama bir kez daha zararı olmaz."

Vince ve Caitlyn'in odanın diğer tarafında kaldığım sürece, akşamın tadını neredeyse çıkarıyorum. Yarın, onun yüzündeki o kendini beğenmiş sırıltısı sileceğim. Buraya anlaşmamızın benim tarafını yerine getirmek için geldim, ama Vince'in bana konuşma şekli, herkesin Des'e yönelttiği ince iğnelerden sonra...

Bu kişisel bir mesele. Artık kendi gururum için kazanmak istiyorum.

Daha sonra, Des yerde geçici yatağını kurarken ben de yastıklarımı kabartırken ona bunu söylüyorum. Yere çöküyor

ve kalın kollarını başının arkasına kıvrarak beni inceliyor. "Senin iyi bir yarış ortağı olacağını biliyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmayacak kadar inatçı ve rekabetçisin."

"Kazanıyoruz," diyorum, yatağa uzanarak. "Hikayenin sonu. İyi geceler."

Onun sıcak kahkahası etrafımı sarar, içimi ısıtır

BACAKLARIM yapışkan siyah katrana saplanmış durumda. Sesim kısılmış. Bebeğim gitti ve ona ulaşamıyorum. Beni saran korku başka hiçbir şeye benzemiyor, kemiklerimin iliğine kadar ürpertiyor, panik buz gibi parmaklarıyla boğazımı sıkıyor. Düşüyorum, ellerim mürekkepli çamura batıyor ve kapana kısılıyorum...

"Mia." Des beni uyandırmak için sarsıyor, vücudu odamızın karanlığında belirgin bir gölge gibi. "Mia, uyan. Bu bir rüya. Gerçek değil."

Nefes nefese, konuşmadan oturuyorum. Gözlerimi kapatıp, ellerimin avuç içleriyle göz çukurlarımı ovuşturarak yeterli oksijen almaya çalışıyorum. "Bailey'i kontrol etmeliyim," diyorum. "İyi olduğundan emin olmalıyım."

Des'in beni vazgeçirmeye çalışacağını ve saçmaladığımı söyleyeceğini düşünerek kendimi hazırlarım, ama o sadece "Ben de seninle gelirim" der.

Üstüm (yeni, beyaz biyeli, lacivert düğmeli pijama takımı, *çok teşekkürler*) nemli sırtıma yapışmış halde, parmaklarımla saçlarımı yüzümden çekip Des'i takip ederek garajdan geçip merdivenleri çıkıp uzun koridordan evin arkasına doğru ilerliyorum.

Çocukların odasının kapısını araladım ve Bailey'i yatakta, gözleri kapalı olarak gördüm. Sessizce içeri girip, ranzasının yanına diz çöktüm ve elimi omzuna koydum, nefes alıp verişinin düzenli olduğunu hissedince ancak sakinleşebildim. Boğazım düğümlenmiş, bitkin bir halde başımı yatağın kenarına yasladım.

Büyük bir el sırtımı okşuyor. Des nazikçe ovuşturuyor, bana gücünü veriyor, titrek bacaklarımın üzerinde durabilene ve odamıza geri dönebilene kadar. Gölgeler duvarlara tırmanıyor ve yolumuza düşüyor. Evde garip sesler yankılanıyor. Gergin ve dengesizim, ve beni akıl sağlığımdan koparmayan tek

Desmond'un benimkini saran sıcak eli.

Odamıza geri döndüğümüzde, yatağın kenarına oturup uzun bir nefes veriyorum. "Beni gülünç buluyorsundur herhalde."

O yanıma oturduğunda yatak çöküyor. "Hiç de bile."

Parmaklarımla yatağın kenarını kavrayıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yıllar önce geride bıraktığımı sandığım tekrarlayan kabusun kalıntıları olan son korku dalgaları hâlâ vücudumu sarmalıyor. Des yanıma yaklaşıp kolunu belime doladığında sıcaklık yanıma kaplıyor. Nazikçe beni yatağa uzanmaya teşvik ediyor ve üzerimize battaniyeyi çekiyor. Ona sırtımı dönerek yan yatıyorum, ellerinin omurgamda, kollarımda, yanlarımda ve saç çizgimde yukarı aşağı hareketleriyle sakinleşiyorum. Rahatlamaktan başka seçeneğim kalmayana kadar vücudumu okşuyor. Cinsel bir hareket değil, ama ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şekilde samimi.

Kalbim normale döndüğünde, "Eskiden sürekli o rüyayı görürdüm" diye itiraf ediyorum.

"Bailey küçükken mi?"

"Mm. Aklımı kaçıracağımı hissediyordum. Onu çok seviyordum, ama her şeyi mahvedeceğimden, ona hak ettiği şekilde bakamayacağımdan korkuyordum."

Eli sırtımda durdu, sonra tekrar okşamaya devam etti. "Eh, harika bir iş çıkardın."

Omzumun üzerinden bakıp onun bakışlarıyla buluştum. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun

öyle

mi Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Gerçekten öyle düş düşünüyorum."

ünü Dönüp duvara bakıyorum, elinin sırtımdaki hareketi yors un?"

beni uykuya yaklaştırıyor. "O senden hoşlanıyor, biliyorsun," diyorum ona. "Sen gittiğinde üzülecek. Onu buraya getirmemeliydim. Kafası karışacak."

"O harika bir çocuk," diye cevaplar Des. Elleri yumuşak, yatıştırıcıdır, ta ki ben uzun bir nefes alıp sonunda rahatlayana kadar. Yatak hareket eder ve onun arkamda oturduğunu hissedirim.

Kendimi durduramadan, "Kal," diyorum.

Donup kalıyor.

Omzumun üzerinden arkama bakıyorum, karanlıkta sadece onun silüetini görebiliyorum. "Yer rahat olamaz. Gözünü bile kırpmadan uyuyamazsın, yarış için enerjine ihtiyacın var."

Evet, yarış. Bu yüzden onun yanımda yatmasını istiyorum.

Gölgeli silüeti beni uzun bir süre izler, sonra yavaşça, tereddütle, yanımdaki yastıklara uzanır. Aramızda birkaç santim boşluk vardır. Ona sırtımı dönmüş durumdayım ve onun sırtüstü yatıp ellerini başının arkasına koyarak tavana baktığını anlayabiliyorum.

Onun bana eskisi gibi, yatıştırıcı ve şefkatli bir şekilde dokunmasını istiyorum. Ve yatak odamızın karanlığında, onun bana başka şekillerde de dokunmasını istediğimi itiraf edebilirim.

Ama ikimiz de kıpırdamıyoruz ve bir süre sonra uykuya dalıyorum.

YİRMİ İKİ SIMONE

Bu kasabayı çok seviyorum.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey. Georgia, burayı Seuss'un Whoville'yle karşılaştırırken haklıydı. Birçok ev parlak renklerle boyanmış, her türlü benzersiz ve el yapımı ürün satan sevimli küçük dükkanlar var ve yerliler sokakta yanınızdan geçerken mutlaka selam veriyorlar.

Dün gece on dokuzumuz da vardık ve kiraladığımız dubleks daireye yerleştik. Ev sahipleri bize bir kasa şarap ve kasabada yapılacak şeyler listesi bırakmışlardı, cuma akşamı yapılacak ışık gösterisini özellikle vurgulamışlardı.

Şimdi, Şükran Günü sabahı ana caddenin hemen yanında bulunan ve mükemmel yorumlar alan lokantalardan birinde kahvaltı yapıyoruz.

Yumurta, pastırma ve patates kızartması sipariş ediyorum ve kocamı sevdiğim için, tabağımdan bir parça pastırma çalmasına izin veriyorum. Gerçekten, artık kendimi tanıyamıyorum, çünkü bu beni hiç rahatsız etmiyor. Pencereden sevimli, kıvrımlı sokak lambalarına ve çıplak ağaçlara bakarak, Wes'in yanına yaslanıp iç çekiyorum. "Eminim burası kışın muhteşemdir. Kaymaya gelmeliyiz."

"Sen soğuğu sevmezsin," diye hatırlatıyor bana.

"Sen kayak yapmaya gidebilirsin," diye düzeltiyorum, "ben de kulübede kalıp sıcak kakao ve sıcak şarap içeceğim. Hey, Georgia, Piper'ın işi nasıl gidiyor? Tasarladığı kayak merkezini ne zaman görebiliriz?"

Georgia kahve fincanını masaya koyar ve gülümser. "Ona kendin sorabilirsin."

"Merhaba, merhaba!" Piper, iki çocuğu peşinde, kapıdan içeri girer. Nate ve Alec, zıplayan fasulye gibi etrafında zıplarken, kahvaltıda ne istediklerini söylerler.

Üçü yakındaki bir masaya oturduğunda, eğilip soruyorum. "Nasılsın Piper? İşler nasıl?"

Gözleri kararır. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Kaşlarını kaldırırım. "O kadar mı kötü?"

"Daha da kötü."

"İstifa edecek misin?"

Kaşları birbirine o kadar yaklaşır ki, aralarında bir milimetre bile boşluk kalmaz. "Hayatta olmaz. Patronum benden kurtulmak istiyorsa kendisi kovabilir."

"Aferin kızım," diye gülüyorum. Sırıtarak tabağıma dönüp, pastırmamın geri kalanının bittiğini görüyorum. "Hey!"

Wes, hiç pişmanlık duymadan çıtır çıtır lezzeti mideye indiriyor. Onu bu kadar çok sevdiğim için şanslı.

DAHA SONRA, yarış için bol kahvaltı ve bol kahve ile enerji depoladıktan sonra, Maude'un bize verdiği adrese doğru yola çıkıyoruz. Çam ağaçlarının son virajının ardında ortaya çıkan şey, destansı boyutlarda bir malikane. Heart's Cove'daki kendi orman masal kalesime rakip olacak kadar güzel.

"Hoş geldiniz!" Maude üst kattaki verandadan sesleniyor. "Arkaya gelin. Yarışı hazırlıyoruz!"

Onun talimatlarını izleyerek evin yanındaki merdivenleri çıkıyoruz ve iki tarafı ağaçlarla çevrili, üçüncü tarafında ise bir gölet (belki de göl denebilir?) bulunan geniş bir arka bahçeye varıyoruz. Veranda, evin arkasındaki zeminle aynı seviyede, evin etrafını tamamen sarıyor. Maude bize doğru topallayarak geliyor ve parlayan gözleri ve parlak gülümsemesiyle bizi selamlıyor.

Sonbahar temalı bir masa örtüsüyle süslenmiş masada atıştırmalıklar ve sayısız şarap, meyve suyu, su ve kahve bardağı var. Pencerelerden, catering ekibinin Şükran Günü yemeğini hazırlamak için yoğun bir şekilde çalıştığını görebiliyorum.

"Sevgili Georgia! Sebastian!" Maude ikisini de öpüyor, kollarından tutup onları çimlerdeki kalabalığın içine çekiyor. "Millet! Sanat galerisi sahibi kadınla tanışın! Size bahsettiğim kişi bu. Eski antika dükkanını kiraladı ve orayı özel bir yere dönüştürdü."

Gülümsüyorum ve kısa süre sonra başka bir kadın, Wendy, bana nazikçe selam veriyor ve hepimize içecekler ve daha fazla yiyecek getiriyor. Hoparlörlerden hafif bir müzik çalıyor ve çimlerin diğer ucunda Mia'yı görüyorum, Bailey'nin önünde diz çökmüş durumda.

Terası sıcak tutmak için ısı lambaları yerleştirilmiş ve garsonlar tüm konuklara içecek ve atıştırmalıklar sunuyor. Masalar ve sandalyeler, şu anda yarış pistinin kurulduğu çimin her iki yanında sıralanmış. Çimin sağında, gölet/göl cam gibi durgun. Ortasında mermerden yapılmış çıplak bir kadın yükseliyor, kolları başının üzerinde uzanmış, çeşme açıldığında muhtemelen su fışkıracak.

"Bizim evimize bir göl ve bir çeşme yapabilir miyiz?" diye Wes'e soruyorum. O kaşlarını kaldırıyor.

Su kütesinin ortasındaki çıplak heykeli işaret ediyorum. "Ben de bir tane istiyorum."

Wes'in yüzünde bir gülümseme belirir. "Bakalım."

"Bu çok etkileyici," diyor Fiona, elinde bir bardak suyla yanımda dururken. "Ailemin Şükran Günü kutlamaları hiç böyle değildi."

"Des'e bak." Çimlerin ötesinde, Mia'ya sanki o ay ve yıldızları asmış gibi bakan adama işaret ediyorum.

"Aman Tanrım. Ona bayağı aşık olmuş."

"SÜSPANSİYONLU KALEN!" Nate çimlerin üzerinden koşarak, hindi şeklindeki şişme süspansiyonlu kaleye doğru sprint atıyor. (Kuş şekilli olsa da hala kale olarak adlandırılır mı?) Alec, kardeşinin çok gerisinde değil. Piper, çantasını dirseğine asmış, oğullarına ayakkabılarını çıkarmalarını söyleyerek onların peşinden topallayarak yürüyor.

Çimlerin uzak ucunda, bir grup adam çimlere heyecanla beyaz bir çizgi çiziyor. Her iki tarafa kazıklar dikilmiş ve aralarına bir şerit gerilmiş. Bu bitiş çizgisi olmalı. Çevresi çitlerle çevrili verandanın uzak korkuluğunda, hafif esintiyle kumaş şeritleri dalgalanıyor. Belki de bacaklarımızı birbirine bağlamak için kullanacağımız şey budur?

Yarış pisti, ciddi görünümlü birçok yetişkin tarafından ölçülüyor, kontrol ediliyor ve üç kez kontrol ediliyor. Çocuklar etrafta koşuşturuyor, diğer yetişkinler sohbet ediyor ve havada heyecan dolu bir atmosfer var.

Bizim grubumuz da topluluğa karışıyor, küçük sohbetler yapıyor, yarış stratejilerini tartışıyor, serin ama çok soğuk olmayan havanın tadını çıkarıyor.

Ortalık kaos içinde. Bayılıyorum.

Biri gong çaldığında -gerçek bir gong- tüm kalabalık bir anda sessizleşiyor.

Seb'e biraz benzeyen bir adam bir kupa ile dışarı çıkıyor. Kupa altın renginde, zayıf sonbahar güneşinde parıltıyor, çok katmanlı bir platform tabanı var ve her katmanda küçük kazınmış yazılar var. Sanırım geçmişteki kazananların isimleri. Kupanın tepesi ise... altın bir yumurta mı?

"Bu da ne böyle?" diye fısıldıyor Candice.

"O bir yumurta mı?" diye sorar Fallon ve Jen, "Evet" diye cevaplar.

"Bu beklediğimden daha çılgın," diyor Nora, "ve bu çok çok şey ifade ediyor."

"Bu harika," diye düzeltiyorum.

"Bu yarış, yaklaşık elli yıl önce yumurta ve kaşık yarışı olarak başladı "Büyük büyükannem çok rekabetçi." Elini uzatır. "Olivia."

"Simone." Gülümserim. "Sanırım o özelliği klanın geri kalanına da aktarmayı başarmış. Havada mücadele kokusu alıyorum."

Olivia gülerek başını sallar.

"Çocuklar lütfen başlangıç çizgisine gelin," diye seslenir Seb'e benzeyen adam. "Gençler yarışı başlıyor."

Bailey, verandanın yanındaki başlangıç çizgisine doğru koşar, yanında küçük bir çocuk vardır. Kıkırdayarak, bacağını partnerininkiyle aynı hizaya getirmek için uzatır. Nate ve Alec ikili olurlar. Toby, sert görünümlü bir kızla eşleşir, Katie ise yarışa katılmamaya karar verir ve güzel elbisesini düzgünce düzenleyerek bir sandalyeye oturur. Annesinin kızı olduğu belli.

Verandanın korkuluğundaki kurdeleler törenle çıkarılır ve her takımın ayak bileklerine bağlanır.

Mia gülümseyerek yanımıza koşarak gelir ve bana sarılır. "Geldiğiniz için teşekkürler. Hepinizi görmek... tanıdık bir yüz görmek ne kadar rahatlatıcı, bilemezsiniz."

"Kızım, beni buradan uzaklaştırmak için para versen bile olmaz," diyorum. Sonra daha yüksek sesle, "Hadi Bailey!" diye bağıriyorum.

Wes parmaklarını ağızına sokup ısıklık çalar.

"Toby! Woohoo!" diye bağıırır Trina. Mac, daha iyi görebilmesi için onu omuzlarına çıkarır ve ikisi de gülererek çığlık atar.

Ben korkuluğa yaslanıyorum, Wes arkamda durmuş, kollarını benim kollarımın iki yanına koymuş, korkuluğu tutuyor ve ben nefesimi tutuyorum. Solumdaki veranda merdivenlerinin yakınındaki hareket dikkatimi çekiyor. Maude'a bir dizüstü bilgisayar veriliyor. Bir adam, belki de torunu, boşluk tuşunu işaret ediyor ve dizüstü bilgisayarı onun önüne tutuyor.

"Hazır!" Seb'e benzeyen adam seslenir.

Sessizlik çöküyor. Çocuklar başlangıç çizgisine diziliyorlar, yüzlerinde ciddi ifadeler var. Nedense nefesimi tutmaya başlıyorum. Gerilim artıyor...

Ve Maude boşluk tuşuna basar. Hoparlörlerden silah sesi yankılanır ve çocuklar koşmaya başlar.

Nate ve Alec hemen yere düşerler ve çığlık atarlar. Tanımadığım bir erkek ve bir kız çocuğu da hemen ardından düşerler ve çimlere çarparak çaresizlik içinde ağlarlar. Bakışlarımı öndeki koşuculara çeviririm.

İki küçük çocuk, Bailey ve partneriyle başa baş gidiyor. Toby geride kalınca, hepimiz yarıştaki son atımız için tezahürat yapmaya başlarız. Bailey kararlı görünüyor, sarı saçları altın yelesi gibi arkasında dalgalanıyor. Bağıırıyor, ayaklarımızla yere vuruyor ve tezahürat yapıyoruz, onu daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı koşmaya teşvik ediyoruz. Mia, merdivenin en alt basamağında duruyor ve sesi çatallanarak kızının adını haykırıyor. Des'in gür sesi dağlarda yankılanıyor.

Kuşlar, çılgın insanlardan kaçmak için çevredeki ağaçlardan çılgınca panik içinde uçarken kanat çırpıyor ve ciyaklıyor.

Histerik bir şekilde gülmeye başlıyorum. Kendimi tutamıyorum. Wes'in kolları beni sararken, tüm vücudu arkamda titriyor, gözyaşları ve sümükler yüzümden akıyor.

"Bailey! Bailey! Bailey!" Gülererek bağıırıyorum.

Thomas klanı, yarışı takip ederek pistin her iki yanında koşuşturuyor. Bitiş çizgisinde, torunlardan biri önünde bir kronometre tutuyor, tüm dikkati bitiş çizgisinde. Diğer tarafta, resmi anlık tekrar için bir kamera bulunan bir tripod var. Saçma. İnanılmaz.

Benim açımdan, iki takım arasında kimin önde olduğunu anlamak zor — ta ki Bailey'nin göğsündeki bitiş çizgisi şeridi kopana kadar. O çığlık atar, kollarını havaya kaldırır ve yarış partnerine sarılırken, ayak bilekleri hala birbirine bağlı halde sevinçle zıplarlar.

Verandadaki ekibimiz, altımızdaki tahta plakaları kırmak üzere. Ortam kargaşa içinde. Yakında elli yaşına girecek bir grup insanın bu kadar yüksek sesle tezahürat ettiğini daha önce hiç duymamıştım. Bailey bize doğru dönüyor ve annesinin bakışlarıyla karşılaşılıyor.

Mia orada, kızına başparmağını kaldırarak ellerini uzatıyor, gözlerinde gurur parıldıyor. Des'e bakıyor, Des kolunu onun omuzlarına doluyor. Çok tatlı.

Wes beni sıkıca sarıyor, bana gülümserken gamzeleri açıkça görünüyor. "Sence o kupayı kazanabilir miyiz, Simone?"

"Denemekten ölürüm," diye gülerek yemin ederim.

YİRMİ ÜÇ MIA

AYAK BİLEĞİM Des'inkine sabitlenmiş durumda. Yanlarımız birbirine yapışmış, o da kolunu omuzlarıma dolamış. Aşağıya bakıyorum ve dizimin onun dizinin ortasından biraz yukarısına, kendi eklemine çok altına geldiğini fark ediyorum.

Georgia haklıydı. Birbirimizin ayağına takılıp düşeceğiz. Boy farkı çok fazla.

"Kaybetmeye hazır mısınız?" diyor Vince diğer tarafımdan, bakışları başımın üstünden Des'in bakışlarıyla buluşuyor. Noel'de ona eşlik etmemi istediğinden beri beni tamamen görmezden geliyor.

Bu adamdan nefret ediyorum.

Sinirim yükseliyor, derimin altında sessiz bir volkan patlıyor. Des bunu hissediyor olmalı, çünkü omuzlarımı daha sıkı tutuyor. Dişlerimi sıkarak kolumu beline doluyorum ve pantolonunun bel kısmını tutuyorum. Ceketini çıkarmış, sadece beyaz bir tişört giyiyor. Tüyleri diken diken olmalı, ama bu adamın vücut ısı normalden birkaç derece daha yüksek olmalı.

"Ne olacağını görelim, olur mu?" Des sertçe söylüyor.

"Anlaştık," diyor Vince, gözleri sertleşmiş.

Başlangıç çizgisinin en sağında duruyoruz, önümüzde çimenli bir yarış pisti uzanıyor. Yapraklar temizlenmiş ve çimlerin yüksekliği bir inç kadar kesilmiş, bitiş çizgisine doğru hafif bir eğim var. Sağımızda, zemin hafifçe alçalıp büyük bir göle uzanıyor.

"Dörtte dört, ha, bebeğim?" Vince karısına şakacı bir sesle seslenir.

Caitlyn gülümser, sonra ikimize bakar. "İkinize de iyi şanslar." Gözlerime bakar. "Ben de ilk seferinde, tam sizin durduğunuz yerde dururken çok gergindim. Ama merak etmeyin, Des sizinle ilgilenecektir."

Ondan önce Des'i benim aldığımı hatırlatan bir başka çok da ince olmayan bir hatırlatma. Onun için çok kötü, ben liseden yirmi iki yıl önce mezun oldum ve o özel zafer günlerini yeniden yaşamayı bıraktım. Yanlış kardeşi seçti. Çenemi sıkıp başımı öne çevirdim. Vince ve Caitlyn'in yüzlerindeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek için yapabileceğim tek bir şey var, o da bu aptal yarışı kazanmak.

Beni dinleyin. Aklımı kaçırdım.

Sanırım bir gecede aklımın son kalıntılarını da yakıp kül ettim. Des'in yanında, başım göğsünde, kolum onun omzuna dolanmış halde uyandım. Bir bacağım onun iki bacağına dolanmıştı ve o da koluyla beni kendine yakın tutuyordu.

Onu bunun için suçlayamam bile. Tüm kanıtlar, uykumda *ona* sarıldığımı gösteriyor ve o zamandan beri, bir rüya dünyasında yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki kendime, sadece bu tatil için olsa da, korkularımı ve engellerimi bırakma izni vermişim gibi. Cumartesi gecesi eve döneceğiz ve o zamana kadar zihnim ne durumda olacak kim bilir. Bunun hakkında düşünmemek daha iyi.

Şu anda önemli olan tek şey bu üç ayaklı yarış. Des'in gülümsemesini istiyorum. Kendini iyi hissetmesini istiyorum. Benim yanımda olduğunda kazanabileceğini ona göstermek istiyorum. Ne olursa olsun, biz bir takımız.

Ama kaybetmeyeceğiz. Kesinlikle olmaz.

Gözlerimi kısarak, bitiş çizgisinde dalgalanan kurdeleye bakıyorum. Koşarken, küçük bacaklarım deli gibi çalışırken, her zaman bir sosis köpeği gibi görünmüşümdür, ama bu kasabanın gördüğü en hızlı sosis köpeği olacağım.

"Hazır!" Arthur arka verandadaki tahtından seslenir. "Maude, hazır mısın?" Başlangıç çizgisinin en soluna, Maude ve David'in birbirlerine bağlı olduğu yere bakar. David tamamen rahat görünüyor, kolunu büyükannesinin omzuna atmış, sanki yürüyüşe çıkmış gibi. Maude ise gerçekten kazanmak istiyor gibi görünüyor.

Thomas'ların arasında sıralanan, çeşitli heyecan ve rekabet aşamalarında olan tüm arkadaşlarıma bir göz atıyorum. Derin bir nefes alıyorum. İşte bu. Des'e onun bin Vince'e bedel olduğunu böyle göstereceğim. Üç aylık bedava kiramı böyle kazanacağım. Bu hafta sonu bunun için var.

Silah sesi yankılanıyor, ağaçlardan daha fazla kuş uçuyor ve biz başlıyoruz.

Des'in adımları çok büyük. Beni belimden koluyla tutarken, ben de elimden geldiğince ona yetişmeye çalışıyorum. Vince yanımda uzun bir çığlık atıyor. O ve Caitlyn belli ki pratik yapmışlar. Kollarını sırtlarında birbirine dolamışlar ve adımları senkronize.

Çok iyiler. Pislikler.

Adrenalin patlamasına ihtiyacım var, bir çığlık atıyorum ve çabalarımı ikiye katlıyorum. Des belimi daha sıkı sarıyor ve Vince ile Caitlyn ile aynı seviyede kalıyoruz. Bir şansımız var.

Topallayarak, zıplayarak, koşarak. Bağırışlar ve tezahüratlar eşliğinde çimlerin üzerinde ilerliyoruz. Simone'un kahkahalarını arkamızda duyuyorum. Sebastian bağırıyor, "Hadi, Sweet Peach! Acele et, kızım!"

"Ben lanet olası bir at değilim, Seb," diye bağırır Georgia. "Kıçımı tokatlamayı kes!"

Görüş alanımın kenarında bir takım, uzuvlar ve kahkahalarla yere yığılır. Şu anda kim olduklarını düşünemiyorum. Tek gördüğüm, hafif esintide sallanan beyaz kurdele. Bizi çağıran bitiş çizgisi.

"İşte bu, Mia," Des yanımda nefes nefese. "Neredeyse vardık. Onları yenebiliriz."

"Evet," diye homurdanıyorum, onun adımlarına ayak uydurmaya çalışarak. Neden bu kadar uzun bacakları olmak zorunda ki?

Sonra, sihir gibi, senkronize oluyoruz. O adımlarını kısaltıyor, ben adımlarımı uzatıyorum. Birdenbire koşmak kolaylaşıyor. Üç bacağımız aynı vücudun parçasıymış gibi hareket ediyor. Kollarımız birbirine kenetleniyor ve hava ciğerlerime tatlı bir şekilde girip çıkıyor.

Bunu başarabiliriz. *Kazanacağız.*

Vince ve Caitlyn'e yarım adım fark atıyoruz. Onlar hızlanıyor, bize yarım adım fark atıyorlar. Dişlerimi sıkıyorum, homurdanıyorum ve küçük dachshund bacaklarımı daha hızlı koşturuyorum. Önceliğimizi geri kazanıyoruz.

"Sola," diyor Des nefes nefese. "Sola kay."

Ne demek istediğini anlıyorum. Sağa doğru itiliyoruz, ama kazıkları geçip yarışı kazanmak istiyorsak sola dönmemiz gerekiyor. Aksi takdirde, pistten tamamen çıkmış olacağız.

Kaslarım ağrıyor, ciğerlerim yanıyor, ama onun talimatını dinleyip sola doğru yöneliyorum. Bu da bizi doğrudan Vince ve Caitlyn'in yoluna sokuyor.

Ölümlle burun buruna geldiğinizde, tüm hayatınız gözünüzün önünden geçer derler. Vince omzuma şaşırtıcı bir güçle ittiğinde, gözümün önünden geçen tek şey bir gölet ve kavun büyüklüğünde göğüsleri olan ucuz bir çıplak mermer heykeldi.

Vince bana çarptığında Des'in önüne düşüyorum. Des, şaşkınlıkla beni yakalamak için öne doğru eğiliyor. Bu, momentumumuzu daha da ileriye ve sağa doğru itiyor ve birbirine bağlı bacaklarımız birbirine dolanıyor. Durdurmak mümkün değil. Yere çarpacağız.

Ne yazık ki, yere düştüğümüz yer, havuza doğru daha dik bir eğimin olduğu yerdı. Des kollarını bana doladı ve biz eğimden aşağı, Wendy'nin buz gibi suyunun derinliklerine doğru yuvarlanıp durduk.

Tamam, "derinlikler" biraz abartılı bir ifade. Popom yaklaşık 20 santimlik suya batıyor. Sırılsıklam bir halde otururken, Des'in telaşla beni kontrol ettiğini görüyorum. "İyi misin?" Yüzüme, omuzlarıma dokunuyor, ellerini bacaklarımdan aşağı doğru gezdiriyor. "Yaralandın mı?"

Soğuk ve adrenalin yüzünden dişlerim takırdıyor ve başımı sallıyorum. "İyiyim."

Arkamızda tezahüratlar yükseliyor. Omzumun üzerinden bakınca Vince ve Caitlyn'in sarılıp dönerek dördüncü zaferlerini kutladıklarını görüyorum. Umutsuzluk beni bir roket gibi vuruyor. Göğsümün ortasında hissediyorum, neredeyse beni tekrar suya düşürecek kadar güçlü.

Des'in ayak bileklerimizi saran ıslak kumaşı çözmek için uğraşmasını izlerken "Kaybettik" diyorum.

Sonunda sinirlenip, çıplak elleriyle kumaşı yırtıp parçaladı. Bu kadar güçlü olmak nasıl bir şey? Tamamen sıırılsıklam, beyaz tişörtü mükemmel göğsünün her santimetresine yapışmış halde ayağa kalktı ve bana yardım etmek için geri döndü.

Çamurlu göletin dibinde oturuyorum, su kalçalarıma kadar geliyor ve ona kederli bir bakış atıyorum. "Des. Beni duydun mu? Kaybettik."

Des gözlerini kırptırır, sonra bitiş çizgisine bakar. Bakışları bana döndüğünde, sadece başını sallır. "Kimin umrunda? Seni ısıtalım Mia. Sırılsıklamsın."

"Bekle!" diye bir ses çimlerden geliyor.

Dönüp Simone'un bize doğru koşarak geldiğini gördüm, kızıl saçları başının etrafında dağınıktı. Eğimin tepesinde kayarak durdu. "Des. Kıpırdama."

Sonra telefonunu kaldırıp bir fotoğraf çeker. Telefonu bana doğru çevirir ve uzaktan bile Des'in ıslak tişörtünün vücuduna yapışmış, şeffaf bir şekilde görüldüğünü görebilirim. "Çektim," der ve telefonu geri çevirip ekranına dokunur. "Şimdi gönderiyorum."

Desmond ona sanki pullar çıkmış gibi bakar. Sonra bana bakar, tamamen kafası karışmış bir şekilde.

Göğsümden kahkahalar fışkırır, tüm vücudum sarsılır. Neredeyse sırt üstü düşüyordum, ama Des beni sudan çıkarır ve eve doğru taşır.

"Açıklayabilirim," diye gülerek ona söylüyorum.

"Hipotermiye girmişsin," diyor. "Bu her şeyi açıklıyor. Seni aşağıdaki duşa götüreceğim."

"Bailey'e biz bakarız!" diye bağıyor Trina. "Acele etme!"

Hala gülerek, onun omzunun üzerinden ona el sallıyorum. Des durur, sonra beni tuttuğu elini alnıma götürür ve ateşimi ölçer.

Ona sert bir bakış atmaya çalışıyorum ama yine kıkırdamaya başlıyorum. "Hayır, anlamıyorsun. Sorun senin tişörtün. Islak tişörtün içinde çok seksi görünüyorsun. Seni nesneleştiriyorduk. Bunu her zaman yapıyoruz çünkü sen çok yakışıklı ve seksisin."

Evin yan tarafında durur ve bana bakar. "Mia. Beni korkutuyorsun. Bana kötü bir şey söyle, yoksa seni hastaneye götürüp beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olacağım."

"Hey," diye itiraz ediyorum, parmaklarımı boynuna dolayarak saçlarına takıyorum. "Sen pislik gibi davrandığında ben de kötü davranırım."

O homurdanır. "Yeterli."

"Hipotermiye girmiş insanları sıcak suya sokmamalısın, biliyorsun," diyorum ona garaja girerken, ellerim hala saçlarını okşuyor. Beni henüz yere indirmede, ama ben

Kesinlikle yürüyebiliyorum. Hemen bundan bahsetmek istemediğime karar verdim. "Vücudu şok eder. Onları çıplak soyup vücut ısıyla ısıtman gerekir."

Des homurdanır. "Bunu da yapabiliriz."

Alt kattaki banyonun kapısını tekmelerek açar. Kapı çamaşır makinesine çarparak arkamızda tekrar kapanır. Des sonunda beni ayağa kaldırır, elleri hemen gömleğimi çıkarmak için harekete geçer. İşini kolaylaştırmak için ellerimi kaldırırım. Islak kumaş ıslak bir şaplak sesiyle yere düşer.

Sırada sütyenim var. Des onu açar ve neredeyse acımasız hareketlerle göğsümden çıkarır. Vücudunun ısısı bana değmeyince, tüylerim diken diken olur, meme uçlarım sertleşir. Kot pantolonumun düğmelerini açmaya çalışırken parmaklarım sosis gibi hissedilir. Des ellerimi iter ve düğmeyi çeker, dengemi sağlamak için öne doğru adım atmamı sağlar.

O ıslak kot pantolonumu iç çamaşırlarımla birlikte uyluklarımdan aşağı ittiğinde, dengemi sağlamak için ellerimi omuzlarına koyuyorum, sonra ıslak giysilerimden kurtuluyorum.

Tamamen çıplak, hayallerimin erkeği önümde diz çökmüşken, sonunda yaptığım şeyi düşünmeye izin veriyorum.

Bu, berber dükkanında olanlara benzemiyor. Sersemlemiş değilim. Kontrolümü kaybetmiş değilim.

Bunu ben seçiyorum. Onu istiyorum.

Desmond titreyerek nefes verip karanlık bakışlarını vücudumun her yerine gezdirirken, ellerimi omuzlarında tutuyorum ve sonra boynuna kaydırıp başparmaklarımla çenesini okşuyorum. Sakalları parmak uçlarımı kaşındırıyor, tıraş olması gereken kadar uzamış bile.

Des'in elleri uyluklarımla arkasında, sıcak ve güçlü. Ellerini kalçalarımaya kaydırıyor, nazikçe yoğuruyor ve içime taze bir sıcaklık yayıyor. Siyah gözleri benimkilerle buluşuyor, içinde umutsuz bir soru asılı kalıyor.

Sadece birkaç santim geriye yaslanmam gerekiyor, sonra popom çamaşır makinesinin kenarına çarpıyor. Des beni aç bir şekilde izliyor, ellerini vücudumdan çekmiyor. Ayaklarımı açıyorum, sonra dengemi korumak için çamaşır makinesine yaslanıyorum, bacağımı kaldırıyorum ve yavaşça...

omzuna as. Islak tişörtünün kumaşı baldırıma soğuk geliyor, ama altındaki vücut sıcak. Zaten yanıyormuşum gibi hissediyorum.

Bu, şimdiye kadar yaptığım en cüretkar şey. İstedığimi isteyen benim.

Des'in nefesi hızlanıyor. Kalçamı sıkıca kavrayarak yanaklarımı ayırıyor. Sonra burnunu ve ağzını iç uyluklarım boyunca gezdirerek ıslak dikişlerime ulaşıyor. Bu iri, güçlü adamın beni görünce kendinden geçmesini izlemek son derece erotik. Gözlerini kapatıyor, sanki benim kokuma bağımlıymış gibi derin nefes alırken tüm vücudu titriyor.

Bu kadar istenilmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Des, dilinin düz kısmıyla içimden uzun bir yalamayla geçerken, ben çamaşır makinesinin kenarını sıkıca tutuyorum.

İkimiz de inliyoruz.

Elleri uyluklarıma doğru kayıyor, başparmakları girişime yaklaşıyor ve beni daha da genişletiyor. Dilini içime sokuyor, inliyor, sonra en çok ihtiyacım olan küçük sinir demetine doğru ilerliyor. Elim başının üstüne uçuyor, ıslak saçlarına dolanıyor.

"Dilimin üzerinde sürtün," diyor. "İstedğin kadar sert ol, Mia."

Parmaklarımı saçlarına geçirip kalçalarımı sallıyorum. Dudakları ve dili bacaklarımin arasında sihirli bir etki yaratıyor, kısa süre sonra parmağı da içime giriyor. Bu adam ne yaptığını çok iyi biliyor. Parmağını hafifçe kıvrıyor, sonra bir parmak daha ekliyor. Bu sırada dili klitorisimi yalarken, ben de kalçalarımı sallıyorum.

Zevk içimde kıvrılıyor ve kıvrılıyor, karnıma ve uyluklarıma yayılıyor. Titremeye başlıyorum, inliyorum. Des parmaklarını kullanarak içime dalıyor, alay ediyor, gerginleştiriyor. Çıkardığı sesler şehvetimin ateşini körüklüyor, her homurtu ve inilti beni daha da sıkılaştırıyor. Benim için, benim yüzümden bu sesleri çıkarmasını seviyorum.

"Tadın çok güzel, Mia," diyor, parmakları içimde çalışırken iç uyluklarıminı öpüyor. "Hayal ettiğimden daha iyi. Asla durmak istemiyorum."

"O zaman durma," diye sızlanıyorum.

Karanlık bir kahkaha atan Des, ağzını en çok ihtiyacım olan yere geri getirir. Yaklaşan uçurumu hissediyorum, o yüksek uçurumu, ecstasy'nin ateşinde kendimi atacağım uçurumu. Ellerim Des'in saçlarında kıvrılır, dizim onun dirseğinin kıvrımına düşer. Onun için kendimi tamamen açıyorum ve bunu seviyorum.

Bu çekiciliğe karşı savaştıktan bıktım. Sonunda beni yaksa da, bu adamı önemsiyorum. Onun sevildiğini, mutlu olduğunu ve önemsendiğini hissetmesini istiyorum - tıpkı o benim hayatımı kolaylaştırmak için yaptığı binlerce küçük ve büyük şeyde bana hissettirdiği gibi. Heart's Cove'a geldiğinden beri onu uzaklaştırmaya çalıştım, ama bu sadece ikimizi de incitti.

Bu hafta sonu bittikten sonra ne olacağını bilmiyorum, ama burada, onunla birlikte olmanın doğru olduğunu biliyorum.

Des'in parmakları içimden kayıp daha arkaya uzanarak kıkımın kenarını okşadığında, kontrolüm daha da kayboluyor. Dili klitorisimin üzerinde gezerken, bir parmağını deliğime sokuyor...

Bir çığlık atarak uçurumun kenarından uçuyorum. Dişlerimi sıkarak sesi bastırmaya çalışırken, o beni çamaşır makinesine dayayıp hayatımda hiç yaşamadığım kadar yoğun bir orgazm yaşatırken, ben kıvranıp inliyorum. Bayılacağımdan korktuğumda, kendimi onun kollarında buluyorum, sanki Des benim tek dayanağımış gibi bana sıkıca sarılıyor.

Sonra beni öper ve bu bana eve dönmüş gibi hissettirir. Dilinde kendimin tadını alırım, sakallarının dudaklarıma ve çeneme sürtünmesini severim, benim öpücüğüme bu kadar çaresizce ihtiyaç duymasını severim. Bu, onun için hissettiklerimle aynıdır.

Islak giysilerinin serinliği sonunda bana ulaştığında titriyorum. Hemen kollarında kaldırılıp duşa taşınırım.

Hâlâ giysileri üzerinde olan Des, suyu açıp sıcaklığını kontrol eder, sonra beni içeri indirir. Üstünü çıkarır, ıslak pantolonunu çıkarır, ereksiyonu kaslı bacaklarının arasında ağır ağır sallanır ve bana katılır.

Kendi başıma ayakta durmakta zorlanıyorum. Bir elimle fayanslı duvara tutunurken, dengemi sağlamak için sırtımı onun göğsüne yaslıyorum. Ten tenine, sıcak su altında dururken kendime geliyorum. Başımı suya doğru eğip titreyerek nefes alıyorum.

Des'in kolları beni sağlam bir destek gibi sarıyor, penisi belimin alt kısmına sertçe baskı yapıyor.

Vücut şampuanı şişeden avucuna fışkırıyor ve ben bu adama aşık olabileceğimi düşünüyorum. Belki de çoktan aşık olmuşumdur. Onun kibirli bir pislik olduğuna kendimi ikna ettiğim onca zaman, belki de kendi kalbimde olanları inkar etmeye çalışıyordum. Başımı omzuna yaslayıp iç çekiyorum, ona yaslanıp gevşemiş ve doygun hissetmekten mutluyum.

Elinde vücut şampuanını köpürterek vücuduma sürmeye başlar. Yarışın adrenalininden, göletteki soğuk şokundan ve orgazmımın yoğunluğundan dolayı vücudum tamamen bitkin düşmüştür. Ama Des, nasırlı avuçlarıyla yavaşça, yumuşak hareketlerle beni hayata döndürür.

O göğüslerimi yıkarken köpükler göğüslerime yayılır, başını boynuma doğru eğerek göğüslerimi avuçlar ve yoğurur. O kulağımın altını öperken, elleri aynı anda göğüslerimin sert uçlarını çimdiklerken inlerim.

"Çok güzel bir vücudun var Mia," diyor yumuşak bir sesle, elleri karnıma doğru kayıyor.

Normalde, biri orama dokunursa kendimi rahatsız hissederdim. Karıncalarım var, göbek deliğimin altında biraz gevşek deri var ve eskisine göre daha yumuşakım. Ama Des'in karnıma, yanlarıma ve kalçalarıma dokunduğu saygı, onun doğruyu söylediğine beni ikna ediyor.

Sonra avuç içleri iç uyluklarıma kayıyor ve yukarı doğru hareket ederek bacaklarımin arasına giriyor. Ben de kıcıımı onun uyluklarına vurarak tepki veriyorum.

"Hassasım," diye şikayet ediyorum, nefes nefese.

"Nazik olacağım." Sesi kulağımın hemen yanında karanlık bir tizlikle duyuluyor. Avuç içi uyluklarımin arasına kayıyor, beni sahiplenici bir hareketle kavlıyor ve bu hareket içimi daha da ısıtıyor. "Bir tane daha ver."

"Geri dönmeliyiz," diye itiraz ettim, ama içtenlikle söylemiyordum. "Biri bizi aramaya gelecek."

"O zaman çabuk olsan iyi olur," diyor, kulak mememi ısırarak, parmaklarıyla kıvrımlarımı açarak.

Sıcak göğsü sırtımda, kolları beni sarıyor ve su bizi daha da ısıtıyor. Kendimi bu adama, zevke teslim ediyorum.

Zevk. Sonuçlarını umursamadan, baştan ayağa beni tamamen tüketmesine izin veriyorum. Vücutlarımızı birbirine sürtüyoruz, sırtım onun göğsüne yaslanmış, eli bacaklarımın arasında okşuyor, sanki tam olarak neyi sevdiğimi biliyormuş gibi.

"Benim için boşal, güzelim," diye homurdanıyor, kalçalarını bana bastırıyor, avucunu benim tomurcuğuma sürtüyor. "Benim için boşal ve adımı haykır."

"Des..." Parmaklarım onun demir gibi sert uyluklarını kavrar.

"Bunu kaç kez düşündüğümü biliyor musun?" diye soruyor Des, kulağımı ısırarak. Penisini belimin alt kısmına vuruyor. "Seni gördüğüm andan beri seni istiyorum. Kalçalarının arasında kafamı hayal ederek mastürbasyon yaptım, seni aynen böyle hayal ettim, penisini içine sokmanın ne kadar iyi hissettireceğini hayal ettim."

İnliyorum, uyluklarımdan başlayan bir titreme. Des bunu hissediyor olmalı, çünkü hareketleri daha çılgın hale geliyor, kalçaları ileri doğru itiyor. Parmaklarıyla klitorisime yaptığı her neyse, cennetteymiş gibi hissediyorum. Sıcaklık karnımın derinliklerinde birikiyor ve taşıyor, öğleden sonraki ikinci orgazmım içimde patlıyor.

Uzaktan Des'in beni teşvik ettiğini, güzel olduğumu söylediğini, bunu onun penisini etrafında yapmamı sabırsızlıkla beklediğini duyuyorum. Onunla seks yapacağımı bilerek, sonunda bunu istediğimi kendime itiraf ederek, onun sözlerine kendimi kaptırıyorum. Kendimi tamamen bırakıyorum, sıcak su ve buhar bizi bir koza gibi sararken onun adını haykırıyorum.

Des'in kolları çelik çubuklar gibidir. Kalçaları bana sert ve sarsıntılı hareketlerle sürtünür ve o inlediğinde, belimin alt kısmına sıcaklık yayıldığını hissederim. Gözlerimi kapatır ve avuç içlerimi fayans duvara dayarım, onun orgazmının tenime verdiği hissi sevmeme izin veririm. Bunun ne anlama geldiğini sonra düşüneceğim. Şu anda zevkten sarhoşum ve sonunda bu adama karşı nefret ve kızgınlık dışında başka duygular beslediğimi kendime itiraf ediyorum.

Beni tutuşunu gevşetiyor, sırtım düşün su püskürmesine bakacak şekilde beni döndürüyor ve ellerini yüzüme koyuyor. Bakışları gözlerim arasında gidip geliyor, bir şey arıyor...

Sonra rahatlar. Gözlerimde gördüğü şey onu gülümsetir ve başını eğip dudaklarımı dudaklarıyla kaplar.

Önceki öpücüğümüzün çılgınlığından uzak, bu öpücük yumuşak ve şefkatli. Dudaklarını dudaklarıma sürterek öpücüğü bitirir, sonra alnımı öper, elleri hala yanaklarımı okşuyor.

"Bizi aramaya gelmeden önce oraya geri dönmeliyiz," diyor.

Geri çekilirim, kaşlarımı çatarak. "Ben de öyle dedim. Bunu senin parlak fikrinmiş gibi gösteremezsin."

Onun cevap olarak gülümsemesi göğsümü yakıp kavuran bir yıldırım gibi. Artık kesinleşti: Başım büyük belada.

YİRMİ DÖRT DES

İSTEDİĞİM şey, Mia'yı omzuma atıp yatak odamıza taşımak ve gelecek yüzyıla kadar onunla sevişmek. Ne yazık ki, evde yaklaşık elli kişi var ve içlerinden biri mutlaka kapıyı çalacaktır.

Duşumuzu bitirip temiz, kuru giysiler bulduktan sonra, dışarı çıktığımızda tüm kalabalığın verandada gülüp içki içtiğini görüyoruz. Kupa, kendi sehпасının üzerinde parıldıyor, kazananlara sunulmaya hazır.

"Seni bekledik," diyor Vince sırtarak.

Bir elim Mia'nın belindeyken, sanki delinmez bir zırh giyiyormuşum gibi hissediyorum. Vince'in söylediği veya yaptığı hiçbir şey beni etkilemiyor. Kendimi çok iyi hissediyorum. Havada yürüyor gibiyim.

"Tebrikler, Vince," diyorum ona. "Dörtte dört. Yeni aile rekoru."

Samimiyetim anlaşıldıkça kardeşimin kaşları çatılır. "Teşekkürler?"

Mia, şişme kalenin yanındaki vahşi çocukların arasında Bailey'i bulur ve kollarını genişçe açar. "Başardın, Bailey!"

Kızı koşarak gelir ve kollarına atlar. Onları izlerken, dudaklarımın kıvrılmasını engelleyemiyorum. Bailey annesinin kollarından atlar ve bana doğru koşar. Ne olduğunu anlamadan, Bailey neredeyse bana çarpacak, bu yüzden onu yakalayıp döndürmekten başka seçeneğim yok.

O çığlık atıp gülüyor, ben onu tekrar yere indirene kadar bacakları havada uçuyor.

"Mav ve ben kazandık," diyor bana. "Madalya alacağız."

"Biliyorum. Seni izledim." Gülümsüyorum. "Benden ve annenizden daha iyidiniz."

"Hiç yarışı kazandın mı?" "Hiçbir zaman," diye itiraf ediyorum.

Bailey şok olmuş gibi görünüyor. Sonra koluma hafifçe vurup, "Belki gelecek yıl. Ben senin partnerin olabilirim; annemden daha hızlıyım. Gitmem gerek," diyor ve ona gelip oynaması için bağırarak Mav'ın yanına doğru koşuyor.

Göğsümde garip bir acı hissediyorum. Boğazımı temizleyip yanıma gelen ve bana bir bira uzatan kardeşim David'e dönüyorum.

"Sevimli çocuk,"
diyor. Başımı
sallıyorum. "Harika
bir çocuk."

Bir an sessiz kalıyoruz. David benden sadece bir yaş küçük —bu yıl kırk yaşına girdi—ama hiç yakın olmadık. Vince açıkça Wendy'nin favorisiydi; cinayet işlese bile paçayı kurtarabilirdi. David ve ben çoğunlukla herkesin yolundan çekilirdik.

Sonunda, "Seni mutlu görmek güzel, dostum," der, omzuma vurur ve uzaklaşır.

Bu, üvey kardeşimle kurduğum en yakın ilişkiydi. On yıllar boyunca kendimi bir yabancı gibi hissettim, dünyada bir yerim olup olmadığını merak ettim. Belki de artık sırtımı sıvazlamak ve birkaç nazik söz söylemekten daha fazlasını beklememem gerektiğini kabul etmenin zamanı gelmiştir.

—ve belki de bu insanlardan daha fazlasına ihtiyacım yoktur.

Dönüp Mia'yı kız arkadaşlarıyla birlikte, gülmekten ikiye katlanmış halde görüyorum. Simone çılgınca el kol hareketleri yapıyor, belli ki bir hikâye anlatıyor ve Mia gözlerini silmeye başlıyor.

Göğsümdeki bu sıkışma hissi, şehvetten daha fazlası. Çekicilik ve arzudan daha fazlası. Mia'ya aşığım. Onun her şeyine, öfkesinden gülümsemesine kadar. Onun berber dükkânına girdiğim andan itibaren ben gitmiştim, ama bunu ancak şimdi fark ediyorum.

Bu gerçeği sindiremeden, Mia yanıma yaklaşır beni terasın uzak köşesine doğru çekiyor. Eli benim elimde mükemmel hissettiriyor. Yüzü kızarmış ve çok güzel, saçları donmaması için şapka şeklinde toplanmış. Bailey koşarak geliyor ve diğer elimi tutuyor, üçümüz de kupa törenini izlemek için yer buluyoruz.

Şu anda biri benden konuşmamı istese, bunu yapamazdım. Mia'ya bu kadar yakın olduğum için çok mutluyum ama onu benim olarak kabul etmeden önce kaybedeceğimden korkuyorum. Sanki kaburgalarım soyulmuş ve kalbim açıkta, savunmasız bir şekilde atıyor gibi.

"...Bailey ve Mav!" Maude büyükannem yüzünde geniş bir gülümsemeyle sesleniyor. Aniden geri dönüp Bailey'nin sandalyesinden kalkıp koşarak ilerlediğini izliyorum.

Omzuyla Maverick'e hafifçe vuruyor, sırtıyor, at kuyruğundan bir tutam saç yüzüne düşüyor. Büyükbabam madalyaları Maude'a verirken, Mia'ya bir bakış atıyorum.

Gözleri yaşlı ve gülümsüyor. Ona baktığımı fark edince, utanarak başını sallar. "Üç bacaklı yarış için bu kadar duygusal olmak aptalca. Ama Bailey bu kadar mutlu olduğunda, beni çok etkiliyor."

Dayanamayıp kolumu sandalyesinin arkasına doladım ve onu kendime doğru çektim. "İstediğin kadar duygusal olabilirsin Mia."

Kendine gülerek burnunu çekiyor ve sonunda başını omzuma yaslıyor. Bu basit hareket, göğüs kafesimin arkasında acı verici bir gerginliğe neden oluyor. Parmaklarımı omzunda gezdirip yanağımı başının üstüne yaslıyorum, ani bir hareket yaparsam bu anın sona ereceğinden korkuyorum.

"Şimdi, yetişkinlerin ödülünün zamanı geldi," diye seslenir büyükannem. David'e başını sallar, David de yumurta şeklindeki ödülü yaklaştırır ve küçük bir masanın üzerine koyar. Toplanan kalabalıkta sessiz bir heyecan vardır, şimdi neredeyse saçma gelen bir tür saygı.

O şeyi kazanmayı bu kadar önemsemişime inanamıyorum. Vince dört kez üst üste kazansa ne olur? Yüz kez üst üste kazansa ne olur?

Mia kollarımda ve bu herhangi bir kupadan daha değerli. Bu aileye ait olduğumu kimseye kanıtlamama gerek yok; kendi yolumu çizebilir, kendi ailemi bulabilirim.

Eğer o da beni kabul ederse.

Vince ve Caitlyn'in isimleri anons edilir ve Mia ayağa kalkarak onlara alkış tutar. İsteksizce kolumu geri çekip alkışlara katılıyorum, Vince Thomas Kupası'nı başının üzerine kaldırdığında en ufak bir rahatsızlık bile hissetmiyorum.

Gerçekten umurumda değil.

Bunun yerine, gözlerim, madalyasını gösterirken Bailey'e tebriklerini fısıldayan Mia'ya kayıyor. Mia, kızının alnını öpüyor

kızının alnını öper ve ona sarılır, ıslıl ıslıl ve çok güzel görünür.

Hayır, Vince ve Caitlyn, Wendy, bu büyük ev ve bu kasaba umurumda değil, ama Mia ve Bailey umurumda.

Bailey annesinin kucağından kurtulup bana madalyasını göstermeye geldiğinde, göğsümde bir sıcaklık yayılır, damarlarımdan suya karışan mürekkep gibi yayılır. Bailey'nin övündüğü kişi olmak hoşuma gidiyor. Zaferini benimle paylaşmak istemesi hoşuma gidiyor.

Mia ve Bailey ile birlikte, sonunda olduğum gibi kabul edildiğim bir yerim var.

Daha sonra, çocuklar yatmaya gittikten, hindi yenildikten ve turtalar bitirildikten sonra (Jen'in elmalı turtası büyük beğeni topladı), Mia ve ben odamıza geçtik. Yatağın başucundaki lambanın sıcak sarı ışığı odayı aydınlatırken, Mia bana bir bakış attı ve kızardı.

"Ee..." diye başlar, sonra sözünü keser.

Kendimi tutamayıp ona sarılırım. Kafasını yukarı kaldırdığında, kalbim sakinleşene ve parçalanmadan uzaklaşabileceğimi hissedene kadar onu uzun ve derin bir şekilde öperim.

"Ee," diye tekrar ediyorum.

O gülümser. "Bugün eğlendim."

"Şaşırtıcı bir şekilde, ben de eğlendim."

Elini kaldırıp yanağımı okşadı, bu şefkatli dokunuş, on yıllardır kalbimin derinliklerinde yaşayan eski bir rahatsızlığı yatıştırdı. "Senden ne yapacağımı bilmiyorum," dedi sessizce.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ailenle tanıştıktan sonra seni tamamen anlayabileceğimi sanmıştım. Ama Maude ve Arthur dışında, buraya hiç uymuyorsun gibi görünüyor."

Dudaklarıma acı bir gülümseme konuyor. "Çünkü uymuyorum." Yatağın kenarına oturuyorum ve onu üstüme çekip boynuna burnumu sürtüyorum. Tırnakları saç derimde cennet gibi hissettiriyor, vücudu kollarımda küçük ve sıcak. Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. İstiyorum...

ona içimi döküp, onsuz yaşayamayacağımı söylemek istiyorum, ama ben aptal değilim. Bunun onu korkutup kaçıracağını biliyorum.

Mia gibi bağımsız, uzun zamandır kendine güvenmekten başka çaresi olmayan bir kadın, aşk sözleri istemiyor. Sözler istemiyor. Belki ona kim olduğumu söylersem, neden bu kadar kapalı davrandığımı açıklarsam... belki beni anlar. Belki de Mia, beni olduğum gibi kabul edecek tek kişidir.

Ama belki de kabul etmez ve onu bu kadar erken kaybetme riskini göze alamam.

Bu yüzden, ona aşık olduğumu söylemek yerine, ona başka bir gerçeği söylüyorum. "Teyzem ve amcam beni evlat edindikten sonra bile, hiçbir zaman ailenin bir parçası olduğumu hissetmedim. Vince ve David gibi üniversite fonu almadım. Burada yaşarken bu odada alçıpan bile yoktu. Her zaman ikinci planda olduğumu hissettim. Annemle babam öldükten sonra her şey kafa karıştırıcıydı ve bana farklı davranışları mantıklıydı. Sonuçta ben Wendy ve Eric'in oğlu değilim."

"Bu çok kötü, Des," diyor Mia, parmaklarıyla saçlarımı yavaşça okşayarak.

"Üniversiteye param yetmedi, bu yüzden bir genel müteahhit için işçi olarak çalışmaya başladım. Kendimi geliştirdim, şirketi büyütmesine yardım ettim, proje yönetimi sertifikası aldım ve şirketi kendi şirketimmiş gibi büyüttüm. Sonunda beni oğlu gibi gören birini bulmuştum. Emekli olduğunda şirketi bana vereceğini söyledi. Bana bunun nasıl işleyeceğini, benim yardımımın onun için ne kadar önemli olduğunu, benim onun için ne kadar değerli olduğumu ayrıntılı olarak anlattı." Parmaklarım süveterinin kenarından içeri girerek belindeki yumuşak, sıcak tenini buldu. Geri çekildim ve Mia'ya hüzünlü bir gülümseme attım. "Onun sokağında bir ev satın aldım. Bu benim ilk gerçek evimdi, on bir yaşımdan beri kendime ait hissettiğim ilk yerd."

"O senin ailenin bir parçasıydı," diyor kadın yumuşak bir sesle.

Boğazımın arkasında acı bir tat hissediyorum. "Evet, ta ki gerçek oğlu üniversiteden MBA derecesi ve sıfır iş tecrübesiyle dönene kadar. İlişkileri gergindi, ama sonunda anlaşmaya başlamışlardı. Yaşlı adam emekli oldu ve şirketi oğluna devretti. Gerçek oğluna."

Bu ihanet, Wendy'nin ilgisizliğinden daha derin bir yara açtı. Vince'in zorbalığından daha fazla acıttı. Eski patronumun sözünden dönmesi... bu gerçek bir acıydı.

Mia hiçbir şey söylemiyor, ama gözleri çok şey anlatıyor. Beni anladığını, empati kurduğunu, ama acımadığını söylüyorlar. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni yumuşakça öpüyor, sonra avuçlarıyla yüzümü kavrayıp gözlerimin içine bakıyor.

"Heart's Cove'a taşındığımda," diye devam ettim, sesim kısık, "tek amacım büyükannem ve büyükbabamla ilgilenmekti. Annem ve babamdan hala bahseden tek kişiler onlardı. Beni aileye ait hissettiren tek kişiler onlardı."

"Neden öyle bir pislik gibi davrandığını şimdi anlıyorum," diye fısıldıyor.

Bir kahkaha patlar içimden ve alnımı onun alnına yaslarım. Şampuanının tatlı kokusunu içime çekerim — birkaç saat önce saçlarına sürmesine yardım ettiğim şampuanın kokusunu. "Sana böyle davrandığım için özür dilerim, Mia. Uygulamada benim olduğumu sana söylemediğim için özür dilerim. Kirayı bu kadar artırdığım için özür dilerim."

Parmakları enseme dolanıyor, berber dükkanında pelerini takarkenki hissi hatırlatıyor bana. Dokunuşu yumuşak, tüy gibi, sanki vücudu sadece hava ve ışıktan yapılmış gibi. "Kirayı artırmaya hakkın vardı," diyor. "Mantıksız davranan bendim. Son on yıldır, sürekli panik eşiğindeymişim gibi hissediyorum. Her an bir felakete ramak kalmış durumdayım, kendim için yaratabileceğim güvenlik ağı dışında hiçbir güvencem yok. Bunu senin üstüne çıkardım. Özür dilerim."

Seni seviyorum. Seninle olmak istiyorum. Senin güvenlik ağın, gücün, sevgilin olmak istiyorum. Senin her şeyin olmak istiyorum.

Bu sözleri söylemek yerine, başımı eğip onu öpüyorum. Tadı tatlı, sanki o da beni öpmek için can atıyormuş gibi kollarımda eriyor. Şimdilik bu yeterli, çünkü ondan alabileceğim tek şey bu.

YİRMİ BEŞ MIA

Des'e karşı hissettiğim gibi başka birine karşı bir bağ hissetmeyeli uzun zaman oldu. Elbette kızımın da yakınız. Kasabada hayatıma neşe katan yeni arkadaşlar edindim. Ama bu farklı.

Des'in çocukluğundan ve patronunun ihanetinden bahsetmesini dinlemek, onun berber dükkânına ilk geldiğinden beri aramızdaki her etkileşimi anlamlandırmamı sağlıyor.

O da benim gibi. Terk edildi, bir kenara itildi, kendi başının çaresine bakması söylendi. Tıpkı benim gibi.

Şimdi, kirayı artırırken neden kaba davrandığını anlıyorum; bu, kalbini koruyan bir kalkan gibiydi. Benim de sinirimin çok çabuk parlamasının ve insanları kolayca bir kenara atmamın nedeni de bu. Ona olan ilgimi görmezden gelip onu "*Kibirli Pislik. Açmayın*" yazılı bir kutuya koymamın nedeni de bu.

Birini uzaklaştırırsan, o kişi seni reddedemez. Sana yeterince iyi, yeterince komik, *yeterince* güzel ya da *yeterince* basit olmadığını söyleyemez.

Colin benden boşandığında, özgüvenimi yitirdim. Artık *kendim* olmadığım için kendimi daha az insan gibi hissettim. En azından, kaygısız, mutlu kadın değildim; boşanmışım ve Bailey'nin annesiydim. Üzerime, bana uymayan bir giysi gibi yeni bir kimlik giydirildi ve ben de onu sonunda bana uydurmak için yamalar yapıp değiştirdim. Ama o kimlik hiçbir zaman gerçek ben gibi gelmedi bana, eskiden olduğum ben gibi.

Şimdi, Des'in kollarında, sonunda tekrar kendim gibi hissediyorum. Sevgiye layık. Şefkate layık. Sekse ve fiziksel yakınlığa layık.

Elleri omurgamı okşuyor ve ensemdeki saçları okşuyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve titreyerek onu derin bir şekilde öpüyorum, onun varlığının beni ne kadar etkilediğini hissetmesini istiyorum.

"Seni öpmekten asla bıkmayacağım," diyor dudaklarıma, sözlerinin ardından titrek bir nefes kaçıyor.

"Bu iyi," diye cevap veriyorum, "çünkü bunu yapmaya devam etmeni istiyorum."

Sırt üstü çevrildiğimde bir çığlık kaçıyor. Diğerlerinin yanındaki yatak odası yerine bodrumdaki el sanatları odasına gönderildiğimiz için minnettar olarak kıkırdayarak gülüyorum. Böyle zamanlarda ekstra mahremiyet çok işimize yarıyor.

Kafamda öfkeli bir sivrisinek gibi bir düşünce vızıldıyor: *Belki de bunu durdurmalıyım. Çok hızlı gidiyor. Kendimi ona karşı çok savunmasız hale getiriyorum. O gittiğinde bu beni öldürecek.*

Ama Des beni tekrar öper, vücudunun ağırlığı beni yatağa bastırır. Kollarımı ona dolandır ve dizlerimi açarım, ta ki o dizlerimin arasına girene kadar, ve sivrisinekler yine kafamdan uzaklaşır.

Ben giyiyorum bir kablolu kablolu örme kazak ve kot (Queer Eye: Heart's Cove serisinin ikinci kıyafeti, artık küpeler yok). Des isteksiz bir iniltiyle üzerimden kalkar ve ayaklarımdan başlayarak çoraplarımı çıkarır, sonra elleri bacaklarımdan kalçalarımaya doğru kayar. Sıcak parmak uçları kot pantolonumun bel kısmının üstündeki cildime dokunur, öne doğru kayarak düğmeyi açar.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, düşünemiyorum. Des'in kot pantolonumu çıkarması için kalçalarımı kaldırıyorum, iç çamaşırım kalçalarımaya yapışmış halde kalıyor. Duruyor, elleri bacaklarımdan ortasında kot pantolonumu tutuyor ve vücudumu kaplayan dantelli siyah kumaşı izliyor.

Bir saniye sonra pantolonum çıkar. Kazakımı tırmalıyorum ve aceleyle kollarımı başımın üstüne sıkıştırıyorum. "Yardım et," diye ciyaklıyorum ve kazak çekilip bir kenara atılıyor.

Yatağa uzanarak, Des'in tek eliyle tişörtünü çıkarmak için boynunun arkasına uzandığını izliyorum. Seksi. Neden bu kadar seksi?

Des'in vücudu kalın ve gömleksiz hali de, şeffaf beyaz tişört giydiği hali kadar iyi görünüyor, bu da bir şey ifade ediyor. Karnı büyük kaslarla dolu. Göğsü kocaman. Parmaklarımı göğsündeki kaba tüylerin arasında gezdiriyorum ve mutlu bir iç çekiyorum.

"Çok seksisin," diyorum kendimi durduramadan.

Kötü bir sırtışıla Des üzerime düşüyor ve beni yatağa yapıştırıyor. Beni sertçe öpüyor, eli göğüslerimi okşamak için aşağı kayıyor. Ağzı benimkini mahvederken, parmakları dantelin kenarından nazikçe geçiyor, okşuyor, işkence ediyor.

Başı göğsümün üzerine geldiğinde ve sütyenimin kumaşı üzerinden sertleşmiş meme ucumu emdiğinde, uzun bir inilti çıkararak sırtımı kamburlaştırdım ve sütyenimi çıkarmak için kopçayı tırmaladım. Karanlık bir kahkaha atarak, Des onu vücudumdan yırtıp çıkarır ve ağzını göğsüme geri getirir, bu sefer çıplak tenime. Onun büyük elleri - o elleri nasıl da aşağıladım? Onlar muhteşem - göğüslerimi şişirir, böylece onlarla ziyafet çekebilir. Onun altında kıvranırm, uyluklarımla kalçalarını kavrarım, sürtünme, temas, her şeyi isterim.

Des bacaklarımla arasına uzanır ve bana sürtünmem için bir el uzatır. Avucunun içiyle külotumun kumaşı üzerinden klitorisimi okşarken yüzümü izler, her tepkimi kaydetmek istercesine beni inceler.

Çılgınca, Des'in kemer tokasını tutuyorum. Bunu bir daha yapamam — ona dokunmadan bile beni mahvetmesine izin veremem. Duvarlarım yıkıldı, savunmam çöktü ve onu istememek için kendimi durduramıyorum. Tokayı açmayı başarır, pantolonunun fermuarını indirir ve içine uzanıp onu hissetmeye çalışırım.

Parmaklarımla onun kalınlığını kavradığımda, boğazından uzun, alçak bir inilti yükselir. Kalbim göğsümde deli gibi çarpar, vücudum kontrolünü kaybederken hareketlerim sarsıntılı ve çılgınca olur. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onu bırakıp, pantolonunun bel kısmına uzanıp aşağı çekiyorum. Sırt üstü dönüp tek hareketle pantolonunu çıkarıyor ve cebinden folyo prezervatif paketini aldıktan sonra pantolonunu yatağın kenarına atıyor.

Bu manzara benim için yeterli. Üzerine atlıyorum.

Kalçalarına oturarak, eğilip onu öpüyorum. Saçlarım, ikimizin iki yanına iki perde gibi düşüyor, onu tadarken, öperken, tadını çıkarırken, küçük bir samimiyet kozası oluşturuyor. Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor ve kalçalarımla iki yanına yerleşiyor, ben sallanmaya başladıkça nazikçe sıkıyor.

Kool-Aid Man yanımdaki beton duvardan içeri girse bile, durmam mümkün olmazdı. Tavan üzerimize çökse bile

gözümü bile kırpmazdım. Dünyada var olan tek şey, altımda Des'in vücudu, elleri, ağzı, penisi.

Onun sertleşmiş penisi aramızda sıkışmış, erotik bir istekle yumuşak tenime bastırıyor. Ona karşı sallanıyorum, inleyerek, ihtiyaç duyarak.

"Mia," Des sertçe söylüyor. "Mia, böyle devam edersen..." Gözlerini sıkıca kapatıyor, boynu kızarıyor ve kasları geriliyor. Kalçalarımı sıkıca kavrayarak beni üstünde tutuyor ve hareketlerimi engelliyor.

"Kes şunu Mia. Lanet olsun, seni istiyorum. İçine girmem lazım."

Yatağın yanında duran prezervatifi bulurum ve titreyen parmaklarımla paketi yırtarım. Sonra kalçalarından kalkarım, prezervatifi onun penisinin üzerine geçiririm ve öne doğru kayarım. Des'in penisinin tabanını bir elimle tutarken, yüzüne bakarım ve duraksamam.

Kimse bana hiç böyle bakmamıştı — sanki dayanamayacakları kadar güzel bir şeyi izliyorlarmış gibi. Des'in eli kalçamdan uyluğuma kayarken nefesim kesildi, yutkunurken boğazı sallandı.

Ağzını açıyor, ama *biliyorum* ki, ne söylerse söylesin, benim kaldırılabileceğimden fazla olacak. Gözlerinde, benim yüzleşmeye hazır olmadığım bir duygu var. Aramızda, çok uğraşırsam görmezden gelebileceğim bir yoğunluk var. Des'in yüzüne bakarak, ona karşı hissettiğim bağın karşılıklı olduğunu anlıyorum.

Bu yüzden, o konuşmadan, külotumun köşesini yana çekip onun penisine oturuyorum.

Birlikte inliyoruz. Başım geriye düşüyor, saçlarımla uçları sırtımda dans ediyor. Ellerim Des'in göğsüne düşüyor, destek almak için derisini kavriyorum.

Onu daha derine alırken kıvrılıyorum, onun girişinin güzel gerginliğini hissediyorum. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Gözlerimi açıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve hareket etmeye başlıyorum. Des'in kalçaları benimkilerle buluşmak için yukarı doğru sallanıyor ve sürtünme...

Nefesim kesiliyor, elleri kalçalarımı sıkıca tutuyor, sallanmama, zıplamama ve kıvrılmama yardım ediyor...

Zevk içimi sarar, uyarı vermeden patlar. İnlerim, parmaklarım Des'in göğsüne batır, kalçalarımın hareketini kontrol edemem. Göbeğimden aşağısı uyuşmuştur.

Sonra sırt üstü çevirilirim ve Des baldırlarımı omuzlarına takar.

"Senin boşalmanı izlemeyi seviyorum," diyor, sesi kaba, "ve benim sikimi öyle sağmanı hissetmek beni deli ediyor."

O benim içime daha derine dalıyor. Ben inliyorum, ellerim altımdaki buruşuk battaniyeleri tırmalıyor. Des bacaklarımı bırakıp vücudunu benimkinin üzerine kıvrıldığında, bu neredeyse dayanılmaz oluyor. Başı benimkine yaklaşıyor, dudaklarımız birbirine değiyor ve onu uzak tutmak için ördüğüm duvarların her bir parçasını yıkıyor.

Kendime dürüst olursam, bunun seksten daha fazlası olduğunu itiraf ederim. Bunun için çok yoğun. Aramızda çok fazla duygu var, yüzeyin hemen altında çok fazla gerçeklik var. Ama sonra başka bir orgazm beni sarmaya başlar ve dürüstlük çok zor bir teklif haline gelir.

Des ayaklarımın dibinde zevk okyanusuna düşerken, o da üstümde inleyerek kaskatı kesiliyor. Onu tek can simidimmiş gibi sarılıyorum, bacaklarımı kalçalarına, kollarımı omuzlarına doluyorum ve ikimiz de bedenlerimizin taleplerine teslim oluyoruz.

Odadaki tek ses, aralıklı nefes nefese kalışımız olduğunda, kollarımı ve bacaklarımı bırakıp denizyıldızı taklidi yapmaya çalışıyorum.

Des kıkırdar, nefesi kulağımı gıdıklar. "Mutlu Şükran Günleri, Mia," sonunda, o kadar boğuk bir sesle söyler ki, kelimeleri anlayabildiğime şaşırrım. "Neyin için minnettar olduğumu biliyorum."

Kıkırdayarak, onun üzerimden kalkmasına izin veriyorum ve kolumu ve bacağımı onun yolundan çekiyorum, prezervatifi çıkarıp atmasını izliyorum. Temizleniriz, tuvalete giderim ve geceliğimi giydiğimde (evet, önü fiyonklu açık mavi ipek bir gecelik. Aslında en sevdiğim gecelik, ona mesaj attığımda on yıldır giymemiştim) ve yanına yatağa girdiğimde kendimde hiçbir garip his duymadığımı fark edince şaşırrım.

Des'in kolları beni sarar, ben onun vücuduna sokulurum ve hiç olmadığım kadar güvende hissederek hemen uykuya dalarım.

YİRMİ ALTI LILY

SİMONE ilk kez Şükran Günü için Lovers' Peak'e gelmeyi önerdiğinde, neredeyse reddediyordum. Yaramaz bir çocuğum ve meşgul bir kocam var ve kısa sürede ülke çapında seyahat etmek, buna değmeyecek kadar zahmetli görünüyordu.

Ama şimdi, Liam bebek arabasında, Rudy yanımda yürürken, göğsümü sıcaklık kaplamasına engel olamıyorum. Hepimiz kasabanın merkezindeyiz, Lovers' Peak ışık gösterisi başlamadan önce Mia, Des ve Bailey ile buluşacağız.

"Onu bir süre ben iteyim mi?" diye soruyor Rudy, elini belimin altına kaydırarak.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Şükran Günü için buraya gelmek ani bir karardı, ama bir bakıma, minnettar olmam gereken tüm şeylerin farkına varmamı sağladı. Sağlığım var (hala iyileşme sürecindeyim!), çocuğum var ve Rudy var. Bana gülümsüyor, saçları serin sonbahar rüzgârında mükemmel bir şekilde dağınık ve ona karşı bir sevgi dalgası hissediyorum.

"Oh, bak!" En büyük ablam Candice bana doğru koşarak geliyor ve beni en yakın sokak köşesine çekiyor. Sokağın uzak ucunda, belediye binasının önünde, gökyüzüne değecek kadar yüksek devasa bir Noel ağacı yükseliyor. "Harika değil mi?"

Kocası Blake bizimle birlikte yürüyor ve kolunu Candice'in omuzlarına doluyor. Candice ona yaslanıyor ve hafifçe gülümsüyor.

"Işıkları saat kaçta yakıyorlar?" Diğer kız kardeşim Trina, kaldırımdan atlayıp Candice'in yanına gelerek sorar. Mac, elini onun eline dolamıştır, iki çocukları da yakındaki bir mağazanın vitrinlerine bakmaktadır.

"Gün batımından bir saat sonra," diye cevaplar Candice. "Görünüşe göre bu ünlü bir etkinlik. Şükran Günü'nden sonraki gün, kasaba Noel ışıklarını yakıyor."

"Yukarı!" Liam bebek arabasından seslenir. "Yukarı!" Kollarını kaldırır ve Rudy onu görev bilinciyle kucağına alır, Noel ağacını göstermek için dönerek onu kalçasına oturtur. Güneş henüz batmamış, bu yüzden ışıklar henüz yanmıyor, ancak yüksek görünürlüklü üniformalı insanlar merdivenlere çıkmış, vitrine son rötuşları yapıyorlar.

İkisine gülümserim, kendimi hiç olmadığı kadar şanslı hissediyorum.

"O Blake Harding mi?" diye bir ses caddenin diğer tarafından geliyor.

"İşte başlıyoruz," diyor Trina, gözlerini devirerek.

Gülerek, Blake'in çılgın hayranlarının onu çevreleyip fotoğraf çekilmek için beklediklerini görüyorum. O bir aktör ve genellikle, özellikle Heart's Cove'da, dikkat çekmemeye çalışıyor, ama onu hayranlarıyla etkileşim halinde gördüğümde, her zaman fotoğraf ve imza konusunda çok nazik davranıyor.

Ancak bu çok uzun sürüyor, bu yüzden geri kalanımız caddenin biraz aşağısına geçip onun yetişmesini bekliyoruz.

Bir sonraki köşede, Simone ve Jen'i paylaştıkları Danimarka hamur işleri hakkında derin bir tartışma içinde buluyoruz. Hamur işleri yanımızdaki fırından alınmış ve Jen, hamur işlerinin ne kadar ustaca yapıldığını hayranlıkla izliyor. Simone ise sadece yiyor ve başını sallıyor. Fiona ve Grant, kendi hamur işlerini ellerinde, dudakları pudra şekeriyle kaplı olarak fırından kol kola çıkıyorlar.

"Mia ve Des ile nerede buluşacağız?" diye soruyorum.

"Noel ağacının yanında," diye cevaplıyor Georgia, fırının dışında bize katılırken. Saçını kulağının arkasına ittiğinde zarif elmas yüzüğü parlıyor. "Sebastian, Piper ve çocukları alacak. Işıklar yanmaya başladığında tam zamanında burada olacaklar."

"Harika olacak," diyor Simone, dudaklarını silerek. Pastasının kalanını Wes'e veriyor, Wes onu bir çırpıda yiyip ona göz kırpmıyor. "Işıklar, yani." Gözlerini kocasının dudaklarından ayırıp büyüyen grubumuza bakıyor. Sonra kaşlarını çatıyor. "Nora nerede?"

"O ve Lee, biz dublexi terk ederken önceden gitmemizi söylediler," diye cevaplar Fiona, gözleri parıldayarak. "Biraz baş başa kalmak istediler."

"İğrenç," diyor Nora'nın kardeşi Fallon.

Gölüşler grubun etrafında yankılanıyor, mutluluk havada yoğunlaşıyor. Bana kırklı yaşlarımla nasıl geçeceğini sorsaydınız, bu kadar iyi geçeceğini asla tahmin edemezdim. Hayatımın gidişatını sonsuza dek değıştiren iki sürprizle başladı: biri iyi, biri kötü.

Şimdi, arkadaşlarım ve ailemle çevriliyken, kendimi hiç olmadığı kadar şanslı hissediyorum. Rudy'nin Liam'ın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra onu havaya attığını görüyorum ve biliyorum ki, tam da burada, tüm bu insanlarla birlikte olmak, benim kaderimde olan şey.

"Oh," diyor Simone, yüzünde geniş bir gülümseme yayılırken, "*şunlara* bakın. Yüzlerindeki bu ifadeyi neyin yarattığını duymak için *sabırsızlanıyorum*."

Hepimiz dönüp Mia ve Des'in Bailey ile birlikte sokakta yürüdüklerini görüyoruz, birbirlerine tamamen ve tamamen aşık görünüyorlar.

"Dün gece biri şanslıymış," diyor Fiona sessizce, sırtarak.

"Ve her ayrıntıyı duymak istiyorum," diye ekliyor Simone, sonra üç yeni gelene dönüyor. "Buraya gelin!"

Mia ve Des bu tarafa bakıp grubu görürler ve yönlerini değıştirerek ağacın yanına gelip bizimle buluşurlar. Des'in Mia'nın beline elini koyuşunu ya da Bailey'nin avucunu Des'in boş eline kaydırışını kimse gözden kaçırmaz.

YİRMİ YEDİ DES

BAİLEY elimi bırakır ve Heart's Cove'dan gelen grubun kenarında duran erkek ve kıza doğru koşar. Trina'nın çocukları, sanırım. Mia onun gidişini izler, yavaşlaması için seslenir, sonra içini çeker ve vazgeçer.

"O iyi," diyorum ona, elini sıkarak.

"Biliyorum," Mia bana bakarak homurdanır. Güneş çoktan dağın zirvesinin arkasına batmıştır, ama solmakta olan ışınları hala onun güzel yüzünü aydınlatmaktadır. Bu kadın küçük ve cesurdur. Onu sonsuza kadar sahip olamazsam ne yaparım bilmiyorum.

"Hadi. Işıkların en güzel manzarası Main Street'in en ucundan görünüyor." Kolunu çekerek Bailey'nin yanında durup onu da yanımıza alıyorum. Arkamızda, dağınık arkadaş ve tanıdık grubumuz sohbet ediyor, yemek yiyor, sıcak kakao içiyor ve genel olarak neşeli bir şekilde vakit geçiriyor.

Ben de bu gruba ait olabilir miyim? Heart's Cove'da gerçekten evim diyebileceğim bir yer bulabilir miyim?

"Desmond!" Büyükannem arabadan bacaklarını sarkıtıp bana el sallar, sonra ayağa kalkar. Yanına koşar ve ona yardım ederim. Mia ve Bailey çoktan aracın diğer tarafına geçip büyükbabama yardım etmeye başlamışlardır.

"Ne kadar naziksin," diyor büyükbabam, Bailey'nin çenesini okşayarak. Bailey gülümsüyor ve annesinin arkasına saklanıyor. Annesi büyükbabamın kolunu tutup kaldırıma çıkmasına yardım ediyor.

"Rita'nın mekanının önünde oturacağız," diyor büyükbannem, yakındaki bara işaret ederek. Rita'nın mekanı Lovers' Peak'te ünlüdür ve caddeye kadar uzanan, birkaç park yerini kaplayan harika bir terası vardır. Onlara yer bulmalarına yardım ediyoruz ve Mia ile Bailey vedalaşıp restoranın diğer tarafındaki kaldırıma geri adım attıklarında, büyükbannem bileğimi tutuyor.

"Ona iyi bak, evlat," der, daha önce hiç duymadığım kadar ciddi bir ses tonuyla. "O sana, annenin babana baktığı gibi bakıyor."

Boğazım düğümlenir, sadece başımı sallarım. Maude Arthur'a döner ve telaşlanmaya başlar, ben de oradan uzaklaşıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Mia, kollarını omuzlarına sürterek.

Eşarbımı çıkarıp boynuna doluyorum. "Her şey yolunda. Durmak için bir yer bulalım, ışıkları yakmak üzereler."

Yolun ortasına yakın, küçük bir yokuşun tepesinde bir yer buluyoruz. Etrafımız insanlarla dolup taşıyor, bazıları kamp sandalyeleriyle, bazıları ayakta, bazıları kaldırımda ya da yol kenarındaki çeşitli banklarda oturuyor. Main Street bugün kapalı — resmi olarak olmasa da, bu kasabada yıllık bir gelenek haline geldiği için. Heyecanlı sohbetler kalabalığın arasında yankılanıyor ve Mia kolu benimkine degecek kadar yakınımda duruyor.

Onun orada olmasını seviyorum, şampuanının ve parfümünün kokusunu alabiliyorum, vücudunun ısını hissedebiliyorum, saç tellerinde oynayan ışığı görebiliyorum.

Güneş dağların arkasına batarken karanlık hızla çöküyor ve bir anda kasaba ışıklarla parıldamaya başlıyor. Haykırışlar ve tezahüratlar yükseliyor ve ben bir elimle Bailey'nin omzuna, diğer elimle Mia'nın beline dokunuyorum. İkisi bana bakıp gülümsüyor, gözleri parlıyor, o anın büyüü havayı kaplıyor.

Sokaktaki her çıplak ağaca ışıklar asılmış. Işıkları, kıvrımlı sokak lambalarına asılı. Dükkan vitrinlerini ve saçakları süslüyorlar. Sokak boyunca zikzak çizgiler halinde sarkarak parıldayan bir tavan gibi görünüyorlar. Ve yolun sonunda, devasa bir Noel ağacı bir fener gibi parlıyor.

Tüm kalabalık, tatil sezonunun başlangıcını alkışlıyor.

Bir saat kadar dolaşıp, küçük yan sokaklara girerek pencerelerde yer alan zekice tasarlanmış ışıklandırmaları, çatılara asılmış veya bina cephelerine yansıtılmış karmaşık ışıklandırmaları buluyoruz. Her renk, büyük ve küçük, tüm kasaba güzel ışıklarla dolup taşıyor. Arkadaşlarımız da bizi takip ederek çeşitli ışıklandırmaları gösterip gülüşüyor ve sohbet ediyorlar. Kendimi

hafif, ağırlıksız hissediyorum. Hiç bu kadar büyük bir arkadaş grubum olmamıştı. Hiçbir zaman bir şeyin parçası olduğumu hissetmemiştim, dünyada kendimi evimde hissettiğim bir yerim olduğunu hiç hissetmemiştim.

"Seni *piç!*"

Hepimiz dönüp Georgia'nın kız kardeşi Piper'ı, benim boyumda koyu saçlı bir adamla karşı karşıya dururken görüyoruz. Adam, Piper'ın kafasını koparmak ve onu omzuna atıp götürmek istiyor gibi görünüyor.

Sonra tam da bunu yaptı. Piper'ı yakaladı, omzuna attı ve bizden uzaklaşmaya başladı.

"Beni indir! Hey! Seni küstah domuz!" Piper, adamın sırtına yumruklarını vuruyor. "Beni indir, Rhett! *Rhett!*"

Georgia, Piper'ın oğullarının ellerini tutuyor ve yüzünde hafif şaşkın bir ifadeyle kız kardeşinin götürülmesini izliyor. "Sabah beni ara!"

"Ben... BIRAK BENİ!"

Adam, Rhett, onu yere indirir, sonra koyu renkli bir SUV'nin arka kapısını açar ve ona binmesi için işaret eder. Piper, öfkeyle homurdanır... ve arabaya biner.

Nate teyzesi Georgia'ya bakar. "Annem nereye gidiyor? Neden Bay Baldwin onu taşıyor?"

"Şey... Yapması gereken işleri var," diye cevaplar Georgia. "Hatırladın mı?"

"Bu yüzden mi senin evinde yatıya kalıyoruz?" diye sorar Alec, uzaklaşan arabaya kaşlarını çatarak.

"Evet, tatlım," diye cevaplar Georgia. "Hadi. Şu büfeden donut alalım."

Olayı izleyen Mia'ya bakarım, gözlerini hızla kırıştırıyor. "Ne olduğunu biliyor musun?" diye sorarım.

O burun kıvrır. "Hayır, ama eminim öğrenirim."

"Çılgın kadınlar," diye mırıldanıyorum ve Mia koluma yumruk atıyor.

Mia ve Bailey'i neden eski evime götürdüğümü bilmiyorum. Ama hava soğudukça Bailey titremeye başlar ve ben de ikisini de şehrin diğer ucuna, eskiden oldukça tehlikeli olan ama şimdi

talep gören bir mahalleye götürüyorum. Üç yatak odası ve bir banyosu olan küçük tuğla evim geniş bir arsa üzerinde duruyor ve saçaklarına neşeli ışıklar asılmış.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sorar Bailey, burnunu arabanın camına dayayarak.

"Sana ilk satın aldığım evi göstermek istedim." Araba hala çalışıyor ve uzun süre kalmaya niyetim yok. Şimdi burada olmak garip geliyor.

O evi satın aldığımda ilk kez bir evim olduğunu hissettim. Yirmili yaşlarımda başında birikim yapıp para biriktirdim, banka krediyi onaylamak için beş bin dolar daha gerektiğini söyleyince eski patronumdan borç aldım. Sonra bu evi mümkün olduğunca çabuk ödemek için yoksul gibi yaşadım.

Orası tamamen benimdi, hayatımda kendime ait hissettiğim tek şeydi. O duvarların içinde kendim olabilirdim.

On beş yıl o evde yaşadıktan sonra, sadece birkaç ay önce taşındım. İki küçük çocuğu olan hoş bir aile taşındı ve o zamandan beri kiraliyorlar.

"Ne güzel!" diye haykırıyor Bailey. Ön koltukların arasındaki boşluktan bana gülümsüyor. "Belki bir gün annem ve ben büyük bahçeli bir evde yaşarız. Değil mi anne?"

"Doğru," diye cevaplar Mia, bakışlarımı kaçırarak.

"Ama bizim dairemizi de seviyorum," diyor Bailey, eski evime bakarak. "Özellikle tadilattan sonra."

Arabayı vitesle takıp yola çıkmak üzereyken ön kapı açılır. Bob Webber dışarı çıkar ve selam vermek için elini kaldırır. Nefesimi verip Mia ile göz göze gelirim ve arabadan inerim.

"Merhaba Bob!" diye seslendim.

O gürültülü bir kahkaha attı. "Sen olduğunu tahmin etmiştim! İçeri gel! Yanında kim var?"

"Merhaba!" dedi Mia, arabadan inerek. Bailey arabadan atladı ve annesinin elini tuttu.

İçeriye alınırsınız, Bob kızları karısı Laurie ve iki küçük çocuğu Beth ve Will ile tanıştırır. Sonra çay, kahve, kakao ve Laurie'nin en iyi kurabiyeleri ikram edilir ve eski mutfağımda büyük bir aile gibi otururuz.

Garip bir his. Burası eskiden benim sığınağımdı, şimdi ise başka birine ait.

"Desmond'un bize bu evi teklif etmesi bizim için büyük bir şans," diyor Laurie, kocasına parlayan gözlerle bakarak. "Hâlâ çok minnettarız."

"Çocuklar burayı çok seviyor," diye Bob da aynı fikirde. "Neredeyse bir köpek almam için beni ikna edeceklerdi."

Laurie gülüyor, bir tepsiye brownileri dizip mutfak masasının ortasına koyuyor. Nazik bakışları bana yöneliyor. "Bu evden kalıcı olarak ayrılmak ister misin?"

Bob, karısının omzuna elini koyar. "Bu evi sizden almayı çok isteriz. Banka bize ipotek vermekten çok memnun..."

Donup kalırım. İlk tepkim, göğsümü bir gaz patlaması gibi yakıp kavuran bir öfke patlamasıdır. Sonra kendimi kontrol altına alıp başımı bir yandan diğer yana eğmeyi başarırım. "Emin değilim. Düşünmem gerek."

"Piyasa soğuyor, biliyorsun. Şimdi satmak için harika bir zaman," diye başlar Bob, ama Laurie onu susturur. "İlgi duymuyor, Bob," der alçak sesle.

Mia bana merakla bakar ve sanki her şeyi görebiliyormuş gibi hissederim. Bir şekilde, bu evin benim için ne anlama geldiğini anlayabilir. Bunun dört duvar ve bir çatıdan daha fazlası olduğunu bilir: benim özgürleşmemin sembolüdür. Bağımsızlığımın. Benim *evimdir*. Ailem öldükten sonra sahip olduğum ilk ev.

Yirmi dakika kalıp Lovers' Peak'teki tüm dedikoduları öğreniriz, sonra eve döneriz.

"Burada yaşamayı özlüyor musun?" diye sorar Mia, yola çıktığımızda.

Gözümün ucuyla Bailey'nin cevabımı görmek için bana baktığını görüyorum. Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz."

Bu doğru. Öyleyse neden o evi satmayı düşünmek bu kadar zor?

"O Heart's Cove'u daha çok seviyor," diyor Bailey memnuniyetle başını sallayarak. Gülümsüyorum. "Öyle."

Mia bir an beni izler, sonra pencereden dışarı bakar.

Teyzemin dağ evine döndüğümüzde, Mia Bailey'nin yatmaya hazırlanmasına yardım etmek için ortadan kaybolur. Mutfakta kendime bir bardak su doldururken, Vince kapıda belirir. Beni bir süre izler, sonra yaklaşır.

"Kimseye bir ilişkin olduğunu söylemedin." Bu bir suçlama gibi geliyor.

Bir yudum su içip omuz silkiyorum. "Evet. Ne olmuş?"

"Onu senden tekrar çalacağımdan mı korktun?" Vince bana acımasız bir gülümseme atar, gözleri sertleşir.

Aniden ona acımaya başladım. Her şeye sahipti: zengin bir aile, onu çok seven bir anne, sadık bir eş, babasının iş bağlantıları sayesinde başladığı harika bir kariyer. Vince'in isteyebileceği her şey hayatı boyunca ona sunulmuştu. Ama yine de her fırsatta beni kızdırmak için küçük düşürme ihtiyacı duyuyordu.

Onunla uğraşmaya değmez. Artık onun ailesinin beni kabul etmesini umutsuzca istemiyorum. Yetim değilim, anne babasının bana ayırabildiği ilgi ve sevginin kırıntılarıyla yaşamıyorum. Hayatıma devam ettim.

Mia mutfaka girer, sevimli, uykulu bir kedi yavrusu gibi esnerken gözlerini ovuşturur. Onu kollarımın arasına alıp bir daha bırakmak istemiyorum.

İkimize bakar, vücut dilimizi okur ve sanki iyi olduğumdan emin olmak istercesine bana hızlıca bir bakış atar. Sonra omuzları düşer ve "Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler, Vince" der.

Onun nezaketine şaşırmış gibi dikleşir. "İyi geceler, Mia." Suyun kalanını içer, bardağı bulaşık makinesine koyar ve kardeşime başımı sallarım. Sonra Mia'yı takip ederek, eskiden buraya ne kadar az ait olduğumu hatırlatan bodrum katındaki yatak odasına giderim. Artık burası, sevdiğim kadınla baş başa kalabileceğim, sadece bir yatak bulunan bir odadır.

Mia ile sevişirken acele etmiyorum, çünkü her şeye rağmen, yolculuk boyunca ne kadar yakınlaşmış olsak da, tüm gerçekleri döküp içimizi açmış olsak da, bunun gerçek olup olmadığından emin değilim. İlk öpüşmemiz gibi; onu kendime ait kılmak için tek şansım bu olabilir ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim.

Ertesi gün, Cumartesi, vedalaşmalar yapılır, valizler toplanır ve Kuzey Kaliforniya'ya geri dönmek üzere yola çıkarız. Bu sefer bağlantımızı yaparız. Arabamı uzun süreli otoparka park etmişim, bu yüzden kızları arabaya bindirip Heart's Cove'a geri döneriz. Eve.

Şehir sınırlarına girerken, göğsümde garip bir baskı hissediyorum. Colorado'da sadece birkaç gün geçirdik, ama sanki her şeyi değiştirmiş gibi hissediyorum — en azından benimle ilgili her şeyi. Şimdi geri döndüğümüze göre, Mia uzaklaşacak mı? Şükran Günü hiç yaşanmamış gibi mi davranacağız?

"Bizi berber dükkanının önüne bırakabilirsin," diyor Mia. "Arka tarafa kadar gitmene gerek kalmaz. Dükkandan geçip gideriz." Omzunun üzerinden bakıyor, kızının ağzı açık uyuduğunu görünce yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Uyurken küçük bir melek gibi görünüyor."

Gülümsüyorum. "Bence Mav onu özleyecek."

Mia gülümser, bana bir bakış atar ve sonra ön camdan dışarıya bakar.

Cove Boulevard'a dönüp hızımı kesiyorum. Sanki vücudum sonun yaklaştığını biliyormuş gibi kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Mia arabadan indiğinde, ilişkimizin kapısını da kapatacak mı? Bu hafta sonu, aksi takdirde çekişmeli olan ilişkimizde bir istisna mıydı? Bu son mu?

Berber dükkânına yaklaşırken yavaşlarım, sonra kaşlarımı çatarım. Orada bir adam var, bir eliyle yüzünü kapatarak karanlık pencerelerden içeriye bakıyor. Mia yanımda kaskatı kesilir, elleri yumruk olur.

"Onu kovacağım," diyorum ona. Bu adam her kimse, Mia'yı güvensiz hissettirmeyecek.

"Hayır." Mia boğazını temizler. "Hayır, sorun değil. Sadece..." Hâlâ uyuyan Bailey'e tekrar bakar. "Sadece onunla konuşmama izin ver."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu adamı tanıyor musun?" Berber dükkanının hemen önündeki park yerine çekiyorum ve adam doğrulup bize dönüyor. Farlarımın ışığına gözlerini kısıyor ama ben arabayı durdurmuyorum.

Benden daha kısa ve zayıf yapılı. Üzerinde koyu renkli düğmeli bir gömlek ve siyah pantolon, üstünde de açık renkli bir palto var.

Mia'nın nefesi kesilir. Yavaşça nefes verirken yumruklarını açarak kendini sakinleştirmeye çalıştığını izlerim. Sonra başını sallar ve gözlerime bakar. "Evet, onu tanıyorum. O benim eski kocam."

YİRMİ SEKİZ MIA

COLİN İYİ GÖRÜNÜYOR. Ben ise, bütün günü uçakta geçirmiş gibi görünüyorum.

Bailey hala arkada uyuyor, ben de arabadan inip kapıyı nazikçe kapatıyorum. Des motoru kapatıyor ama farları söndürmüyor. Farlar üzerimize parlıyor, her şeyi aydınlatıyor, saklanacak yerim kalmıyor.

"Colin."

"Mia," diyor, rahatlamış gibi. "Merhaba."

"Ne yapıyorsun?" Ona kaşlarını çatarak bakıyorum, sonra berber dükkânıma göz atıyorum.

Elini saçlarının arasından geçirerek, eskiden çok sevdiğim o utangaç ifadeyi yüzüne takındı. Öfkemi eritmekte çok başarılıydı, bana onu neden bu kadar çok sevdiğimi her zaman hatırlatırdı. "Merak ettim. Otele yeni giriş yaptım ve dükkânının tabelasını gördüm..."

Ellerimi karnımda birleştirip, ellerimin titrediğini görmemesi için dua ediyorum. Bu kadar gergin olmamalıyım. Umursamamalıyım. Geleceğini biliyordum.

Hava serin, ama Colorado'daki kadar soğuk değil. Tuzlu okyanus ve kesilmiş çim kokuyor, Heart's Cove'un tanıdık, taze kokusu. Bir esinti at kuyruğumun ucunu dalgalandırıyor, omzumun önüne doğru savuruyor.

"Harika görünüyorsun," diyor Colin sonunda uzayan sessizliği bozmak için. "Ben... Seni görmek güzel." Arabaya bakıyor, farlara gözlerini kısarak. "Bailey arabada mı?"

"Uyuyor." Sesim soğuk. Beni doğmamış çocuğumla terk eden adam, sanki uzun zamandır görmediğim bir arkadaşımışım gibi davranırken rahatlamak zor.

"Oh," diyor, dudaklarında hüznünlü bir gülümseme beliriyor. "Yarın buluşmak için hala müsait misin? Kafede brunch iyi olur demiştin."

Boş bir davul kadar boşum. Kalbim içimde güm güm atarken yüksek sesle yankılanıyor, atlattığımı sandığım tüm duyguları sarsıyor. Bu adamdan korkmamam gerekir. Korku, hissettiğim şey için doğru kelime mi, emin bile değilim. Korkuya benziyor, ama tam olarak onun yüzünden değil. Daha çok, onun gittiği zamanki halime dönmekten korkuyorum. O zamanlar olduğu kadar yalnız, o kadar korkmuş, o kadar terk edilmiş olmaktan korkuyorum.

Reddetmek dilimin ucunda, ama gerçekten hiçbir mazeretim yok. Colin'e başımı sallayarak onay veriyorum. "Yarın, saat on bir."

Korkunç bir an için, Colin bana sarılacakmış gibi görünüyor. Donup kalıyorum. Sonra sürücü kapısı açılıyor ve Des'in iri cüssesi ortaya çıkıyor. Rahatlama, serin bir yağmurun damlaları gibi üzerime çöküyor ve beni hareketsiz tutan kaslarımı gevşetiyor. Yanıma gelip durduğunda ona dönüp, belime koyduğu eline minnettarlıkla bakıyorum.

Farlar hâlâ üzerimize parlıyor, sert ve parlak, hiçbir şeyi gizlemiyor.

Colin çabucak toparlanır ve Des'e elini uzatırken en iyi iyi çocuk gülümsemesini takınır. "Ben Colin. Mia'nın eski kocası. Mia'nın senden bahsettiğini sanmıyorum."

Gerçekten çok ince. Eski sevgilime gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Des," diye cevaplar adam, Colin'in elini üstünkörü sıkarak. "Geç oldu. Oteline dönmelisin. Mia ve Bailey'nin dinlenmeye ihtiyacı var."

Vay canına. Des de incelikten yoksun. Açıkçası bu iki adam da kibar davranarak zaman kaybetmek ya da gümüş sırtlı goriller gibi göğüslerini kabartmıyormuş gibi davranmak istemiyorlar. Yine de Des'in sözleri beni garip bir şekilde rahatlatıyor, sanki en çok ihtiyacım olduğu anda bana bir can simidi atmış gibi.

"İyi geceler, Colin. Yarın görüşürüz."

Eski kocam çok kısa bir süre tereddüt eder, sonra ikimize başını sallar, caddeyi geçer ve yakındaki Heart's Cove Oteli'ne doğru yürür. Eski bir balon gibi sönüyorum, omuzlarım çöküyor. Des'in kolları beni sarar, sıcak ve davetkâr, ama beynim soğuk hissediyor.

çırpılmış yumurta. Başka bir erkeğin beni teselli etmesi doğru mu bilmiyorum. Des ile çok mu aceleci davrandım? Bailey kafası karışmış olmalı. O benim önceliğim olmalı, ama ben birkaç hafta önce nefret ettiğimi söylediğim bir erkekten teselli alıyorum.

Kendimi toparlamak için ondan uzaklaşıyorum. Başkalarına güvenmenin sorunu, onlar gittiğinde düşme riskiyle karşı karşıya kalmanızdır.

"Teşekkürler," diyorum. "Bailey'i almaya gideceğim." "İyi misin?"

Hayır, demek istiyorum. Colin'in Bailey'nin kalbine girmeye çalışması fikrinden nefret ediyorum. Bana yaptığı gibi ondan da uzaklaşacağından korkuyorum. Sana karşı hissettiklerimden çok korkuyorum. Öfkeli bir okyanusta savrulan bir dal parçası gibi hissediyorum. Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum.

Bunun yerine, sadece bakışlarımı kaldırıp onun gözlerine bakıyorum, bana baktığında ne gördüğünü bilmeden. "İyiyim Des. Sadece yorgunum."

O başını sallar. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Boğazım düğümleniyor ve nedenini bilmiyorum. Keşke Des bu gece yanımda uyuyor olsaydı. Keşke belimi saran kolunun sıcaklığını ve ağırlığını hissedebilseydim, böylece bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığımı hatırlayabilirdim. Keşke Bailey babasıyla görüşmeyi reddetseydi, böylece Colin'e cehenneme gitmesini söyleyebilirdim.

Bacaklarım tutulmuş halde Bailey'nin arabanın kapısına yürür ve kapıyı açarım.

Gözlerini ovuşturarak gözlerini kırıştırır ve uykulu bir şekilde şikayet eder. "Eve geldik mi?"

"Evet, tatlım." Des çantalarımızı kapıya taşıırken, ben onu arabadan indiriyorum. Bağımsız tarafım çantaları onun elinden alıp onu göndermek istiyor, ama yorgun olduğumu söylerken doğruyu söylüyordum, bu yüzden onun bizi berber dükkanından geçip arka kapıya kadar takip etmesine izin veriyorum.

Bailey sendeleyerek içeri girer, ayakkabılarını çıkarır ve Des çantaları oturma odasına bırakır. Kapanan banyo kapısına, sonra da birbirimize bakarız.

Onu durduramadan, Des çenemi eline alır ve beni öper. Yumuşak, şefkatli bir öpücük ve içimi titretir. Sonra

uzaklaşır, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara" diyor. Bu bir emir gibi geliyor, ama içimi ısıtıyor.

Başımı sallıyorum. "Arayacağım."

Tereddüt ediyor, koyu renkli gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu gece seni özleyeceğim."

En iyi savunmamı yapmama rağmen, içim sıcak mum gibi eriyor. Boğazım düğümlenerek başımı sallıyorum. "Ben de."

Bir öpücük daha ve Des uzaklaşır. Onu koridordan ve berber dükkanından geçerek takip ederim, arkasından kapıyı kilitlerim. O arabasına bindiğinde, güvenli daireme geri koşar ve kendimi içeri kilitlerim.

Bailey çoktan yatmış, uykuya dalmış. Saçlarını yüzünden çekip şakağına bir öpücük konduruyorum, sonra banyoya gidip hazırlanmak için parmak uçlarımda yürüyorum.

Birkaç dakika sonra, titreyerek yatağıma giriyorum. Çarşaflar soğuk, yastığım pütürlü ve Des'i özlüyorum.

YİRMİ DOKUZ CANDICE

THE FOUR CUPS Café bana yeniden hayat verdi. Bu kafeye gelip, tüm müşterilerimizin sohbet edip, yemek yiyip, içki içtiğini görmek, bu küçük merkezin benim kendi yaratımım olduğunu bilmek çok hoşuma gidiyor.

Vitrinimizdeki pastaları yeniden düzenlerken, tanıdık ayak seslerinin kasaya yaklaştığını duydum. Bir duraklama oldu, sonra "Burada krem peynirli bagel almak için ne yapmam gerekiyor?" diye bir ses duyuldu.

Gülümseyerek ayağa kalkıyorum ve kocam Blake'i, yüzünde o yakışıklı gülümsemesiyle tezgaha yaslanmış olarak görüyorum.

Onun siparişine gülerek bilgisayara yazıyorum. "Başka bir şey var mı, efendim?" diye soruyorum, melek gibi bir sesle. İkimiz de rolümüzü oynuyoruz, onun tekliflerine direndiğim haftaları hatırlıyorum, her gün kahvesini ve simidini almaya gelip, bana hiçbir yere gitmediğini hatırlatmak için sadece onun yapabileceği şekilde yalvarırdı.

Gözleri parlıyor. "Yanında bir öpücük de alayım."

Gülerek kabul ediyorum. Tezgahın üzerine eğilip onu öpüyorum, kafede bulunan birkaç müşterinin ısıklıklarını ve tezahüratlarını göğüsleyerek. Kızarak, çalışanlarımızdan biri ona bagelini verirken ondan uzaklaşıyorum. Blake bana göz kırpmıyor, sonra köşeye sıkışmış iki kişilik masalardan birine oturuyor. Garip. Genelde siparişini verip gider; kafede uzun süre oturması nadirdir. Şikayet ettiğimden değil tabii.

İlk kocam vefat ettiğinde, hayatımın bir daha asla eskisi gibi olamayacağını düşünmüştüm. Keder ve suçluluk duygusu altında eziliyordum, hayatımdaki mutlu yılların çoktan sona erdiğini düşünüyordum.

Yanılmışım.

Sonra kafenin kapısındaki zil çalar ve kızım içeri girer. Nefesim kesilir, ellerim kalbimi tutmak için göğsüme uçar.

Allie ışıl ışıl görünüyor. Kıvırcık sarı saçları dağınık bir topuz şeklinde toplanmış, gülümsemesi geniş ve parlak. Tam da ben tezgahın etrafından koşarak ona çarpmak üzereyken kollarını açıyor. "Gelmişsin!" diye haykırıyorum. "Neden buradasın? Sınavların olduğunu sanıyordum!"

"Blake beni buraya getirdi," diyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Ben olmadan şükran Günü'nde hepinizin  zg n olduğunu söyledi." Benden uzaklaşıyor ve tanıdaık mavi gözleriyle bana bakıyor. "Gerçekten çok iyi görünüyorsun anne."

Dilimi şaklatıyorum, mutluluktan konuşamıyorum.

Sonra, onun arkasında, başka bir sarışın kafa kapıda içeri sızır.

"Clancy!" diye bağırırım ve Fiona koşarak arkaya gelir.

Gözleri yaşlı Fiona,  vey kızını kollarının arasına alır ve içeriye götürür. "Ne... nasıl?"

"Blake'in özel jeti var," diye açıklıyor Clancy. "Yarın akşam geri döneceğiz."

Fiona  ığlık atar, sonra Blake yanıma gelince ona kocaman sarılır. "Grant'i aramam lazım."

Allie gülümser ve Blake kolunu omuzlarıma atar. "Ne istersin Allie? Kahvaltı benden."

"Fallon mu pişiriyor?" diye sorar. Ben başımı sallayınca, "O zaman kesinlikle yumurta Benedict olsun," der.

Mutluluktan başım dönüyor, kızların arkasında kafeye giren yabancıyı neredeyse fark etmiyorum. Heart's Cove'da turistler sürekli gelip gidiyor, bu yüzden tanımadığım birinin içeri girmesi nadir bir durum değil, ama bu adamda bir şey var — ve sanki birini arıyormuş gibi kafeyi tarayan bakışları — zihnimin bir köşesinde bir şeyleri hatırlatıyor.

Clancy, Blake ve Allie'yi bir masaya oturtuyorum ve boş masalardan birine oturup kapıyı izleyen adama bir kez daha bakıyorum. Birkaç dakika sonra, kızlar ve kocamın masasına katıldığımda, adam sade filtre kahve sipariş ediyor ve masasına dönüp beklemeye başlıyor.

Ve yirmi dakika sonra, Mia ve Bailey içeri girdiğinde, onun kim olduğunu anlıyorum.

OTUZ MIA

Bailey ve ben Four Cups'a girerken sınırlarımı gizlemek, şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri, ama Bailey'nin her şeyi anlayacağını biliyorum. Sabah boyunca alışılmadık bir şekilde sessizdi, onu hiç bu kadar sakın görmemiştim. O da benim kadar gergin olmalı.

Kafeye girdiğimizde Colin ayağa kalkıyor.

Bailey bana bakıp "O mu?" diye soruyor. Ben de başımı sallıyorum. "Evet. Hazır mısınız?"

Dokuz yaşındaki kızım, görünüşe göre annesinden daha cesur, omuzlarını dikleştirir ve odanın diğer ucundaki Colin'in gözlerine bakar. "Evet," der, "hazırım."

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Colin ve ben sınırlar hakkında konuştuk. Ona Bailey'nin ilgi alanlarının bir listesini (basketbol, uzay, kaplumbağalar ve/veya tosbağalar) ve birkaç fotoğrafını gönderdim. Ona bu kadarını bile vermek benim için bir mücadele oldu. İçimdeki kindar taraf, kapıyı yüzüne çarpıp ikimizi rahat bırakmasını söylemek istiyor. O bizi terk etti, değil mi? Neden Bailey'nin sevgisini hak etsin ki?

Ama o onun babası ve Bailey onunla tanışmak istedi. Ona olgun davranmak, bencil ve karanlık kalbimin istediği şeyi yapmak yerine kızım için en iyisini yapmak benim borcum.

Masanın diğer tarafında duruyoruz ve ikisi birbirlerine bakıyorlar. Colin boğazını temizliyor ve kendini gülümsemeye zorluyor.

Bailey ilk konuşan oldu. İş gibi elini uzattı. "Ben Bailey," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Colin." Çenesi dikti ve yanakları kızarmış olmasına rağmen, onu hiç bu kadar kendinden emin görmemiştim.

Colin, biraz şaşkın bir şekilde, onun uzattığı eli sıkmayı başarır. Neredeyse gülmeye başlıyorum. Kızımı seviyorum.

"Bir şey içmek ister misin, Bailey?" diye soruyorum.

"Sıcak çikolata?" diye umutla sorar. "Ve elmalı kek?" "Ben getiririm," der Colin. "Mia, bir şey ister misin?"

"Bol kremalı filtre kahve alayım." Colin başını sallar ve sipariş vermek için hızla uzaklaşır.

Kızıma doğru eğildim. "Şimdiye kadar nasıl gidiyor?"

"Anne, iyiyim," der, gözlerini devirerek. "O sadece sıradan bir yaşlı adam gibi görünüyor. Garip."

Biraz kırılmış olarak güldüm. "O yaşlı değil. Benim yaşımda!"

Bailey kaşlarını kaldırır, dudaklarını büzerek. "Anne. Sen yaşlısın."

"Hey! Bunu unutmayacağım. Kırk yaşına geldiğinde sana bunu hatırlatacağım."

tam bu anda ve *sana* yaşlı diyeceğim."

"Evet, ben de yaşlı olacağım, o yüzden sana katılıyorum."

İçimden gelen kahkaha yarı öfkeli, yarı eğlenceli. Ona dilimi şaklatıyorum. Bailey gülümsüyor, Colin içeceklerimizi getirirken yukarı bakıyor. Onları masaya koyuyor ve ikimize biraz yapmacık bir gülümsemeyle bakıyor, sonra yanındaki sandalyede duran çantaya uzanıyor.

"Sana bir şey getirdim," diyor ve bir Barbie bebeği çıkarıyor. Bebek basketbolcu gibi giyinmiş ve kutusunun yanında küçük turuncu bir top var. "Annen basketbolu sevdiğini söyledi. Bu sınırlı sayıda üretilmiş bir bebek. Bir iş arkadaşşımdan özel sipariş ettim." Bebeği uzatırken cesaret verici bir şekilde başını sallıyor.

Bailey kaşlarını çatarak şaşkın bir ifadeyle bakar. "Evet, basketbol oynamayı. Ya da izlemeyi." Bana bakarak fısıldar, "*Bununla* ne yapmam gerekiyor?"

Ona anlamlı bir bakış attım ve Bailey dramatik bir şekilde iç çekti. Sonra Colin'e bakarak, "Teşekkürler, Colin. Çok güzel bir hediye," dedi.

Muhtemelen ona küçük bir servete mal olmuş güzel bir hediye, ama amacına ulaşamamış. Bu beni mutlu etmemeli, ama ediyor. Hey, ben iyi bir insan olduğumu hiç iddia etmedim. İstedığım kadar kindar olabilirim.

Colin gömleğinin yakasını düzeltir, sonra nihayet ön kollarını masaya dayar ve "İstersen bana baba diyebilirsin" der.

Kalbim o kadar sıkışır ki koltuğumda sığarım. Buna hazır değilim. Hazır değilim, hazır değilim, *hazır değilim*. Bailey'i omzuma atıp kaçmak istiyorum.

Ama Bailey sadece "Hayır, teşekkürler. Colin yeterli" der ve sıcak çikolatasını yudumlar. Colin boğazını temizleyip sandalyesine yaslanırken, Bailey streusel kaplı muffin'in üst kısmını koparır ve bana uzatır, sonra muffin'in alt kısmını açmaya başlar.

Bir parça koparıp ağzıma atıyorum. Colin'in sorgulayan bakışına karşılık, "Streusel'in çok tatlı olduğunu düşünüyor" diyorum.

"Annem, en üst kısmı en lezzetli olduğu için benim tuhaf olduğumu söylüyor."

Colin gülüyor. "Tatlıyı sevmemeyi benden almış olmalısın. Ben çok şeker yersem midem bulanır."

Bailey muffinini çiğnemeyi bırakıp başını eğiyor. "Oh." Bir ısırık daha alıyor ve Colin'in sözlerini açıkça düşünerek. Sonra soruyor, "Senden başka ne aldım?"

HİÇBİR ŞEY. Bu kelimeyi bağırmamak için yanağımın içini ısııyorum. Bu Bailey için iyi bir şey. O bunu hak ediyor. Eğer babasını tanımak istiyorsa, bunu gerçekleştirmek benim sorumluluğum. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum.

"Gözlerimi almışsın," diyor Colin, onu inceleyerek. Ve haklı, lanet olsun.

Bailey, muffininden bir ısırık daha alırken ayaklarını sandalyenin ayaklarına doluyor. "Cadılar Bayramını sever misin? Ben severim."

Colin omuz silkiyor. "Tabii."

"Bu yıl ne kılığına girdin?"

"Şey." Kaşlarını çattı. "Bu yıl hiçbir şey. İşe gittim."

"İş yerinde kostüm giymene izin vermiyorlar mı? Annem giyiyor. Her yıl Edward Scissorhands oluyor."

Bu doğru. Müşterilerim her zaman buna gülüyorlar. Bu yıl, yedek elektrik prizi kostümünü giymeyi ciddi olarak düşündüm, ancak vücuduma karton kutu bağlayarak işimi yapamayacağımı fark edene kadar.

"Hayır, benim ofisimde kimse kostüm giymez." Colin omuz silkiyor ve kahvesinden bir yudum alıyor. "Burası annenin berber dükkanından daha profesyonel bir iş yeri."

Siktir git sen de, Colin.

"Bu çok kötü," diye cevaplar Bailey ve bir ısırık daha alır. "En son ne zaman kostüm giydin?"

Colin bu sorulardan açıkça rahatsız oluyor. Tamamen şaşkın görünüyor. Bu biraz komik. "Şey... muhtemelen üniversitede? Bir yıl Bob the Builder olmuştum." Bir baret satın almış ve kendine Bob the Builder adını vermişti. Çok saçmaydı. "Biliyorsun, çoğu yetişkin artık Cadılar Bayramı'nda kostüm giymiyor."

"Oh." Bailey bana bakar. "Ama sen giyiniyorsun anne. Des üzüm gibi giyindiğini söyledi. Öğretmenlerim de giyiniyorlar. Hepsi yetişkinler."

"Colin işyerindeki yetişkinleri kastetti sanırım, tatlım," diyorum ve Colin sözlerime şiddetle başını sallayarak katılıyor.

"Aynen öyle. Ofisim ciddi bir yer."

Bir şekilde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ne iş yapıyorsun?" Bailey kakaosundan bir yudum alır ve sorgulamaya devam eder.

"Teknoloji alanında çalışıyorum," diyor.

"Bilgisayar mı?"

"Mm-hmm," diye başını sallar, sonra işini açıklamaya başlar, tanıdık bir alanda açıkça daha rahat olduğu bellidir. Bailey ona sorular yağdırır ve onun bazı sorularını yanıtlar. Ben çoğunlukla sessizce otururum, gergin hissediyorum. Dakikalar geçtikçe biraz rahatlarım, Bailey'nin bu durumu iyi idare ediyor gibi görünmesine minnettarım.

Yine de, ayrılıp eve dönerken, uzun ve rahat bir nefes alıyorum. Bailey parmaklarını benimkilerle birleştiriyor, diğer elinde Barbie bebeği sallanıyor. Ben berber dükkanının kapısını açarken o beni inceliyor.

"O sarışın kafanın içinde neler dönüyor, Bailey?" diye soruyorum, daha çok benim ruh halim hakkında çok keskin bir şey söylemesini engellemek için. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Fena değil. Bebek aptal."

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. "Sana hediye alması hoş bir davranış."

Bailey ikna olmuş gibi görünmüyor. Eve girer girmez bebeği oturma odasındaki sehpa bırakıyor, sonra odasına gidip kapıyı kapatıyor. Onu takip etmek istiyorum, ama bu dürtüye direniyorum. Düşünmek, olayları sindirmek için zamana ihtiyacı olmalı, ancak dokuz yaşındaki

. Onu yeterince iyi tanıyorum, konuşmaya hazır olduğunda dışarı çıkacağını biliyorum.

Sonunda berber dükkânına doğru yürüyorum, bana ihtiyacı olursa diye bağlantı kapısını açık bırakıyorum. Vücudumu hareket ettirmek için temizliğe başlıyorum. Kaslarımda çok fazla enerji birikmiş, içimde çok fazla gergin sinir var.

Temiz zemini üçüncü kez süpürürken, cam kapıya hafif bir vuruş duyulur. Kafamı kaldırıp berber dükkânının dışında Des'i görürüm, gözlerinde sorgulayan bir bakış vardır.

Rahatlama hissi beni sarar, o kadar yoğundur ki neredeyse sendelerim. Kapıya koşar ve onu içeri almak için kilidi açarım.

"Aradım," diyor, kapının hemen dışında durarak. "Cevap vermedin, ben de uğrayayım dedim."

"Telefonum çantamda," diye açıklıyorum, başparmağımla omzumun üzerinden daireyi işaret ederek. "İçeri gel."

İçeri girer, varlığı duvarları doldurur. Aniden, her şeyin yoluna gireceğini anlarım. Kendimi durduramadan, kollarımı beline dolarım ve başımı geniş göğsüne gömerim, derin bir nefes alırım.

O tereddüt eder, sonra kollarını bana dolayarak başımın üstüne öpücük kondurur. Neredeyse ağlamaya başlıyorum, o kadar iyi geliyor ki.

Bir yanımda, birine karşı böyle hissetmenin tehlikeli olduğunu biliyor. Bu adama olan hislerim o kadar hızlı büyüyor ki, onları tanımlayamıyorum, kabullenmek bir yana. Ya Colin burada olduğu için dengemi kaybetmişim diye onu destek olarak kullanıyorsam? Ya hislerim gerçek bile değilse?

Ya dediği gibi giderse ne olacak?

"Nasıl gitti?" Des'in derin sesi üstümde yankılanıyor ve vücudumda küçük bir heyecan dalgası yaratıyor. Eli sırtımı okşayarak rahatlatıyor.

"Duruma göre oldukça iyi," diye cevap veriyorum, bir saniye daha bu rahatlığın tadını çıkararak sonra uzaklaşıyorum. Çenesine dokunuyorum. "Tıraş olman lazım."

Gözleri gülümsüyor, yüzünün diğer kısımları hiç hareket etmiyor. "Sen mi teklif ediyorsun?"

"Otur, koca adam."

Des berber koltuğuna oturduğunda kendimi daha güvende hissediyorum ve temiz bir tıraş yapmak için kendimi hazırlayan tanıdık hareketleri yapıyorum. Önlük omuzlarından kayıyor. Aletlerim sıralanmış durumda. Cildini hazırlıyor ve tıraş kremi köpürtüyorum.

Bu ritüel beni sakinleştiriyor ve tıraşını bitirdiğimde kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum. Des'in boynundaki pelerini çıkardıktan sonra ona gülümsüyorum, elinin yanımdan aşağı kaymasını seviyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Ne için?"

Burada olduğun için. İlgilendiğin için. Sana yaslanmama izin verdiğin için.

"Yüzünü tıraş etmeme izin verdiğin için."

Gülümser. "Bu sefer hiç kesik yok."

"Bir keresinde yaptım," diye itiraz ediyorum ve o gülüyor, sonra beni kendine çekip öpüyor.

Desmond'un öpücükleri beni her zaman mahvetmiştir. Onlar, benim en savunmasız yerlerime ateşlenen ısı güdümlü füzeler gibidir. Sanki beni parça parça nasıl parçalayacağını çok iyi biliyor ve beni onun yaklaşımlarına karşı tamamen güçsüz bırakıyor.

Bunu biraz seviyorum.

Bacaklarının arasında durup kollarımı boynuna doluyorum ve hissettiğim tüm yoğunlukla ona karşılık veriyorum. Sanki benim için açlıktan ölmüş gibi, dünyada sadece o ve ben varmış gibi homurdanıyor.

Des geri çekilerek gözlerime bakıyor. "Heart's Cove'a döndükten sonra bunu hala yapmak isteyeceğinden emin değildim."

"Neyi?"

"Bunu." Beni öper, kolları belimi sıkıca sarar. "Sadece hafta sonu için olacağını düşünmüştüm."

"Yarın da hafta sonu." Gülümsayarak burnumu onun burnuna dokundurdum, sonra uzaklaşıp dükkânın önüne koştum. Berber dükkânının kapısındaki kilidi açıp panjurları indirdim. O koltuğundan beni izliyordu, gözleri kararmıştı. Tekrar yanına yaklaşıp ellerimi göğsüne kaydırdığımda, Des düşük bir homurtu çıkardı.

Tekrar öpüşmeden önce geri çekilip gözlerimin içine bakıyor. Colorado'da aramızda büyüyen şey, şimdi bizi ayıran mesafeyi doldurmak için genişliyor. Des'in elleri yanaklarımı kavırıyor, başparmakları

cildimde gezdirir. "Seni çok seviyorum, Mia. Ama senin çok meşgul olduğunu biliyorum. Bailey de çok meşgul. Eski kocanla aradaki sorunları çözmeye çalışırken sana engel olmak istemiyorum."

Engel olmak mı? Bu ne anlama geliyor?

Kaşlarımı çattığımı görmüş olmalı ki, "Benden ne istiyorsun?" diye devam ediyor.

"Des, lütfen beni öp," diyorum, yalvarıyor olduğumu umursamadan. "Konuşmayı bırak ve beni öp."

Des'in vücudu şiddetli bir titremeye sarsılır, sonra beni daha sıkı sarar ve dudaklarını benim dudaklarıma bastırır. Ben onun ağzına karşı inlerim, kollarımı omuzlarına dolarım. Uylukları benim iki yanımda sıkışır, kalçalarını yerinde sabitler.

"Anne? Des?"

Des'in göğsünden uçarak berber koltuğunu döndürürüm. Des boğazını temizler ve ayağını yere basarak koltuğu durdurur. İkimiz de berber dükkanının arkasındaki kapıya bakmak için döneriz. Bailey açık kapıda durmuş, belli belirsiz bir tiksinti ile bakmaktadır.

"Neden öpüşüyordunuz?"

"Merhaba tatlım," diye ciyakladım. "Des'e tıraş yapıyordum." Bailey kaşlarını kaldırdı. "Tabii."

Desmond'dan şüpheli bir şekilde burun kıvrırma sesi çıkar. Ağzını ıslak ıslak yutar, sonra bana bakar, elleri çaresizce açılmıştır.

"Des akşam yemeğine kalacak mı?" diye sorar Bailey.

"Şey." Kızıma, sonra Des'e bakıyorum. İkisi de bana bakıyor, ben de tekrar Bailey'e bakıyorum. "Akşam yemeğine kalmasını ister misin?"

"Evet," diyor Bailey. "Bu akşam Lakers maçı var. Lakers'ı sevmesem de izleyebiliriz." Kaşlarını çatıyor. "Tabii evde izleyecekseniz? Kalmak zorunda değilsiniz."

"Hayır," diye patlar Des. "Akşam yemeğine kalmak isterim."

Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Gerçekten ciddi gibi görünüyor. Des ayağa kalkar ve bana sorgulayan bir bakış atar. Ben başımı sallayınca, Bailey'e doğru yürür ve saçlarını okşar. Bailey, Des'in göğsünün arkasından bana gülümser ve sonra ikisi de koridora doğru kaybolurlar.

Onları takip ederken, Bailey'nin Des'e bebeği gösterip, ona verdiği çorapları ne kadar çok sevdiğini söylediğini görüyorum. Des gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor, ama ifadesini doğru okuyabiliyorsam, aynı zamanda aşırı derecede memnun da görünüyor.

Ona göz kırparak, uzaktan kumandayı bulup televizyonu spor kanalına eviririm. Bailey kanepeye atlar ve Des'in oturması için yanındaki koltuğu okşar. Mutfakta mz için atıştırmalıklar hazırlarken, Des'in "Baban hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorduğunu duyarım.

"Fena değil," diye cevaplar Bailey. "Onunla tanışmak biraz tuhaf." "İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

Bir sessizlik olur. "Sadece tuhaf." Des homurdanır.

Biraz sebze kesip, daldırmak için ranch sosu bulurum ve üçümüz için bir tabağa yerleştiririm.

Bailey, "Annemden hoşlanıyor musun? Yani, onu seviyor musun?" diye sorar ve ben yaptığım işi bırakıp cevabı dinlemek için dururum.

"Evet," diye cevaplar Desmond.

Kalbim garip bir şekilde hızla atmaya başlar ve yüzüm kızarır. Kendimi toparlamak için birkaç saniye havuç çubuklarını yeniden düzenlemem gerekir.

"Oh."

"Sorun yok mu?"

"şey... Evet. Sanırım o da seni seviyor. Ve bence sen de havalısın.

Lakers taraftarı olman dışında."

"Teşekkürler, evlat." Desmond'un sesinde glmsemi duyabiliyorum. "Ben de senin havalı olduğunu düşünüyorum."

"Onunla evlenecek misin?"

Donup kaldım.

Bir duraklama olur ve Desmond koltuğunda kıpırdanıyormuş gibi kumaş hışırtısı duyarım. "Bilmiyorum, Bailey. Bu annenle benim konuşmamız gereken bir konu." der.

"Oh."

Kaşlarımı çatarak, küçük ranch sosu kabına bakıyorum. Konuşmamız gereken bir şey mi? Ne? Bu, Des'in benimle evlenmek istediği anlamına mı geliyor? Bailey'e sadece sıradan bir cevap mı verdi? Neden

kalbim bu kadar hızlı atıyor? Neden kısmen başım dönüyor ama aynı zamanda kusmak istiyorum?

Aman Tanrım. *Desmond ile evlenmek istiyor muyum?*

"Ama onu öpüyordun. İnsanlar evlenmeden önce öpüşürler."

"Doğru," diyor Des, ve ben de oraya gidip onu kurtarmam gerektiğini biliyorum. Oturma odası/mutfak artık L şeklinde, bu yüzden teknik olarak aynı odada olmama rağmen onları doğrudan göremiyorum. Çatalları tabağa koyuyorum, tabakların birbirine çarparak yüksek ses çıkarmasını sağlayarak ikisine de burada olduğumu hatırlatıyorum.

Bailey, farkında olmadan, "Annemle evlenirsen, üvey babam olursun" diyor.

"Bak Bailey, annen ve ben şu anda sadece arkadaşız." Boğazını temizliyor. "Evlilik büyük bir olay."

Eski bir balon gibi sönüyorum. Kahretsin. Onunla evlenmek istiyorum. Neyim *var* benim? Bu, kalbini yeniden kırmak için gerçekten iyi bir yol.

"Doğru," diyor Bailey, sesi kederli. Tabağı alıyorum ve o, "Senin üvey babam olman benim için sorun olmaz, biliyorsun," dediğinde donup kalıyorum.

Des'in sesi sert çıkıyor: "Teşekkürler, Bailey. Ben... Ben de senin üvey baban olmaktan mutlu olurum."

Sonunda köşeyi dönüp ortaya çıktığımda, Des sanki beşinci derece bir kasırgadan kurtulmuş gibi görünüyordu ve Bailey ise sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi kanepenin kenarından bacaklarını sallıyordu.

Gülmemek için dudaklarımı içe doğru kıvrıyorum, sonra sebzeleri sehpayı bırakıp Des'in yanına oturuyorum.

Sonra basketbol maçı başlar ve sorgulama sona erer.

AKŞAM YEMEĞİ SONRASI, Bailey yatağına yattığında, Des'in bacaklarının altına ayaklarımı sokarak kanepeye oturuyorum ve ikimiz de akşam yemeğinde içtiğimiz şarabın son damlalarını yudumluyoruz. Bailey'nin gizlice dinlemediğinden emin olmak için koridora bakıyorum, sonra "Bailey'nin az önce söylediklerini duydum" diyorum.

Des şarabını yudumlar ve kahve masasına bırakır, sırtarak. "Dokuz yaşındaki bir kızın sorgusuna maruz kalmanın hayatımın en stresli deneyimi olacağını hiç bilmezdim."

"İyi iş çıkardın." Gülererek ayak parmaklarımı onun bacağına sürtüyorum.

Gözleri benimkilere bakıyor, ciddi bir ifadeyle, "Ben ciddiydim, biliyorsun. Onun hayatının ve senin hayatının bir parçası olmaktan mutluluk duyarım."

Aman Tanrım. Elimdeki kadeh ellerimden alınır ve sehpaye konur. Sonra Des beni kucağına alır ve bir kolunu bacaklarımın üzerine atar, diğer eliyle saçlarımı okşar.

Bu adamı öpmek eve dönmek gibi. Onu bütün akşam burada görmek, kızıyla etkileşimini izlemek kalbimi doldurdu. Çenesine dokunarak öpücüğümüzü derinleştiriyorum, ona karşı hissettiğim her şeyi aktarmaya çalışıyorum.

Birlikte bir hayat kurabiliriz.

Elleri yanağımdan boynuma doğru kayarken, dudakları beni mahvediyor. Göğsüne eriyip, sanki beni dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi omuzlarına sarılıyorum.

Ayrıldığımızda, kalbim kafesinde hızlı bir şekilde atıyor. Uzun zamandır ilk kez, başka birine açılma arzusu hissediyorum. Onu hayatıma almak istiyorum.

"Ne?" diye soruyor yumuşak bir sesle, burnunu burnuma değdirerek. "Bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyorsun."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Yarı gülererek başımı sallıyorum.

"Neyi?"

"Aklımı okumayı."

"Yüzünde yazıyor Mia." Eli kalçama doğru kayıyor ve hafifçe sıkıyor. Diğer eli ise uyluklarımın üzerinde, başparmağı pantolonuma hafifçe dokunuyor. Bana dokunma şeklini seviyorum. Hem samimi hem de rahat. Sanki buraya aitmişim gibi hissediyorum.

"Kimsenin beni bu kadar kolay okuyamadığı ne garip."

Gülümsüyor, başını geriye yaslayıp beni izliyor. "Ee? Aklında ne var?"

"Colin'in Bailey ile tanışmasına izin vermekle hata mı yapıyorum sence?" diye patladım, ağızımdan bu kelimelerin çıkacağını fark etmeden.

Des başını bir yandan diğer yana eğerek beni izliyor. "Hayır," diye cevaplıyor sonunda.

"Bazen ona defolup gitmesini söylemek istiyorum. Baba olma şansını kaybetti, bir daha böyle bir şans olmayacak."

"Öyleyse neden söylemiyorsun?"

Dudaklarımı ısırıyorum. "Bailey yüzünden. Babasını tanımak istemediğimi öğrendikten sonra bana kızarsa, kendimi affedemem. Onu kendime saklamak istiyorum, her şeyi olduğu gibi bırakmak istiyorum, sadece ikimiz, ama bunun onun için en iyisi olmadığını biliyorum."

"O zaman tek yapabileceğin onu korumak," diye cevaplar, benim düşüncelerimi yineleyerek. "Onun her zaman yanında olacağını ve Colin'in ona iyi davranmasını sağla."

Başımı sallıyorum. "Evet. Ama bu çok zor, anlıyor musun? Uzun zamandır Bailey ve ben dünyaya karşı tek başımızaydık, birini aramıza almak garip geliyor." Ona hüzünlü bir gülümseme atıyorum. "Seni aramıza almak garip geliyor."

"İçeride miyim? Hala kapıya vurup cevap bekliyormuşum gibi hissediyorum."

Dilimi şaklatıyorum. "O kadar da kötü değilim."

O gülümser ve ellerini tekrar kalçama sıkıştırır. "Hayır, değilsin."

"Kapalı olduğumu biliyorum," diye itiraf ettim. "Colin gittiğinden beri kimseye güvenmek benim için zor oldu."

"Sen hamileyken mi gitti?"

Boğazım düğümlenerek başımı sallıyorum. O ilk birkaç korkunç haftadan sonra, ayrılmaya karar verdiğimizde, tüm dikkatimi hamileliğime, sonra da Bailey'e verdim. Bu konuyu ailemle veya kız kardeşimle bile konuşmadım, temel bilgiler dışında. Ama on yıl geçti; Des'in kolları beni sarmalarken, artık bu konuyu konuşabilmeliyim. "Çocuk istemiyorduk," diye itiraf ediyorum. "O bunu en başından beri çok net bir şekilde belirtmişti. Ben de kabul ettim ve bir süre mutlu bir evlilik sürdürdük. Doğum kontrol haplarını bıraktım çünkü ruh halimi çok etkiliyordu ve sanırım gerektiği kadar dikkatli davranmadık. Düşündüğümde, hamile kalmam o kadar da şaşırtıcı değildi."

"Ve yine de gitti mi?"

"Ondan kurtulmamı istedi." Ben öfkeyle nefes alıp verdim. "Ben reddettim ve hepsi bu kadar."

Des'in gözleri gölgeli. Elleri kalçam ve uyluğumun üzerinde nazikçe geziyor, sıcaklığı beni tamamen sarıyor.

"Boşanma dostane oldu. Olabildiğince dostane, sanırım. Yıkılmışım, ama bakmam gereken bir çocuğum vardı. Önceliklerim değişti."

"Onu burada istememe nedenini anlıyorum," diyor Des, başını sallayarak. "Senin durumunda ben daha olgun davranabilir miydim, bilmiyorum."

"Çocuğunu her şeyin önüne koymaya alışıyorsun," diye cevap veriyorum, burnumu çekerek. "Bu işin doğasında var." Çenesine dokunuyorum, sonra parmaklarımı gömleğinin yakasına indiriyorum. Yakasının kenarını parmaklarımla izleyerek başımı sallıyorum. "Bailey doğduğundan beri kimseyle çıkmadım çünkü kızımın Colin'in gittiği zamanki gibi hissetmesini düşünmeye dayanamıyordum." Ve bunu tekrar yaşamayı düşünmek bile dayanılmazdı, ama bunu yüksek sesle söylemek daha zor. Des'in onu bana bağlamaya çalıştığını düşünmesini istemiyorum.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," diyor nazikçe, bir kez daha aklımı okuyor. Bakışlarımı yakalıyor ve tutuyor, koyu renkli gözleri ölümcül bir ciddiyetle. "Ben buradayım, Mia."

"Seni korkutup kaçırmadım, değil mi?"

"Beni terk etmek istiyorsan çok daha fazla çaba sarf etmelisin," diye cevaplar ve beni öpmek için kendine çeker. Aramızda bir şey değişir, yerine oturur. Dudaklarımızın hareketlerinde, birbirimize sarılma şeklimizde bunu hissederim. Onu sertçe öperim, kendimi aşağıya, aşağıya, aşağıya bırakırım...

"Yatak odası," diyorum öpüşmelerin arasında.

O geri çekilir. "Emin misin?" Koridora doğru bakar.

"O uyuyor," diye cevap veriyorum, sonra kucağından inip onu ana yatak odasına götürüyorum. Bailey'nin kapısının önünde durup gerçekten uyuduğundan emin olduktan sonra odama doğru devam ediyorum. "Sessiz olmalıyız," diyorum ona.

"Bu senin sorumluluğunda," diye cevaplar, gözleri loş ışıktaki parıldayarak.

Sonra kolları beni sarıyor ve beni yatağa taşıyor.

Bu adamın beni ne kadar etkilediğini tarif etmek zor. Sanki on yıldır karanlıkta tökezleyerek dolaşıyormuşum da sonunda

uzaktan beni dışarıya çıkaracak bir ışık gördüm. O, fırtınalı denizde hiç ummadığım bir can simidi. Onun sıcaklığını hissedene kadar ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim.

Her öpücüğü, her dokunuşuyla bana yeniden hayat veriyor.

Karanlıkta çıplak bedenlerimiz birbirine sarılıp tatlı, müstehcen sırlar fısıldıyoruz. Bana güzel olduğumu, tadımın harika olduğunu, mükemmel olduğumu söylüyor. Bir daha asla yalnız kalmayacağımı, sonunda güvenli ve istikrarlı bir yer bulduğumu hissettiriyor.

Sonra beni milyonlarca küçük parçaya ayırıyor, ta ki tek bildiğim zevkin bir kaleydoskopu olana kadar.

Nefes nefese, ten tenine, kendime geliyorum ve dudaklarımı omzunun yumuşak derisine bastırıyorum. Bugün olan her şeye rağmen, dünyam yeniden düzeldi. Ama saniyeler geçiyor ve gerçeklik kapıyı çalıyor.

"Des," diye başlıyorum. "Bu gece kalmanı istiyorum, ama..." "Bailey'nin kafasının karışmasını istemezsin."

"Colin'le ilgili kasabada çok şey oluyor," diye açıklıyorum, kendimden biraz nefret ederek. En son istediğim şey Des'i kovmak, ama başka seçeneğim var mı? Kızımı öncelikli tutmam gerek. Des'in yatak odamdan çıkıp Bailey'nin ona ne zaman evlenme teklif edeceğini sormasına izin veremem.

"Anlıyorum," diyor Des ve dudaklarını alnıma bastırıyor.

"Teşekkür ederim. Özür dilerim."

"Hey." Beni kollarına alır ve dudaklarımdan öper. "Üzülme. Kalmak istiyorum. Ama Bailey uyandığında burada olursam, onun sorularına dayanabilir miyim bilmiyorum."

Kıkırdayarak gülerim, sonra Des'in karanlıkta giyinmesini izlerim. Üzerime saracak bir bornoz bulurum, koridorda onun arkasında yürür ve berber dükkânına kadar onu takip ederim. Kilit yumuşak bir sesle açılır ve ben soğukta titreyerek orada dururum.

Beni bir kez daha sıcaklığıyla sarar, sonra nazikçe öper. "Yarın seni ararım," diye söz verir.

"Tamam."

"Büyükkannemlerin evine yemeğe gelebilir misin? Maude soruyordu."

Gerçeklik yüzüme çarpar. Dudaklarımı ısırırım. "Gelemem. Colin'le tekrar buluşacağız," itiraf ederim. "Üzgünüm. Bir dahaki sefere?"

Des boğazını temizler ve başını sallar. Kollarını benden çeker ve yarım adım geri atar. Sanki bir uçurum gibi hissediyorum. "Evet. Tabii. Ne zaman müsait olursan haber ver."

"Önümüzdeki cumartesiye kadar gitmiş olacak," diyorum ona. Ve bunun için şükrediyorum. Ne kadar olgun davranmaya çalışsam da, eski kocamla bir haftadan fazla uğraşmak istemiyorum.

Des berber dükkânından ayrıldığında, kendimi öncekinden daha boş hissediyorum.

OTUZ BİR DES

"MİA NEREDE, CANIM?" diye sorar büyükannem, tabağıma patates püresi doldururken.

Onu durdurmak için elimi uzattım, ama o yine de kaşıkla bir yığın daha püreyi tabağıma koydu. Sanırım büyükannem için her zaman "büyüyen bir çocuk" olacağım. "Bu akşam meşguldü," dedim ona, neden eski kocasıyla akşam yemeğinde buluştuğunu itiraf etmek istemediğimi bilmeden.

Biliyorum, biliyorum. Onunla randevuya çıkmıyor, onu kendi kızıyla tanıştırmaya çalışıyor. Bu yönünü takdir ediyorum. Geldiğimiz akşam ona verdiği tepkiyi gördükten ve dün ne kadar sarsıldığını gördükten sonra, onu hayatına sokmasının kolay olmadığını biliyorum. Mia güçlüdür, kendisinin bile itiraf ettiğinden daha güçlüdür ama aynı zamanda beklenmedik şekillerde kırılgan da. İncinmek üzere olduğunu düşündüğünde kırılganlaşıyor. Çaresizce saklamaya çalıştığı zayıflıkları var.

Onun kırılganlıklarını, yumuşaklığını seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum

.

Onun yerinde olsam, eski sevgilimin hayatıma geri dönmesine izin verirdim,

Acıyı unutamazdım.

Yine de, onun başka bir erkekle akşam yemeğine çıkması düşüncesi – onunla uzun ve karmaşık bir geçmişi olan bir erkekle – ensemi kaşındırıyor. Onun burada, benim ve Colin'in yanında olmasını ve Colin'in olabildiğince uzakta olmasını tercih ederim. Dün gece benim için her şeyi kesinleştirdi. Mia ve Bailey ile vakit geçirmek, sanki bir ailenin parçasıymışım gibi hissettirdi. Ayrılmak istemedim; bugün onun eski sevgilisini görmesine izin vermek istemedim.

Mia'nın yanında uyanmak ve mutfaka gidip ona kahve yapmak istedim. Bailey'e kahvaltı hazırlamasına yardım etmek ve onu dinlemek istedim.

o çocuğun ağzından çıkan her türlü çılgın saçmalığa. Orada *olmak* istedim

orada olmak istedim. Oraya ait

olmak istedim. Ama değilim, en azından henüz değilim.

"Mia nerede?" Arthur dedesi, benim devasa yığınınla kendi zavallı patates yığınını karşılaştırarak bağırır. Karısına kaşlarını çatar.

Maude onun kolunu okşadı. "Meşgul." Normalden sadece biraz daha yüksek sesle söyledi, ama Arthur onu duymuş gibiydi. İkisi arasında ses seviyesi ve işitme duyusunun ötesinde bir bağ olmalıydı.

İkisi birbirlerine o kadar sıkı sıkıya bağlı ki, birbirlerine ait oldukları herkes için apaçık ortada. Yetmiş yıldır evliler, yani bir ömür boyu. Ben hiç kimseye bu kadar yakın olmadım. Böyle bir bağın nasıl bir şey olduğunu hayal edebilmem için kullanabileceğim hiçbir referans noktası yok.

Lovers' Peak'te geçirdiğim zamanın bir halüsinasyon olup olmadığını merak ediyorum. Mia'ya ait olabileceğim ve onun da bana ait olabileceği hissi... Ya bu sadece şehvet ya da bir yanılsama *ise*? Büyükbabam ve büyükbabamın ilişkisi çok nadir görülen bir şey. Aynı şeyi benim de yaşayabileceğimi hayal etmek mantıksızsa ne olacak?

Dün gece benim için olduğu kadar onun için de önemli olmamış olabilir. Bütün gün ondan haber almadım; belki bu da bir mesajdır. Benim onun yanında olmam gerektiğini hiç düşünmüyor.

"Mia bu gece ne yapıyor, Des? Neden bu kadar meşgul?" Büyükbabam tek dilim rosto etinden küçük bir parça kesip çatalla dürtüyor.

Ağzımdakini yutuyorum ve bir yudum su içiyorum. "Aslında eski kocasıyla akşam yemeğinde buluşacak."

"Tanrım!" Maude büyükbabama doğru eğilir. "Duydun mu?"

Arthur kararlı bir şekilde patates püresini çatalla alıp ağzına götürür. "Neyi duydum?"

Kısa bir çeviriden sonra, büyükbabam bana döner. "Neden bunu yapıyor?"

"Bailey ile vakit geçirmek istiyor," diye açıklıyorum, içimde rahatsızlık hissederek. "Mia da gözetim altında tutmak istiyor."

"Eh, o bir anne," diye kabul eder büyükbabam, biraz yatışmış bir şekilde. "Sonra onu göreceğiz misin?"

Gözlerimi tabağımdan ayırmıyorum. "Muhtemelen olmaz, büyükanne. Geç olacak." Konuyu başka yöne çekmek için arka kapıya doğru başımı sallıyorum. "Kış gelmeden önce çitleri budamak iyi olabilir."

Tepki hemen gelir: "Des, saçmalama. Çitleri budamak için kışın sonunu beklemek en iyisi. Gelecek yıl bahçemden büyük umutlar besliyorum ve çalılarımı gelişigüzel budamanıza izin vermeyeceğim."

"Güller için bir planın var mı? Agnes'in geçen yıl çok güzel gülleri vardı, değil mi?"

"O korkunç kadın!" Maude, yerel kitapçı sahibi hakkında bir tirada başlamadan önce haykırır ve böylece benim kadınının başka bir erkekle akşam yemeği randevusu konusundan dikkatini uygun bir şekilde başka yöne çeker.

Daha sonra, bulaşıkları yıkarken emlakçı Samantha'dan bir telefon aldım. Seventh Avenue'daki iki daire için de teklifler almış. Alıcı, mümkün olan en kısa sürede satış işlemini tamamlamak istiyor.

Büyükannem ve büyükbabam bu habere çok sevindiler ve biraz da rahatladılar. Para sıkıntıları yakında sona erecek, benim Heart's Cove'da kalmamın nedeni de ortadan kalkacak.

Ama bu artık tam olarak doğru değil. Burada kalmam için başka bir neden var, daha büyük bir neden. Mia ve Bailey burada, bu da benim için başka hiçbir yerin bu kadar uygun olmayacağı anlamına geliyor.

Sorun şu ki, Mia'nın ona olan hislerimi anladığını sanmıyorum. İlişkimizin başında, uygulamadaki kişinin ben olduğumu ona söylemeyerek ve ona önceden haber vermeden kirasını artırarak büyük bir hata yaptım ve onun benden uzak durduğunu biliyorum.

Sonra aklıma bir fikir geliyor.

Ona onu ne kadar sevdiğimi kanıtlamak için yapabileceğim bir şey var. Basit bir hareketle onunla birlikte olmak istediğimi gösterebilirim. Bailey'i kızım olarak görebileceğim bir hayat kurmak istiyorum. İkisi konusunda ciddiym. Artık flört uygulamaları, sahte randevular, duygularımı saklamak ve ilişkimizi sıradanmış gibi göstermek yok.

Aramızdaki ilişki gerçek ve Mia'ya bunu anlamasını sağlayacak imkanlarım var, ama önce son bir kez Lovers' Peak'e gitmem gerekiyor.

OTUZ İKİ MIA

COLİN, Bailey ve ben akşam yemeği için Taqueria'da yemek yiyoruz. Bailey, dağınık bir taco yerken sandalyesinin altında bacaklarını sallıyor ve Colin'e itfaiyeye yaptığı son geziden bahsediyor.

Colin, Bailey itfaiyeci direğinden kaymayı anlatırken onu dikkatle dinliyor ve gülüyor.

"Eski itfaiye şefi ile tanıştım," diyor. "Bay Allen dizini incitmiş, bu yüzden artık yangınla mücadele etmiyor, ama hala gönüllü olarak çalışıyor ve eğitim veriyor. Büyüdüğümde itfaiyeci olabileceğimi söyledi ve sonra Heart's Cove'daki tek kadın itfaiyeci ile tanışmamı sağladı. Adı Sandy'di. Biraz korkutucuydu, ama onu sevdim."

Gülümseyerek kızımın saçına dokunup at kuyruğunu omzunun üzerine kaydırıyorum. Colin gözlerime bakıp başını sallıyor. "Burada olmak güzel." Bailey'e bakıyor. "Birlikte vakit geçirebildiğimize sevindim, ufaklık."

Bailey tacosunun geri kalanını yer, çiğner ve yutar. Colin'in gözlerine bakar ve "Düşündüğümde daha naziksin" der.

"Öyle mi?"

"Evet," diye cevaplar. "Annem bana senden hiç bahsetmedi ve ben de seni terk ettiğın için kötü biri olduğunu düşündüm. Ama sen oldukça havalısın."

Colin'in yüzünde karmaşık bir dizi duygu belirir, ama bir bardak maden suyu yudumlayarak kendini kontrol altına almayı başarır. Benim içim ise sanki defalarca kıyma makinesinden geçiriliyormuş gibi hissediyorum. Neyse ki hafta sonu gidiyor. Buna daha fazla dayanamam.

"Des kadar havalı değilim, çünkü o basketbolu seviyor," diye devam eder Bailey, ikimize de attığı acımasız darbelerin farkında olmadan, "ama yine de oldukça havalıyım."

"Des," diyor Colin. "Seni eve götüren adam mı? Şükran Günü'nü seninle geçiren adam mı?"

"Evet," Bailey ben cevap veremeden araya girer. "Annem onu öpüyordu. İğrençti."

Colin bana kaşlarını çatıyor, bu da beni biraz sinirlendiriyor. Bunu tamamen görmezden gelmeye karar veriyorum, çünkü kimi öptüğüm onu ilgilendirmez. On yıldır onu ilgilendirmiyor.

Yemek bittiğinde ve Colin Bailey'e veda ederken, ben yatakta bayılmak üzereyim. Sonra dirseğime dokunup, "Bir saniye konuşabilir miyiz?" diyor.

İşte başlıyoruz. Şimdi ne var?

Başımı sallayarak Bailey için arabamın arka kapısını açıp nazikçe kapatıyorum, sonra eski kocama dönerek bakıyorum.

Colin gömleğinin yakasını düzeltir ve uzun bir nefes verir. Ceketinin düğmeleriyle uğraşır, sonra manşetlerini çeker. Onun kendini süsleyişini izlerken sabrım tükenir.

Eski sevgilim benden sadece birkaç santim daha uzun ve onun benden daha uzun olmaması hoşuma gidiyordu. Bir yazılım mühendisinin vücuduna sahip, yani biraz sıska. Formda değil ama ağırlık kaldırmak yerine maraton koşuyormuş gibi görünüyor. Bu özelliğini de seviyordum. Boyu beni hiç korkutmuyordu, bunun harika olduğunu düşünürdüm. Des gibi iri bir erkeğin kollarında olmanın ne kadar güzel olacağını anlamıyordum. Ev sahibim kadar güçlü biriyle ne kadar güvende ve sevildiğimi hissedebileceğimi bilmiyordum.

Colin'e çok aşıktım, ama şimdi hiçbir şey hissetmiyorum. Acı, öfke, aşk... sadece bir tür yorgunluk ve boşluk. O, yapmam gerekenler listesine eklemem gereken bir başka şey (Birinci madde: Kızımın babasından uzak tuttuğum için bana kızmamasını sağlamak. İkinci madde: Babasının onu terk edip kalbini kırmamasını sağlamak (yine)).

"O harika," diye başlıyor Colin, arabaya doğru başını sallayarak. "Onunla harika bir iş çıkarmışsın."

Tabii ya. Huysuz bir ergen gibi ona karşılık vermek yerine, sadece "Teşekkürler" diyorum. Bakın, olgun davranıyorum. Bir ödül almalıyım.

"Patronumla konuştum ve yakın gelecekte evden çalışmama izin verecekler."

"Oh," diyorum, kalbim hızlanmaya başlıyor. Neden bana bunu söylüyor?

"Heart's Cove'da kalmaya ve Bailey'i daha yakından tanımaya karar verdim." Bailey'e bakıp ona hafifçe gülümsedi ve el salladı. Burnunu kırmak için yumruk atma ihtiyacı hissettim ve sonuçta ödülü hak etmediğime karar verdim. O üzgün, duygulu gözleriyle bana baktı. "Gittiğim için bunu telafi etmek için yeterli olmadığını biliyorum, ama onunla tanışınca... Önceliklerim değişti. Bu kasabada bir ev için teklif verdim ve kabul edildi."

Bütün vücudum soğur. İçimi kaplayan duygu bana yabancıdır; tam olarak ne hissettiğimi anlamam bir saniye sürer. Sonra anlarım — bu saf, buz gibi bir dehşettir.

"Onun velayetini alamayacaksın," diye patlarım. Büyük insan olmak buraya kadarmış. Aziz Mia hızlı ve çirkin bir şekilde ölür.

Colin hızla gözlerini kırptırır, sonra başını sallar. "Biliyorum. Sadece onun hayatında olmak istiyorum."

"Sen gelip kahramanlık yapamazsın, Colin. O *benim* kızım." Soğuk korku, *sonunda* öfkemin ortaya çıkmasıyla ejderhanın nefesi tarafından yakıp kül oluyor. İki elimle ona tutunuyorum, bu duygu fırtınasından çıkmak için tanıdık bir şeye tutunmam gerekiyor.

Eski kocam kızımı benden almayacak. Kahraman olmayacak. Hayatıma girip her şeyi tekrar mahvetmeyecek. Asla, asla, asla.

Colin topukları üzerinde geriye doğru sallanır ve elini saçlarına geçirir. "Biliyorum. Lanet olsun, biliyorum Mia. Özür dilerim. Bak, ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Baba olmaya çalışıyorum."

"Aferin sana," diyorum. "Ama yaklaşık on yıl geç kaldın."

Sonra sürücü tarafına doğru yürüdüm, arabaya bindim ve kapıyı çarptım. Motoru çalıştırdım ve apartmanımızın kapısının bulunduğu arka sokağa dönene kadar Bailey konuşmadı.

"Ne oldu?" Sesi zayıf ve tereddütlüydü, hiç de normal hali gibi değildi.

Kapının önüne park ettim ve uzun bir nefes aldım, ellerim direksiyondan kaydı. Sonra yüzümü (umarım) tarafsız bir ifadeye çevirdim ve kızımın endişeli bakışlarına karşılık verdim.

"Endişelenme Bailey," diyorum, zorla gülümsemeye çalışarak. "Bu yetişkinlerin sorunu."

İkna olmuş gibi görünmüyor, ama kızım başını sallayıp arabadan iniyor. Kanepede birbirimize sarılıp birlikte film izliyoruz, sonra erken yatıyoruz. Bailey'nin yarın okulu var ve ben uzun zaman önce, başka ne olursa olsun rutinin çok önemli olduğunu öğrendim. Yatağıma uzandığımda telefonuma bakıyorum.

Des'ten bir mesaj var.

Des: Akşam yemeği nasıldı? Bu arada, büyükannem seni özledi.

Metni birkaç kez okuduktan sonra kollarımı yanlarıma indirdim. Çok *yorgunum*. Böyle bir zamanda bir erkekle ilişki kurabilirim diye düşünmek bencilceydi. Bailey'nin yanında olmam gerekiyor; onun benim önceliğim olduğundan emin olmam gerekiyor.

Des'in yanımda olmasını istemek zayıflık. Colin'in hiç ortaya çıkmamış olmasını dilemek bencilce. Yalnızken hayat çok daha kolaydı, her ne kadar çok daha kasvetli olsa da.

Son zamanlarda çok, çok fazla hata yaptım. Ama ne de olsa bu yeni bir şey değil. Hayatım boyunca hep böyle davrandım.

Telefonumu komodinin üzerine koyup, yanıma kıvrılıp uykuya dalıyorum.

DES ertesi gün berber dükkanına gelir ve ben Margaret'in sevgilisi Hamish'in saçını keserken kapının yanındaki sandalyelerden birine oturur. Hamish ödemeyi yapıp ayrılınca Des ayağa kalkar ve bana doğru yürür.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. İçimde bir savaş vardır, beni parçalamak üzere olan bir itme ve çekme. Bir yandan Des'e koşup onun kollarına sarılmak istiyorum. Kendimi onun kucaklamasına gömmek ve bir daha hiç nefes almamak istiyorum.

Ama diğ er yandan, kendi ayaklarım üzerinde durmak ve güçlü olmak istiyorum. Bailey için doğru olanı yapmamı hiçbir şey engelleyemez. Bu adam benden ayrılırsa (ya da ayrıldığında), bunun beni tamamen yıkmayacağından emin olmalıyım. Telaşla, bu adamın bana yaptığı saldırılardan kendimi korumak için savunmamı yeniden inşa etmek için elimden gelen her şeyi kullanıyorum.

"Mesajıma cevap vermedin," diyor, yavaşça yaklaşarak. "Her şey yolunda mı?"

Berber koltuğunu ona doğru çevirip ona acı bir gülümseme atıyorum. "İyi ne demek?"

O homurdanarak oturdu. Ellerim omuzlarına uzandı ve düğmeli gömleğindeki kırıksıklıkları düzeltti. Aynada bu iri yarısı adamı izlerken, göğsümün ortasında garip ve acı verici bir sıkışma hissettim. Ellerimi ondan çektim. Des'e dokunmanın tehlikeli olduğunu artık bilmeliydim.

"Akşam yemeği nasıldı?" diye sorar sonunda.

Avuç içlerim saçlarını düzeltmek, omuzlarına dokunmak, teninin sıcaklığını hissetmek için kaşınıyor, ama kendimi durdurmak için ellerimi yumruk yapıyorum. Des'in gücüne ve desteğine çok fazla güveniyorum. "Akşam yemeği iyiydi." *Ta ki Colin bana bomba gibi bir haber verene kadar.* "Akşamın nasıldı?"

Belki onu uzak tutarsam, gittiğinde o kadar acı çekmem.

Des aynada gözlerime bakarak bir an kaşlarını çattı. Sonra yüzündeki ifade yumuşadı ve omuz silkti. "Büyükannem ve büyükbabam seni özlemiş."

"Onlarla akşam yemeği yemeyi çok tercih ederdim," diye cevap veriyorum, gerçekçi görünmeyecek kadar geniş bir gülümsemeyle.

Des homurdanır. "Onlara haber vereceğim. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca sana eşlik etmen için seni arayabilirler."

"Önümüzdeki birkaç hafta ne olacak?"

"Lovers' Peak'e geri döneceğim. Halletmem gereken birkaç iş var."

Bir anlığına gözlerimi onun ensesinde tutarak, sözlerinin etkisini hissediyorum. Sonra boğazımı temizleyip aynanın yanındaki küçük tezgaha geçiyorum, başımı eğerek yüzümü görmesini engelliyorum. Orada yazanları görmesini istemiyorum. Eminim içimdeki tüm acıyı görebilir.

Bana gideceğini söylemişti, değil mi? Beni uyarmıştı.

Yine de kanım donuyor ve kalbim düzensiz atıyor. Onun bunu yapmaya karar verdiğini duymak bu kadar acı vereceğini düşünmemiştim.

Sonunda sesimin kontrol altında olduğuna emin olarak, ona dönüp soruyorum: "Orada ne kadar kalacaksın?"

Des sandalyeye yaslanıp uzun bir nefes aldı ve bakışlarını benden kaçırdı. Bana söylemediği bir şey var. "Bu birkaç şeye bağlı."

Elbette öyle. Gideceğini biliyordum, ama yine de kendimi onun yüzünden karmaşık bir duruma soktum, kızım evlilik hakkında soru sorduğunda kalbim tavşan gibi atıyordu. Evlilik!

Ben özel bir tür hayalperestim.

Göz teması kurmaya dayanamıyorum, aletlerime geri dönüyorum, jiletimin sapına nazikçe dokunuyorum. Sıcak ve soğuk hissediyorum, gerginim. Des'in ne düşündüğünü, benden ne istediğini bilmeyi isterdim. Bu adama karşı hislerim var, güçlü hisler, ve bunlar beni korkutuyor.

Başlıyorum ve Des gözlerini kapatıyor. "Bailey akşam yemeğinden sonra nasıl hissetti?"

Seni ilgilendirmez, diye bağırarak istiyorum. Eğer bizim hayatımızdan öylece çıkıp gidecekse, neden kızım hakkında bir şey bilmeye hakkı olsun ki? Sonra kendimi sakinleştirip, onun geri döneceğini, sadece ne zaman olacağını bilmediğini hatırlatıyorum kendime.

Ama bana neyi söylemiyor?

Belki de bu bir işarettir. Des'e, ya da bu konuda kimseye, yakın zamanda içimi açmamam gerekir. Kızım ve işime odaklanmam lazım.

"Sanırım mutlu."

Yine bir sessizlik, sonra: "Babasını tanımayı hak ediyor."

"Ben de kendime bunu hatırlatıp duruyorum," diye cevap veriyorum somurtkan bir şekilde. Tıraşını aceleyle getirmiyorum, tıraş bıçağının Des'in cildine değdiği sesi, bana bu kadar yakın olmasının sıcaklığını seviyorum. Onu tıraş etmek, normal müşterilerimi tıraş etmekten farklı. Daha samimi, neredeyse ev gibi.

Bunu seviyorum, belki de fazla seviyorum.

"Dün akşamki akşam yemeği hakkında bana neyi anlatmıyorsun?"
Des, ben aletlerimi kaldırırken sonunda sorar.

Ona sırtımı dönerek, Des fark etmeden kaşlarını çatabiliyorum.
İfademi gizleyerek omzumun üzerinden bakıyorum. "Ne?" "Gergin
görünüyorsun."

Öyle mi dersin? Belki de ilk kez ilgi duyduğum adam son üç aydır
beni sadece kafamı karıştırmaktan başka bir şey yapmadığı içindir. Ve
eski kocam birdenbire ortaya çıkıp yılın babası gibi davranmaya
başladı. Ve muhtemelen ikisi de birkaç hafta içinde temelli gidecek ve
ben parçaları toplayıp kızımın birlikte hayatta kalmamızı sağlamam
gerekecek.

"İyiğim," diye cevap veriyorum. "Sadece çok şey oluyor."

Des cevap vermek için ağzını açar, ama telefonumun çalması
onu keser. İkimiz de aynanın altındaki küçük tezgaha bakarız,
telefonun ekranında Colin'in adı yanmaktadır. Yüzümü buruştururum.

"Cevap ver," diyor Des, gözleri yumuşaklığını kaybediyor. "Önemli
olabilir."

Başımı sallarım, birkaç adım uzaklaşıp telefonu açarım.

"Evet?" "Meşgul müsün?" diye sorar Colin.

"Şey... Biraz." Des'e bakarım. "Şu anda bir müşteriyle birlikteyim."

Bunu söylediğimde Des'in yüzünde garip bir ifade belirir, ama
Colin'in söyleyeceklerine odaklanmak için başka yere bakmak
zorundayım.

"Haftasonu Bailey'i ikimiz baş başa dışarı çıkarmama ne dersin?
Onu basketbol maçına götürüp, sonra da öğle yemeğine çıkabiliriz."

Des'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve
midemde bir rahatsızlık hissediyorum. Dudaklarımı ısırıp, "Henüz
seninle onunla baş başa kalman konusunda rahat değilim, Colin.
Sadece birkaç gün oldu." diyorum.

"Anlıyorum. O zaman ikinizi yemeğe çıkarabilir miyim?"

"Şey, olur," diye cevap veriyorum, arkamda duran Des'i fark ederek.
Kapıyı işaret ediyor, sanki gitmesi gerekiyormuş gibi. Telefonum çalana
kadar bu kadar aceleci değildi. Neden böyle? Colin'le konuştuğum için mi
kızgın? Kim bilir ne kadar süreliğine haber vermeden ortadan kaybolan o!

Colin bana bir soru sorduğunda ne dediğini kaçırdığımı fark ediyorum ve neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum. "Üzgünüm, Colin. Ayrıntıları bana mesaj at. Gitmem gerek." Des kapıya ulaştığında telefonu kapatıyorum. "Bekle!"

Durup bana dönüyor. "Meşgulsün," diyor sessizce. "Zamanını bu kadar almamalıyım. Zaten toplanıp gitmeye hazırlanmam lazım."

Midem bir anda düğümленir. Bir, iki kez gözlerimi kırpttırır, sonra başımı sallar ve gülümsemeye çalışırım. "Oh. Tabii ki."

Des kapıya bakarken uzun bir sessizlik olur, sonra dönüp tekrar gözlerime bakar. "Neden eski kocana benimle olduğunu söylemek yerine bir müşteriyle olduğunu söyledin?"

"Ne?"

"Telefonu açtığında. Müşteriyle birlikte olduğunu söyledin."

"Des." Kaşlarımı çattım. "O hiçbir şey ifade etmiyordu."

"Öyle mi?" O iç geçirir ve başını sallar. "Biliyor musun, boş ver. Colorado için valizimi hazırlamam lazım. Seni sonra ararım."

Ejderha göz kapaklarını araladı. Bu adam kendini ne sanıyor? Onunla birkaç ay önce tanıştım! Bir hafta sonu birlikte geçirdik ve birdenbire benim her şeyim olmak mı istiyor? Ona hiç açılmamalıydım. Onunla Şükran Günü'nü geçirmemeliydim. Onu Bailey ile tanıştırmamalıydım.

Desmond benim en derin sırlarımı biliyor, on yıldır ne kadar incindiğimi ve yalnız olduğumu biliyor, ve eski sevgilime söylediklerim için bana laf mı ediyor? Ciddi mi bu adam?

O da, benim uyum sağlamak için kendimi zorlamam gereken, aşırı şişirilmiş egosu olan başka bir erkek. Hayır, teşekkürler. Ben bunun için anlaşıma *yapmadım*.

Kalçamı yana doğru itip kollarımı kavuşturuyorum. "Aramaya zahmet etme," diyorum alaycı bir şekilde. "Eğer önemsiz bir yorum yüzünden bu kadar sinirleneceksen, benim de düşünecek bazı şeylerim var."

Gözleri kısılır. "Önemsiz bir yorum mu? Ona benimle olduğunu söylemek ne kadar zor olabilir ki? Benden bu kadar mı utanıyorsun?"

"Bu senin neyinle ilgili ki?" Kollarımı iki yana açıyorum. "Eski kocamla olan bu karmaşık ilişkiyi, kızımı travmatize etmeyecek şekilde yürütmeye çalışıyorum. Bu cümlede senin adın nerede geçiyor? Doğru, hiçbir yerde."

"Yani, son birkaç ay hiçbir şey ifade etmiyor mu?" "Bu konuyla ilgili olarak hayır!"

"Tabii." Burun kıvrıp kapıya doğru döndü.

"Biliyor musun Des, şu anda bununla başa çıkamıyorum. Biraz zamana ihtiyacım var."

"Peki, ben gidiyorum, yani benden üç eyalet kadar uzaklaşacaksın."

"İyi," diyorum.

"İyi." diye tekrarlar. Sonra kapı çarpar ve Desmond gider.

OTUZ ÜÇ DES

ÖFKE bir fırtına gibi içimi kaplıyor, beni şehrin öbür ucuna, evime götürüyor. Ama burası gerçek evim değil, değil mi? En azından, uzun süreliğine değil. Dişlerimi sıkıyorum. Bir yanım geri dönüp Mia'ya benim için ne kadar değerli olduğunu anlamasını istiyorum. Beni öyle ittiğinde, kendimi yeniden on bir yaşında, teyzemin gözdesi tarafından eziyet gören bir çocuk gibi hissettiğimi anlamasını istiyorum.

Kaldırımın ortasında durup gri gökyüzüne bakıyorum. Rüzgâr cildimi serinletirken mantığım geri geliyor ve Mia'nın haklı olduğunu anlıyorum.

O şu anda gerçek sorunlarla uğraşıyor. Benim gençlik yıllarım cehennem gibiyse ne olmuş? Eski patronum şirketini kendi oğluna vermeye karar vermişse ne olmuş? Bunlar geçmişte kaldı. Mia şu anda eski kocası ve kızıyla uğraşmak zorunda ve ben onun işini zorlaştırıyorum.

Omuzlarım çöküyor. Yanıldığımı biliyorum. Topuklarımı döndürüp berber dükkânına doğru bir adım geri atıyorum, sonra donup kalıyorum.

Biraz zamana ihtiyacım var.

İhtiyaçları konusunda çok netti ve ben oraya koşup ona beni dinletmek mi istiyorum? Hayır, öyle bir adam olmayacağım. Şımartılmaya ve dahil edilmeye ihtiyaç duyan bir ahmak olmayacağım. Onun isteklerine saygı duyacağım.

Lovers' Peak'ten döndüğümde, nasıl hissettiğimi anlayacak. Benim için ne kadar değerli olduğunu görecektir.

Bir kez daha geri dönerek, Seventh Avenue'ye doğru yol alıyorum ve binama giriyorum. Bu mülklerin satılması iyi oldu. Kendi evime taşınabilmem, bundan sonra ne yapacağıma karar verebilmem iyi oldu. Bu, hayatımda Mia ve Bailey gibi yeni şeyler, yeni insanlar için yer olduğu anlamına geliyor.

Asansöre binerken, alıcının hızlı bir şekilde anlaşma yapmak istemesine minnettar olmaya zorluyorum kendimi. Her iki daireyi de olduğu gibi, mobilyaları ve içindekileri de dahil olmak üzere satın alıyorlar. Emlakçım, yeni sahibinin 312 numaralı daireyi yarı zamanlı olarak kullanacağını ve benim dairemdeki dairenin yatırım amaçlı bir mülk olacağını söyledi.

Büyükannem ve büyükbabam mutlu, ve bu sayede hayatımda tam zamanlı olarak ne yapacağıma karar verebilirim. Lovers' Peak'teki işim bittiğinde, plan yapmak için çok daha fazla özgürlüğüm olacak. Geri dönüp Mia'ya tam olarak nasıl hissettiğimi söyleyebilirim — hayır, ona ne kadar ciddi olduğumu *gösterebilirim*.

Artık müşteri olmayacağım. Gecenin ortasında gizlice kaçmak zorunda kalmayacağım. Onun yanında, ait olduğum yerde bir yerim olacak. Ayrıca, eski kocası gider gitmez Mia daha sakin olacak. Daha fazla zamanı olacak. Şükran Günü'nde olduğu gibi iletişim kurabileceğiz. Her şey yoluna girecek. Hafta sonu bitmeden Mia'yı arayıp düzgün bir şekilde özür dileyebileceğim ve o da bunu dinleyecek zamanı olacak.

Ona ihtiyacı olan alanı vereceğim, ama onu terk etmeyeceğim.

Binamın üçüncü katına çıktığımda, emlakçının 312 numaralı dairenin önünde durduğunu görünce şaşırdım. Mia'nın eski sevgilisinin yanında durduğunu görünce ise daha da şaşırdım.

"Des!" Samantha geniş bir gülümsemeyle haykırır. Parlak bir pantolon takımı giymiş ve gümüş rengi kısa saçları keskin sivri uçlarla şekillendirilmiştir. "Bu Colin. Taşınmadan önce satın alması gerekenleri görmek için dairede birkaç şeyi kontrol etmek istedi. Maude ile konuştuk."

Sözleri beni durdurur. Koridor, mide bulandırıcı bir optik yanılsama gibi önümde uzayıp gider. Mia'nın eski sevgilisi yavaş çekimde bana döner ve beni tanıdığına kaşlarını kaldırır.

Sanki beş dakika geçiyor gibi hissediyorum, acı verici saniyelerle, ama aslında sadece bir an olmalı. Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor ve Samantha'ya takılıyor. "Alıcı bu mu?"

Kaşlarını çattı. "Şey... Evet? Bir sorun mu var?"

EVET, BÜYÜK BİR SORUN VAR. Sözleri yutuyorum. "Hayır." Colin'e bakarak, "Uzun süre kalmayı planladığını bilmiyordum

uzun süre kalmayı planladığını bilmiyordum. Mia sadece bir hafta kalacağını söylemişti."

Gözleri parlıyor ve dudaklarının kıvrımından hoşlanmıyorum. "Sana söylemedi mi?"

Az önce berber dükkanında ona sarıldığımda vücudundaki gerginliği, akşam yemeği hakkında bana tüm gerçeği söylemekten kaçındığını hissettiğimi ve dün gece mesajıma hiç cevap vermediğini düşünüyorum.

İşte sakladığı şey buydu. Bana söylemediği şey buydu. Bu yüzden mi ona bugün benimle olduğunu söylemek istemedi? Onun etrafta olacağını bildiği için mi?

Cevabı zaten bilmeme rağmen, "Bana neyi söylemedin?" diye soruyorum.

Colin kollarını açar. "Kalacağım."

İki küçük kelime ve tüm dünyam altüst oldu. "Kalıyorsun." "Evet." Anahtarları salladı ve kilidi çevirdi. "Gitmek istiyorum."

Kızımı tanıyorum. Ona iyi bir baba figürü lazım.

"Ve bu kişi, onun doğmadan önce onu terk eden sen mi olacaksın?"

Samantha boğazını temizler, takım elbisesinin eteğini çeker. İkimiz de onu görmezden geliriz.

"Sen kimsin ki?" Colin alaycı bir şekilde sorar. "Mia'ya sorduğumda kimseyle görüşmediğini söyledi."

Yüzümü buruşturmuş olmalıyım, çünkü Colin'in ifadesi yumuşar ve ön kapıyı açarken gülmeye başlar. Kapıyı ayağıyla aralık tutar ve başını sallar. "Daha önce onunla birlikte olan sendin, değil mi? Onun dükkanında bahsettiği müşteri sendin." Emlakçıya bakar. "Bu uzun sürmez. Bu evde yaşayabilmek için ne satın almam gerektiğini görmem gerekiyor."

Samantha kibarca başını sallar. "Tabii ki." Bana bir bakış atar, sonra da dairenin kapanan kapısına bakar ve kapı kilitlenmeden önce onu yakalar. Bana bir şey söylemek istediğini anlıyorum, ama ben duymak istemiyorum. Onun yanından geçip diğer daireye girerim ve arkamdan kapıyı gürültülü bir sesle kapatırım. Sonra kapıya yaslanıp ellerimin avuç içlerini göz çukurlarıma bastırırım.

Eski sevgilisi kalıyor ve bana söylememiş.

Sonra telefonum alar. Ekranda adı görünce Mia'ya kendimi kanıtlamak için yaptığım dahice planı düşünürüm... ve geri dönüşün olmadığını anlarım.

Mia sonunda beni istese de istemese de, Lovers' Peak'e gidip başladıgım işi bitirmem gerekecek.

OTUZ DÖRT MIA

HER ŞEY TAMAMEN İYİ. Her şey harika. Her şey yoluna girecek.

Des bana ayrılacağını söylediğinden beri, bir buçuk haftadır bu sözleri tekrarlıyorum. Ben bir Stepford Karısıyım, dünyaya boş boş gülümsüyor, benim küçük boktan dünyamda her şey yolundaymış gibi davranıyorum.

"İki daire de Yedinci Cadde'de. Anlaşılan yaşlı çift satmak için çaresizmiş. Harika bir fırsat yakaladım. Harika bir yatırım." Colin ağzına daha fazla yemek tıkıştırıp bana ne kadar akıllı olduğunu anlatmaya devam ediyor.

Bu adamı nasıl sevdim ki? Onu nasıl çekici buldum? Yani... Tanrım. *Kesinlikle* kafamı muayene ettirmem lazım.

Des berber dükkanına geleli on gün oldu ve birkaç gizemli mesaj dışında ondan neredeyse hiç haber almadım. Sanırım bunu hak ettim, değil mi? Ben mesafe istedim.

Şimdi, Colin'in Maude ve Arthur'un satmaya çalıştığı iki daireyi de satın aldığını öğrendim, bu da Des'in artık bir evi bile olmadığı anlamına geliyor.

Her şey yolunda. Her şey harika. Her şey yoluna girecek.

"Ne zaman taşınyorsun?" Bailey pizzasından bir ısırık alıyor.

"Yarın her iki mülkün satışını tamamlayacağım," diye cevaplar Colin. "Hemen taşınacağım. Döşenmiş, tek yapmam gereken valizimi boşaltmak."

Bu da Des'in çoktan taşındığı ve bana söylemediği anlamına geliyor. —Çünkü ona biraz mesafe istedim. Yakınlık ve terk edilme korkusu o kadar büyük ki, bir korkak gibi onu kendimden uzaklaştırdım.

Bailey gözlerini kısar. "Yani gerçekten Heart's Cove'da kalacaksın?"

Colin çatalını masaya koyar. Bailey'nin gözlerine bakar. "Evet. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Şey," der kızım, pizzasından bir mantar alıp tabağının kenarına atarak. "Sanırım sorun yok. Neden kalıyorsun? Yapacak işin yok mu?"

"Evden çalışacağım. Ve seni daha iyi tanımak istediğim için kalacağım. Büyürken seni özledim."

Oh, iğrenç. Bu tam bir yalan. Onu hiç düşünmedi bile, şimdi de on yıl sonra ortaya çıkıp ödül bekliyor. Özledi de ne özledi.

Derin nefes al, Mia. Elinden geleni yapıyor. Bailey babasını tanımayı hak ediyor. Her şey yolunda. Her şey harika. Her şey yoluna girecek.

Neyse ki Bailey aptal değil. İkna olmuş gibi görünmüyor. Sadece bir lokma daha alıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor.

Belki de bu bir hataydı. Daha net sınırlar koymalıyım, Colin'e kasabada kalmasından rahatsız olduğumu söylemeliydim. Ama onun yaptıklarını kontrol edemem ki — birkaç daire satın almak istiyorsa, onu kim durdurabilir ki? Bailey ile geçirdiği zamana sınır koyabilirim. Onun rahat etmesini sağlayabilirim. Eğer herhangi bir anda babasıyla vakit geçirmek istemediğine karar verirse, yatırım amaçlı mülkler olsun ya da olmasın, tüm bunları durdurabilirim.

"Biliyor musun," diyor Colin, bakışlarını bana çevirerek, "apartman dairelerinden birine taşınabilirsin. Biraz daha güvenli bir yerde yaşamak Bailey için daha iyi olur. Sana bahçeli bir ev bile bulabiliriz." Bailey'e bakarak gülümsüyor. "Bir köpek alabilirsin."

Bailey'nin gözleri büyür. Kafasını bana doğru çevirir, umut dolu bakışları dalgalar halinde üzerime yağar. "*Köpek mi?*"

Colin'i öldüreceğim. Öldüreceğim. Sonra onu tekrar hayata döndüreceğim, sırf onu tekrar öldürebilmek için. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Bakalım," diyorum, sonra Colin'e dönüp ona en ölümcül bakışımı atıyorum. "Yeter. Hesabı alalım."

Ellerini havaya kaldırır. "Bak, üzgünüm, sadece kızımızı hayatı boyunca bir berber dükkanının arkasında büyütmek istemeyeceğini düşündüm, hepsi bu."

"Kızım ile ilgili kararları ben vereceğim, teşekkürler." Ayağa kalkıp sandalyemin arkasından ceketimi alıyorum. "Hadi, Bailey. Yarın okulun var."

"Mia, bekle!" Colin ayağa kalkar ve masanın etrafından gelir. "Özür dilerim, tamam mı? Sadece kalacak bir yere ihtiyacın olursa, yeni aldığım evlerden birini sana verebilirim diye düşündüm."

Oh, ne güzel. Beni kurtarmak için araya giriyor ve beni gözünün önünden ayırmıyor.

Hayır, hayatımın son on yılını her şeyi yeniden inşa etmek için harcamadım, sırf lanet olası eski kocama teslim etmek için. "İyi geceler, Colin."

"Bu hafta sonu öğle yemeği yiyebilir miyiz?"

"Bu hafta sonu meşgulüz," diye cevap verip Bailey'nin elini tutup restorandan çıkıyorum.

Arabaya binip eve yarı yolda geldiğimizde, Bailey dramatik bir şekilde içini çeker. "Neden köpek almak istemiyorsun anne?"

"Çünkü ona ben bakacağım ve zaten yeterince işim var."

"Ya ben bakarsam?" Emniyet kemerini çeker ve öne doğru eğilir. "Onu besleyebilirim. Ve iğrenç olsa da kakasını temizleyebilirim. Oturmasını ve yuvarlanmasını öğretirim."

"Mm." Arka sokağa dönüyorum. Çok mu kirli? Kapımızın önünde küçük bir çim alan var ve park da yolun sonunda ama gerçekten o kadar kötü mü? Burası bizim evimiz. Apartman binası daha büyük ama daha iyi değil. Özellikle Des bizim için yaptığı tüm yenilemelerden sonra.

"Bana kızgın mısın anne?"

Arabayı kapımızın önüne park ediyorum ve ona dönüp bakıyorum.

"Hayır, tatlım.

Hiç de değil."

"Oh."

Derin bir nefes alıyorum. "Bazen Colin'le birlikte olmak benim için zor oluyor. Daha önce beni incitmişti ve onu tam olarak affedemedim."

"Ben doğmadan önce gittiği için mi?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

"Onun dairesine taşınmak istemiyorum. Burada kalmak istiyorum."

Omuzlarım gevşer. "Ben de."

"Yine de bir köpek alabiliriz. Eminim Bay ve Bayan Thomas buna karşı çıkmazlar. Sokakta köpekleri gördüklerinde hep gülümser ve okşarlar. Berber dükkanının maskotu olabilir!"

Emniyet kemerimi çözüp kapıyı açıyorum. "Göreceğiz bakalım, evlat." "Des bana böyle der."

Göğsüme bir buz kıracağı saplanır. Yüzümü buruştururum ve öfkeyle çıkar. "Evet. Onu ondan almış olmalıyım."

"Ne zaman geri dönecek? Sence bir sonraki basketbol maçımı izlemeye gelir mi?"

Des'le ilişkiye girmek kesinlikle bir hataydı. Bencilce, aptalca ve dar görüşlü bir davranıştı. Şimdi kızım, ona hak ettiği kadar değer vermeyen iki erkek arasında sıkışıp kaldı.

"Ne zaman döneceğini bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bana söylemedi."

."

"Oh." Bailey beni ön kapıya kadar takip ediyor. "Tamam."

Kapıyı açtığımda içeri koşar ve ben kapı pervazına kafamı çarparak

kendime küfrederek... Ta ki büyük bir motorun sesi dikkatimi çekene kadar. Kocaman bir karavan sokak ağzında belirir ve neşeyle kornaya basmaya başlar. Annem yolcu tarafındaki pencereden kafasını çıkarır. "YOOHOO! Buradayız!"

OTUZ BEŞ MIA

ANNEM IRENE, hevesli bir okur, çapraz bulmaca ustası ve sosyal bir kelebektir. O ve babam Heart's Cove'a geldikten on iki saat sonra, benim hiç yapamadığım kadar iyi bir şekilde topluluğa entegre olmuştur.

"Grand Canyon'un üzerinde uçan bir Kaliforniya akbaba gördük, değil mi Earl?" Heart's Cove Hotel'in sahibi yaşlı bayanlardan biri olan Dorothy'ye doğru eğilir ve babamın cevabını beklemez. "1987'de nesli tükenmiş ilan edildiler, ama bazı kuş gözlemcileriyle tanıştık ve bize onları vahşi doğaya yeniden kazandırmak için yapılan başarılı koruma çabalarını anlattılar. Kesinlikle büyüleyici!"

"Ne kadar ilginç!" Dorothy, leopar desenli kaftanı kendi tüyleri gibi etrafında dalgalanırken, fincanından kahvesini yudumladı. "Biliyor musun, ben Grand Canyon'a hiç gitmedim. Marge, oteli satıp bir karavan almaya ne dersin?"

İkiz kardeşi Margaret ona sadece düz bir bakış atar. "Hayır."

Dorothy güler. "En azından bir hafta uzaklaşalım. Tam boy duşlu, güzel ve konforlu bir otel bulabiliriz."

İkizi gülüyor. "Bu daha çok benim tarzım."

Tabağımdaki kruvasan kırıntılarını toplarken, bir kez olsun dikkatlerin benden uzaklaşmasına minnettarım. Dün gece annemle babam sadece birkaç dakika kaldılar, ama bu süre kariyerim, aşk hayatım ve hedeflerim hakkında yoğun bir sorguya çekilmem için yeterliydi.

"Al," der babam, tabağını bana doğru iter. Üzerine frenk soğanı aromalı krem peynir sürülmüş yarım bir bagel vardır. "Kalanını ye. Çok zayıf görünüyorsun Mia."

Kilo aldığım yerlere bakıp kaşlarımı çattım. "Hayal görüyorsun baba."

Gülüyor ve elimi okşuyor. "Ye, evlat."

Bu sevimli isim beni gerginleştirir. Sessiz telefonuma bakıp, Des'in sessizliği için ona lanet okurum — ve kendi korkaklığım için kendime lanet okurum. Ondan biraz mesafe istemiştim ve ona ulaşmanın benim sorumluluğum olduğunu biliyorum. Ama ya beni reddederse? Ya bana Colorado'da kalmayı tercih ettiğini söylerse? Ya onu o kadar çok uzaklaştırırsam ki bir daha geri dönmezse?

"Şimdi," diyor annem. "Bu Desmond denen adam hakkında bana gerçeği kim söyleyecek? Bailey dün gece onun hakkında konuşup durdu!"

"O *çok tatlı* biridir," diye haykırır Margaret, elini göğsüne koyarak. "Büyükbabasına ve büyükannesine inanılmaz bir sevgi besliyor. On bir yaşında yetim kaldı, şirketinde yükseldi, sonra her şeyi bırakıp Arthur ve Maude'a bakmak için geldi. Tam bir mücevher gibi bir adam."

"Vay canına," diye bağırır annem, babama gizlice bir bakış atarak. "Ne kadar harika! Öyle değil mi Earl?" Dorothy'ye döner. "Sen de aynı fikirde misin?"

"Yüzde yüz," diyor Dorothy kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Ayrıca yakışıklı da."

"Vay canına!" Annem mutlu bir çığlık atar ve bana bakarak cesaret verici bir şekilde başını sallar. "Bailey onu çok övdü. Colorado'dan ne zaman dönecek? Orada ne yapıyordu demiştin?"

Hah. İyi denemeydi anne.

Onun acınası aşk hayatımın izini kaybettirmek için uygun bir dikkat dağıtıcı cevap verebilmeden önce, Colin kapıdan içeri girer.

Babamın kalın kaşları gözlerinin üzerine çöküyor. Sandalyesinde dikleşiyor, sanki beni korumak istercesine vücudunu bana doğru eğiyor. Colin masamızda oturanları fark ediyor ve yönünü değiştiriyor. Annem onu gördüğünde şaşkın ve biraz da dehşete kapılmış bir çığlık atıyor ama çabucak toparlanıyor.

"Colin! Ne güzel bir sürpriz!" Ayağa kalkar, bana sorgulayan bir bakış atar ve sonra ona dönerek her iki yanağına da birer öpücük kondurur. "Mia bize senin şehirde olduğunu söyledi."

"Kalıcı olarak," diye gururla cevaplar.

"Bu bir sürpriz," diye mırıldanır babam.

Colin babama elini uzatır ve el sıkışırlar. Bageli alıp ağzıma tıkarım, böylece kimseyle konuşmak veya yüzümde belirli bir ifade takınmak zorunda kalmam. Colin işine dönmek için izin isteyene kadar annemin nazik sohbetine katlanırım.

Yorgunluktan iç çekerek sandalyeme yaslandım. Berber dükkanında inzivaya çekilmiş hayatım bundan çok daha kolaydı.

"Onu hep sevmişimdir," diyor annem hüzünle. "Çok çekiciydi. Ne yazık ki korkak bir pislikti."

En kötü anda kahkaha atarken kahve burnumu yakıyor. Babam sırtımı okşayarak "Geçti, geçti" diyor, annem ise peçete bulmak için ayağa fırlıyor. Kesinlikle olmaması gereken yerlerden kahve fışkırırken, sonunda kahkahalara boğuluyorum.

Margaret yüzümü sert bir peçeteyle siler ve bana göz kırpar. Babam kahveyle kaplı bagel kalıntılarını atar ve bana brownie sipariş eder. Annemin gözleri parlar.

Belki de annemle babam o kadar da kötü değiller.

Ertesi gün, Four Cups'ta kahvemini hazırlanmasını beklerken Maude ve Arthur içeri girer. Fiona bana belirsiz bir bakış atar. Des'in neden gittiğini ve ne kadar süreliğine gideceğini benim kadar o da biliyor. İnanın bana, sordum. Dedikodu ağı bu konuda ciddi şekilde yetersiz kalıyor.

Çaresiz kaldığım için dün gece Desmond'a mesaj attım, ama konuşmamız kısa ve yapmacık geçti. Ona ne yaptığını sorduğumda, "*Birkaç işi hallediyorum. Bir hafta içinde Heart's Cove'a dönmüş olacağım*" diye yazdı, sanki bu gerçek bir cevapmış gibi. Cevap vermedim ve konu orada kapandı. Mesajları defalarca okudum, gizli bir anlam bulmaya çalıştım, bana hala mesafe mi koyuyordu yoksa sadece benim değişken ruh halimden bıkmış mıydı?

Belki de yalnız kalmam gerekiyordur.

"Mia!" Maude, bir eliyle Arthur'un dirseğini tutarak bana doğru sürünerek geliyor. Onu yakındaki bir masaya oturtup bana dönüyor ve

gölümseyerek. "Sen çok güzel canım canım. Ne
duydun Desmond'dan Desmond'dan haber aldın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, Maude. O kasabadan ayrıldığından beri
ondan neredeyse hiç haber almadım."

"Bu çok garip, değil mi?" Dilini şaklatıyor. "Yapması gereken onca
şeyle meşgul olmalı."

Fiona ile göz göze gelip, "Tam olarak ne yapması gerekiyor?"
diyorum.

"Sana söylemedi mi?" Şaşırılmış görünüyor.

Kafamı sallıyorum.

Maude kalbini tutarak bana gülümsüyor. "Sürprizi bozamam."
Yanağımı okşadıktan sonra tezgaha sipariş vermeye gidiyor.

Fiona'ya kaşlarını çatarak sesimi alçaltıyorum. "Sürpriz mi?"

Fiona omuz silkiyor. "Belki Des senin için bir şeyler planlıyordur."

"Fiona, Des ve ben gerçek anlamda çıkmıyoruz ki. Bunların hepsi
sahte bir randevuya dayanıyordu. Şükran Günü'ne gitmem için bana
para ödedi, hatırladın mı?"

O da irkilir. "Peki ne zaman döneceğini bilmiyor musun?"

Kafamı sallıyorum.

"Belki onu aramalısın. Bu konuyu açıklığa kavuştur."

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. O haklı. Artık üç dört mesaj
üzerinde kafa yormayacağım. Artık kendi kafamda takılıp
kalmayacağım. Bailey'i tek başıma büyüttüm, lanet olsun. Onu
vücudumdan çıkardım ve bu süreçte vajinam kesildi. Ben güçlüyüm.
Reddedilme korkusunun beni gerçeği öğrenmekten alıkoymasına izin
veremem. Artık büyük kız pantolonumu giyip Des ile bu konuyu bir kez ve
sonsuza kadar halletme zamanı.

Şu an gibi bir zaman yok — yalnız kalana kadar beklersem
cesaretimi kaybederim. Maude'a hızlıca baktığımda, koltuğuna geri
dönmekte olduğunu görüyorum, bu yüzden telefonumu çıkarıp
numarayı çeviriyorum.

Çalıyor... çalıyor... çalıyor... çalıyor...

Sonunda bağlantı kesildiğinde, mesaj bırakma seçeneği
olmadığından, telefonuma kaşlarımı çattım. "Cevap yok."

Fiona yumruklarını beline koyar. "Bu garip. Mesaj bırakmak
istemedin mi?"

"Sesli mesaj yoktu." "Huh."

Kasanın arkasındaki genç bayan Fiona'nın adını çağırır, o da kolumu sıkıştırıp aceleyle uzaklaşır. Tamamen kafam karışmış bir şekilde tek başıma kalırım, sonra benim adım çağrılır ve kahvem hazırdır.

Thomases'lere el sallayarak, kahve dükkanından çıkarken onlardan kaçınmaya çalışıyorum, ama Maude gülümseyerek ve el sallayarak beni masasına çağırıyor. "Mia!"

Dudaklarımı kıvırmaya zorlayarak, dişlerimi sıkıp Maude ve Arthur'un oturduğu yere doğru yürüdüm.

"Arthur ve ben az önce konuşuyorduk ve bu hafta seni ve Bailey'i akşam yemeğine davet etmek istiyoruz. Yarın akşam nasılsın?"

Aniden yorgun hissediyorum. Maude ve Arthur ile bir akşam geçirmek, Des'in benim için harika, romantik bir sürprizi olduğunu iddia etmek istemiyorum. Bailey'i daha fazla kafasını karıştırmak istemiyorum. Bir çıkış planı yapmaya başlamam gerekiyor. Tüm işaretler bu fırtınalı romantizmin çoktan bittiğini gösteriyor. Gerçek, kalıcı ilişkiler Des ve benimki gibi sallantılı temeller üzerine kurulamaz. Belki de artık gerçeği kabul etmenin zamanı gelmiştir: Des benim ona duyduğum gibi bana karşı bir şey hissetmiyor. Eğer hissetseydi, şimdiye kadar bana ulaşırdı. Kalırdı. Bana hislerini söylerdi.

"Yarın pek iyi değil," diye nazikçe başlıyorum, sonra duruyorum.

Bu tatlı yaşlı bayana, torununun aslında beni umursamadığını nasıl söylerim?

"Pazar günü. Kızartma yapacağım," diyor Maude kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Des o zamana kadar dönmezse, hepimiz onu görüntülü arayabiliriz. Eminim senin sesini duymak için can atıyordur. Seni çok özlemiş olmalı, bizim Desmond."

Artık dayanamıyorum. Filtrelerim yok oluyor ve "Desmond beni umursamıyor, Maude" diye patlıyorum.

Bana deliymişim gibi bakar. "Mia! Böyle konuşma."

"Maude, umurunda değil."

"Kes şunu." Dudakları büzülür. "Hemen kes şunu. Şükran Günü'nde sana nasıl baktığımı gördüm. O çocuk sana aşık."

Aman Tanrım. Patlayacağım. Onun ısrarları, Des'in ortadan kaybolması ve Colin'in kötü bir koku gibi etrafımda dolanıp kızımı bana karşı kışkırtmaya çalışması arasında, lanet olası aklımı kaçıracağım gibi hissediyorum

. Vücudum, valfi bozuk bir düdüklü tencere gibi ve patlamak üzereyim.

"Saçmalama. Akşam yemeğine gel, Des'i arayıp görüntülü görüşme yapalım, böylece siz iki aşk kuşu konuşabilirsiniz. Aslında, çoktan aramış olması gerekirdi. Bazen o çocuğun kafasından neler geçtiğini anlamıyorum. Çok huysuz! Sanki hiç ergenlik çağından çıkmamış gibi, ve..."

"Maude, *hepsi sahteydi!*" Bu sözler kurşun gibi ağızımdan fırladı ve espresso makinesinin ısıklık sesi kesildiği anda odada yankılandı. Herkes bana döndü ama kendimi durduramadım. "Hepsi sahteydi! Bana, onunla Şükran Günü'nü geçirmek ve o aptal yarışı kazanmak için üç ay boyunca kira ödemem gerekmeyeceğini söyledi. Hiçbiri gerçek değildi. Beni umursamıyor. Bailey'i umursamıyor! Hiç umursamadı! Benimle konuşmak istemiyor. Video çekmek istemiyor. *Umursamadığı* için aramadı."

Maude'un ağzı açılıp kapanıyor. Eli göğsüne bastırıyor göğsüne bastırır, üstündeki yumuşak pembe örgüyü nazıkçe yoğurur. Nefes nefese kalır, gözlerini kırpar, sonra gevşer ve sandalyesinden düşer.

Zıplıyorum, yaşlı kadını omuzlarından yakalayıp olabildiğince nazıkçe yere yatırıyorum. Üzerime düşüyor, ağzı açık, gözleri kapalı. Arthur ağlıyor ve etrafımızdaki sandalyeler, şok ve dehşet içindeki insanların tepkisiyle geriye doğru itiliyor.

Kafam karışık bir şekilde gözlerimi kırptırıyorum, başım dönüyor ama dünya tekrar netleşiyor. Maude kollarımda tamamen hareketsiz. Yerde yatıyorum, onu göğsüme sıkıca sarıyorum ve aman Tanrım, sanırım Desmond'un büyükannesini öldürdüm.

OTUZ ALTI DES

RİTA'S BAR & Grill orta derecede kalabalık, ama yine de ısıtıcı lambaların yanındaki kapalı terasta bir yer bulabiliyorum. Bir hamburger ve bir bira sipariş ediyorum ve neşeli atmosferin içime işlemesine izin veriyorum. Karşımda, kardeşim David sandalyesine yaslanıyor.

"Ev sonunda satıldı, ha. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. O evi satın aldığımda çok önemli bir olaydı."

"Kendim için yaptığım ilk şeydi," diye onaylıyorum. "Webber'lar mutlu mu?"

Bay Webber ve karısının belgeleri imzalarken yüzlerindeki mutlu ifadeyi hatırlıyorum. "Çok mutlular," diyorum David'e. "Sonunda kendilerine ait bir evleri oldu."

"Ve burayla olan son bağına da kopardın." Anlayışlı bir gülümsemeyle, "Bence bu iyi bir şey. Mia'ya her şeyin yolunda gittiğini söyledin mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Aslında ona satıştan bahsetmedim." "Hiç bahsetmedin mi? Hiçbir şeyden?"

Kafamı sallıyorum. "Sürpriz olsun istedim."

David dilini çıkarır, sonra kıkırdar. "Ben olsam öyle yapmazdım, ama kadını en iyi sen tanıyorsun. Öğrendiğinde çok mutlu olacak."

Garson hamburgeri ve birayı önüme koyarken parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum.

Evim, bu kasabayla olan son bağımdı. Sonunda yoluma devam edip, gerçekten evim diyebileceğim bir yer bulabilmem için koparılması gereken son zincirdi. Bu sabah emanet hesabından para çekildi ve hemen büyükannemi aradım. O da kendi tarafındaki evrak işlerini hallettiğini söyledi, artık Heart's Cove'da yeni hayatıma başlamaya hazırım. Sonunda Mia'ya benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeye hazırım.

Bu düşünceyle, endişe dolu bir solucan kalbimde tünel açmaya başladı. Ya bu bir hataysa? Ya çok aceleci davrandıysam? Ya her şey yüzüme patlarsa?

Sulu hamburgerden bir ısırık alıyorum, çiğniyorum, yutuyorum ve sonunda itiraf ediyorum: "Aramadı."

David kendi yemeğinden başını kaldırıp kaşlarını kaldırdı. "Heart's Cove'dan ayrıldığından beri mi?"

Başımı sallıyorum.

"Yani onunla hiç konuşmadın mı? Neden onu aramadın?"

İç çekerek, yemeğimi biramın yaklaşık dörtte biriyle yıkıyorum. Hayatım boyunca kendimi dışlanmış, hiçbir yere ait olmayan biri gibi hissettim ve istenmediğini bilmeyen, acınası, yapışkan bir pislik olmak düşüncesine dayanamıyorum.

Heart's Cove'dan çok çabuk ayrıldım, ona biraz alan tanımaya karar verdim... ama bu doğru bir hareket miydi? Onun ihtiyacı alan mıydı, yoksa sevgi mi? Kendimi kanıtlamaya o kadar odaklandım ki, yanlış bir şey yapıp yapmadığımı düşünmeye hiç vakit bulamadım.

Hamburgerimden bir ısırık daha aldıktan sonra, sonunda David'in sorusuna kendi sorumla cevap veriyorum: "Neden bana eski kocasının şehirde kaldığını söylemedi ki? Fırsatı vardı. Berberde birlikteydik ve ona neyin canını sıktığını sordum."

David uzun bir nefes alır. "Konuşma nasıl gitti? Belki bir şeyi kaçırmışsındır."

Bir yudum bira içip bardağın kenarındaki buğuya bakarak, son konuşmamızı zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum ve birden farkına varıyorum.

Bana söylemedi, çünkü *ben ayrılacağımı söyledim*. Onun zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm, ama aslında güvene ihtiyacı vardı.

Daha dik oturup kardeşimin gözlerine baktım. "Oh, lanet olsun," diye fısıldadım. Her şeyi mahvettim, hem de fena halde.

"Ne?" Kardeşim kaşlarını çatarak birasını yudumladı.

"Bu aptal planın tamamlanana kadar sır olarak kalmasına o kadar odaklanmıştım ki, sonra da eski sevgilisinin etrafta dolaşmasına kızdım, onun bana karşı soğuduğunu fark etmedim." Korku, gölün yüzeyinde oluşan buz gibi içimi kapladı. Yavaş, kaçınılmaz,

inkar edilemez bir şekilde. "Bana söylemedi çünkü geri dönmeyeceğimi düşünüyör."

"Ne?" David şok olmuş görünüyor.

Cebimi ararken, "Telefonumun şarjı bitmiş" diyorum.

"Benimkini kullan" diyor.

"Onun numarasını bilmiyorum!" Yarı ayakta kalarak bağıriyorum. "Kimsenin numarasını bilmiyorum! Her şey cep telefonumda kayıtlı! Artık ezbere bildiğim tek numara, çocukluğumuzdan kalma eski ev telefonumuzun numarası." *Kahretsin*. Olamaz. Mia ile konuşmam lazım. Onunla konuşup, şehirden ayrılmamın tek sebebinin o olduğunu açıklamam lazım. Onun isteyip istemeyeceğini bile bilmediğim bu aptal sürpriz için.

Kahretsin, neden numarasını ezberlemedim ki? Onun berberini arayabilirim!

Sandalyeyi geri çekiyorum ve David kendi telefonuyla uğraşıyor. "Büyükkannemi ara. O sana ulaşabilir."

"Evet. Evet. Tamam." Önce büyükkannem, sonra berber dükkanı.

Ama büyükkannemin telefon numarasını çevirdiğimde, telefon çalışıyor. Hala sabit hatları var, bu yüzden evi deniyorum - cevap yok. Büyükbabamın cep telefonu yok ve berber dükkanında kimse cevap vermiyor. Neden berber dükkanında kimse cevap vermiyor? Orada olması gerekirdi. David'in Heart's Cove'da başka kimsenin numarası yok. Oteli arayabilirim belki? Four Cups?

"Telefon şarj cihazına ihtiyacım var." Arkama, Rita'nın barının uzak tarafındaki bara bakıyorum. Buradaki birisi şarj cihazı vardır ve Mia'yı arayıp her şeyi açıklayabilirim.

Ama bara doğru sadece bir adım attığımda Vince kapıdan içeri girer.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanır David arkamdan.

Vince'in yapmacık gülümsemesi dudaklarına yayılır ve bize doğru büyük adımlarla yürür. "Vay, bu Bay Sahtekar değil mi? Onu Şükran Günü'ne gelmesi için para verdiğini biliyordum. Öyle bir kadın senin gibi bir adamla gönüllü olarak vakit geçirmez."

Donakalırim, damarlarımda dolaşan panik çok daha kötü bir şeye dönüşür. "Ne?"

Masada benim tarafıma geçen David, bana dönerek sorar. "Ne?"

Vince sadece güler. "Hepsi yalandı. Bailey ile yaşadığın tüm o baba-kız anları... sahte. Mia'yı göle düştükten sonra Des'in onu içeri taşıdığı tüm o PDA anları... sahte. Dokunmalar... sahte. Öpücükler... sahte. Aşk dolu bakışlar... sahte, sahte, *sahte*. Hepsi." Vince eğildi, yüzü sertleşti. "Ve şimdi büyükannen senin yüzünden hastanede, seni pislik. Çünkü yapman gerektiği gibi Şükran Günü'ne tek başına gelmeye cesaretin yoktu."

Bu sefer, David ve ben aynı anda konuşuyoruz. "Ne?"

"Bize yalan söylediğini duyunca bayıldı, Des, ve şimdi o ve büyükbaba hastaneye kaldırıldılar. Muhtemelen ona kalp krizi geçirttin. Annem çok sinirli."

Cevap bile vermiyorum. Sadece ceketimi alıp masaya birkaç banknot bırakıyorum ve en yakın taksiye doğru koşarak uzaklaşıyorum. Tüm eşyalarım otel odasında. Önemli değil. Sonra bir şekilde hallederim. Lovers' Peak'e son bir kez gelmemin tek amacı evi satmak ve depoda tuttuğum tüm eşyaların nakliyesini organize etmektir, ama artık bunların hiçbirisi önemli değil.

Tek önemli olan uçağa binip Heart's Cove'a dönmek.

Çünkü her şeyi mahvettim. O kadar mahvettim ki, bir daha düzeltemeyebilirim.

OTUZ YEDİ MIA

Saatlerdir hastanenin bekleme salonunda oturuyorum. Des'in telefonu hala doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor ve başka kimsenin numarası da yok. Arthur, karısının bayılmasından o kadar etkilenmişti ki, o da hastaneye kaldırılmak zorunda kaldı. Bu yüzden Maude'un anahtarlarını alıp evlerine gidip eşyalarını karıştırarak Wendy'nin telefon numarasını bulmak zorunda kaldım. Sonra buraya geri dönüp uzun bekleyişime başladım ve kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissettim.

Bunu ben yaptım. Benim yüzümden hoş bir yaşlı çift hastanede yatıyor.

Koridorda bir kargaşa çıktı ve rahatsız bekleme odası koltuğundan kalkıp bakmaya gittim ve kalbim durdu.

Des, kaçak bir tren gibi koridorda büyük adımlarla ilerliyor. Hemşireler ve hademeler onun önünden hızla kaçıyor ve geçerken ona kızgın bakışlar atıyorlar, ama onun gücü durdurulamayacak kadar güçlü. Ben kök salmış gibi olduğum yerde duruyorum, yaşlı bir ağaç gibi kesilmeye hazır.

Bana duyduğu öfkeyi hak ediyorum. Hepsini hak ediyorum. Onun dedesini ve ninesini incittim, ben. Çünkü ona karşı çıkacak kadar cesur değildim, çünkü gözlerine bakıp onu sevdiğimi ve gitmesini istemediğimi söyleyemedim.

Des yaklaşıyor, koyu renkli gözleri korkunç. Çenesi sakalla kaplı, sanki berberde son kez tıraş olduğundan beri tıraş olmamış gibi. Bu delilik. Bu, normalde temiz tıraşlı olan onun, neredeyse iki haftadır tıraş olmadığını anlamına geliyor. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Çenesi gergin ve yanağındaki kaslar seğiriyor. Omuzları normalden daha geniş, vücudu her adımda daha da büyüyor.

Sonunda, benden bir metre uzaklıkta olduğunda, sesimi buluyorum. "Des, çok üzgünüm..."

Dudakları benimkilerle çarpışır, o büyük, sıcak elleri boynumun iki yanını kavrar. O kadar şaşırırm ki, ağzına karşı bir çığlık atarım, o beni daha sert öperken gözlerim büyür. Sonra geri çekilir, bakışları gözlerimin arasında gidip gelir ve "İyi misin?" der.

Başım o kadar çok dönüyor ki, hangi yönün yukarı olduğunu bilemiyorum. "Ne? Evet, iyiyim. Ama Des, büyükannen... o... ben... benim hatamdı, çünkü ben söyledim... ona söyledim ve sen yoktun..."

O benim alnımı öper, ben de dudaklarımı sıkıca kapatırım. Neler oluyor böyle?

Arkamda bir kapı kapanıyor ve ikimiz de Maude ve Arthur'un odasından çıkan doktora dönüp bakıyoruz. Doktor, koyu kahverengi tenli, gümüş rengi saçları olan uzun boylu bir kadın. Des'i bir an inceler. "Sen torun musun?"

O başını sallar. "Onlar iyi mi?"

"İyiler. Büyükanneniz şok geçirdi ve vazovagal senkop dediğimiz bir durum yaşadı. Esasen, kalp atış hızı ve kan basıncı aniden düştü ve bayıldı. Büyükbabanızın sakinleştirilmesi gerekti. İkisini de bir gece gözlem altında tutacağız, ama sabaha kadar iyileşmeleri gerekir."

Uzun bir nefes verir, iri vücudu yanımda titriyor. "İçeri girebilir miyiz?"

Doktor başını sallar. "Maude uyanık ve seni soruyordu."

"Ben burada bekleyeceğim," diyorum ona (umarım) cesur bir gülümsemeyle.

"Hayatta olmaz," diyor Des, sonra elimi sıkıca tutup beni kapıya doğru çekiyor.

Oh, tanrım.

Kapıya yaklaşırken içimde bir korku dalgası başlar. Maude'u şoktan bayılttığımdan beri görmedim. Onunla yüzleşecek cesaretim olmadı. Ve şimdi Des burada, kalbim her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ama beynim tamamen karışık.

Bana kızgın mı? Ama öyleyse neden beni öptü? Neredeydi? Her şeyin sahte olduğu konusunda yanılmış mıydım?

Neden geri geldi?

Maude hastane yatağında yatıyor, onu hiç bu kadar solgun görmemiştim. Kimse hastane önlüğü giyip damarlarına tüp takılıyken iyi görünmez, ama Maude yine de ikimize gülümsüyor ve bizi yanına çağırıyor.

"Desmond," diyor boğuk bir sesle. "Geri dönmüştün. Her şeyi hallettiniz mi?"

"Evet," diyor. Sonra, büyükannesinin gözleri kısıldığında iç çekiyor. "Tüm eşyalarımı geride bırakmak zorunda kaldım. Buraya aceleyle geldim."

"Bu çok aptalca."

Des, büyükannesine, bipleyen makinelere, yan yatakta uyuyan Arthur'a kaşlarını kaldırır. "Öyle miydi?"

Maude elini salladı ve sonra gözleri bana takıldı. "Desmond," diye başladı, gözlerimi tutarak, "bu genç bayana Lovers' Peak'te ne yaptığını açıklayacak mısın?"

Des elimi sıkar. "Büyükanne, sadece senin hakkında konuşalım, tamam mı? İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Gözleri kısıılır ve Desmond irkilir. Bu iri, güçlü adam, büyükannesinin ona attığı bakış karşısında *irkilir*. "Bana yalan mı söyledin, Desmond? Mia ve Bailey'i ailemizle tanıştırmak için yanına aldığında, hepsi yalan mıydı? Bize inandırdığın gibi onları umursamıyor muydun?"

"Tabii ki hayır," diye cevaplar ve bu sefer ona bakma sırası bende. Bana bir bakış atar, hayal kırıklığı yüzünden alnında bir damar belirir. "Sahte değildi," diye ısrar eder.

İçimde bir rahatlama hissi yayılmaya başlar, ama buna henüz tam olarak inanamıyorum. "Des, benimle Colorado'ya gitmem için bana üç ay bedava kira verdin. Birlikteymiş gibi davranmamız gerektiğini söyledin. Bu bir yalandı." Öncesinde yaptığımız öpüşmeler ve dokunmalar bir yana...

"Saçma," diye homurdanan Maude kollarını kavuşturdu. Torununa somurtarak baktı. "Senden hayal kırıklığına uğradım, Desmond."

"Başka ne yapabilirdim ki? O benden nefret ediyordu!"

"Senden nefret etmedim," diyorum, ama aslında biraz nefret etmiştim.

Maude, sanki "*Gördün mü?*" der gibi ona kaşlarını kaldırır. "Bu genç bayan, senin onu umursamadığını düşünüyordu. Şimdi, birkaç

saat boyunca düşündüm ve ikinizin bu sorunu çözmenizi istiyorum. Hemen burada ve şimdi. Ona Colorado'da ne yaptığını anlat."

"Büyükanne, bunu şimdi yapmak istemiyorum."

"Eh, ne yaparsın," diyor Maude, ilk kez küfür ettiğini duyuyorum. Şoktan donup kalıyorum. "Ona söyle."

Des iç geçirir ve bana döner. Elini saçlarının arasından geçirir. "Evimi satıyordum."

"Tamam..." Kaşlarımı çatıyorum. Onun için iyi mi?

Bir sessizlik olur ve Maude boğazını temizler.

"Bak, Mia..." Öfkeyle nefes verip tavana bakıyor. "O ev, kendimi ait hissettiğim ilk yerdi. Ailemin evi dışında, ilk evimdi, ama onu da pek hatırlamıyorum. Onu sattım çünkü beni Colorado'da tutan bir zincir gibiydi ve burada yeni bir hayata başlarken önümde hiçbir engel istemiyordum."

Kulağımda kan basıncı yükseliyor. Kendimi dengelemek için hastane yatağının ucunu tutuyorum, sert plastik avucumda pürüzsüz bir his bırakıyor. "Burada kalacak mısın? Gitmeyecek misin?"

"Hayır, Mia," diyor nefes verirken. "Gitmiyorum."

Avucumun altındaki plastik, daha sıkı tuttuğumda gıcırdıyor. "Oh," diyorum, boğazım düğümleniyor.

Des bir adım yaklaşır ve avucunu kaldırıp yanağıma dokunur. "Benim için hiçbir zaman sahte olmadı Mia. İlk andan itibaren, sen vardın."

"Sana kızgın ve kötü davrandığım zamanlarda bile mi?"

Dudakları kıvrılır. "Bana hiç kötü davranmadın. Öfken sadece benim daha da kalmak istememi sağladı. Senin beni önemseydiğini hissettirdi, buraya, sana ait olduğumu hissettirdi."

Titreyerek nefes alıyorum, ona inanmak için can atıyorum. Ama... kim benim öfkemi sever ki? Birinin tüm kusurlarını takdir etmesi mümkün mü?

"Oh, geri kalanını da anlat ona," diğer yataktan boğuk bir ses geliyor. Dönüp baktığımızda, Arthur gözlerini kısarak bize kızgın bir şekilde bakıyor. "Bu sabah dışarı çıkıp evrak işlerini halletmek bizi neredeyse öldürüyordu, o yüzden tüm hikayeyi bilsin daha iyi."

Des hareketsiz kalır. "Evrak işlerini hallettiniz mi?"

"Elbette, sevgili oğlum," diyor Maude gülümseyerek. Yatağının yanındaki masanın üzerinde duran çantasını işaret ediyor. "Hepsi orada. Bu sabah avukatın ofisine gittikten sonra kahve almaya çıkmıştık ki Mia bana kalp krizi geçirecek kadar uğraştı. Küstah kız."

"Ama ben hiç para transfer etmedim ki..."

"Bunu erken miras olarak düşün," diyor Maude. "Ayrıca, burada yeni bir hayata başlamak için kendi parana ihtiyacın olacak, değil mi?"

Des, büyükannesine bakarak, sözlerini karıştırır.

Ayaklarımın üzerinde ağırlığımı değiştiriyorum. "Şey... Ne olduğunu açıklayacak olan var mı?"

Des gözlerini kırıştırır, sonra çantaya doğru yürür. Yeşil bir dosya klasörü çıkarır ve açar. Gözlerini kırıştırarak, homurdanır ve başını sallar. Sonra klasörü tekrar kapatır ve bana uzatır.

Neye baktığımı anlamam normalden uzun sürer. Bu bir mülk devri belgesidir ve üzerinde benim adım yazmaktadır — hem berber dükkanının hem de ona bağlı dairenin adresi. Des, bana vermek için dedesi ve büyükannesinden berber dükkanını ve daireyi satın almayı planlamıştır. Maude ve Arthur'un bana hediye edeceğini bilmeden, parayı bulmak için evini satmıştır.

Bu çok fazla. Ellerim titremeye başlar, gözlerim bulanıklaşır ve daha fazla okumam imkansız hale gelir. Dosyayı Maude'un hastane yatağının ucuna bırakır, yüzümü ellerimle kapar ve gözyaşlarına boğulurum.

Sonraki bir saat bulanık geçiyor. Maude ve Arthur'un hastane yataklarından beni teselli etmekle aptal olduğum için azarlamak arasında gidip geldiklerini biliyorum. Des, devasa bir anne tavuk gibi benim için endişelenip telaşlanıyor.

Hemşire bizi odadan kovduğunda, kendimi rüya alemindeymiş gibi hissediyordum. Des havaalanından direkt taksiyle hastaneye gelmişti, bu yüzden nazikçe anahtarlarımı elimden aldı ve arabayı kendisinin süreceğini söyledi.

Şimdi araba apartmanın arkasındaki park yerine kayıyor. Her pencereden sarı ışık sızıyor ve Des

motoru durdurduğunda, bir süre sessizce oturduk.

Elini benimkinin üzerine koyup nazikçe sıktı. "Seni seviyorum Mia," dedi basitçe.

Boğazım düğümlenerek ona döndüm.

"Gerçekten mi?" Gülümsedi. "Evet."

"Bunu kanıtlamak için bana bütün bir mülk vermek zorunda değildin, biliyorsun."

Bu onu sadece güldürüyor. Elimi kaldırıp avucuma bir öpücük konduruyor, sonra eğilip dudaklarıma öpücük konduruyor. Yavaş, şefkatli ve beni içten dışa tüketiyor. Tadı ev gibi, mutluluk gibi, on yıldır kendimden mahrum bıraktığım her şey gibi.

Öpüşmemiz bittiğinde, alnımı onun alnına dayıyorum. "Ben de seni seviyorum" — sakalına dokunuyorum, parmaklarımı sert kılların arasında gezdiriyorum

— "ama tıraş olman lazım."

Onun kahkahası, şimdiye kadar duyduğum en güzel ses. Beni bir kez daha öper, sonra arabadan iner ve kapıya kadar bana yardım eder.

Kapı açıldığında Bailey'e kimin baktığını hatırlıyorum.

Annem mutfakta, akşam yemeği için hazırladığı bir tür güveç üzerine folyo koyuyor. Babam masada Bailey'nin karşısında oturuyor, Bailey zafer dolu bir gülümsemeyle "Go fish!" diye bağırınca kartlarına kaşlarını çatıyor.

Bailey sandalyesinden fırlar. "Anne! Des! Geri dönmüştünüz!" Bize doğru koşar ve bana sarılacağını düşünerek kollarımı açarım, ama o doğrudan Des'e gider.

Kollarını ve bacaklarını ona dolayarak Des'in kollarına atlar ve Des, sevinçli ve şaşkın bir kahkaha atarak onu yerden kaldırır.

"Merhaba anne, baba," derim ve odayı geçerek ikisinin yanağına birer öpücük kondururum. "Bailey'e baktığınız için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," diye cevaplar babam. "Ama onunla bir daha kart oynamayacağım galiba."

"Maude ve Arthur nasıl?" diye soruyor annem, oysa hastaneden ayrılırken onlara iyi olduklarını mesajla bildirmiştim. "Bu Desmond mu?" diye soruyor annem, Des Bailey'i tekrar ayakları üzerine indirirken.

"Evet," diyor Bailey, elini tutup onu içeri çekiyor. Diğer koluyla onu gururla gösteriyor. "O L.A. Lakers'ı seviyor, ama ben yine de onu seviyorum."

Ben burun kıvırırım ve kapı çalınır. Odanın karşısına geçer, kapıyı açarım ve eski kocamın kapımın önünde durduğunu görürüm.

"Mia," der, rahatlamış bir sesle.

"Merhaba Colin," derim, tam o sırada Des arkamda görünür.

Colin'in bakışları omzumun üzerinden atlayıp tekrar bana dönüyor. "Misafirlerin olduğunu bilmiyordum. Sadece hepinizin iyi olup olmadığını kontrol etmek için uğramıştım. Bazı arkadaşlarıyla hastanede olduğunu duydum."

"Biz iyiyiz canım." Annem telaşla yanımızdan geçip beni kapıdan itekler. Bir eliyle kapı kolunu, diğer eliyle kapı pervazını tutar. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır. Sadece Bailey'nin iyi olduğundan emin olmak istedim, bilirsin, olan biten her şey yüzünden."

Gözlerimi devirmememi sağlayan şey, ilahi bir müdahale olmalı. Lanet olası yılın babası, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için ortaya çıkıyor. Ne kahraman ama.

Görünüşe göre, bu adama şüpheyile yaklaşmak benim becerilerim arasında yok.

Annem ona, bana Kötü Kurt'u hatırlatan bir gülümseme atıyor. "Bailey gayet iyi. Uğradığın için teşekkürler. Hoşça kal!" Ve kapıyı eski kocamın yüzüne çarpıyor.

Bazen annemi her zamankinden daha çok seviyorum.

Topuklarını döndürür, bana kısa bir selam verir, sonra Des'e doğru büyük adımlarla yürür ve onun geniş göğsüne hafifçe vurur. "Şimdi. Des." Onun dirseğini tutarken masayı işaret eder, diğer eliyle hala onun göğüs kaslarını okşar. "Otur ve bir şeyler ye. Sana bir tabak hazırlayayım."

Des, tamamen kendini aşan bir durumda, annemin emirlerini yerine getirerek masaya oturur. Bailey onun yanına atlar, bacakları sandalyenin kenarından sarkar. "Bu gece burada kalacak mısın, Des?"

"Şey..." Des'in panik dolu gözleri benimkilerle buluşur.

"Tabii ki kalacak," diye araya girer annem, önündeki sandalyeye ısıtılmış güveç dolu bir tabak ve boş sandalyenin önüne de bir tabak daha koyar. Bana bakar ve sandalyeyi işaret eder. "Başka nerede

kalabilir ki?" Omzuna hafifçe vurur ve mutfağa geri dönüp temizlik yaparken kendi kendine mırıldanır.

Des ile gülümsemeyerek, masaya oturup akşam yemeğimi yiyorum. Masanın altında, Des uzanıp dizimi sıkıyor.

Annem oturma odasına gidip babamın yanına kanepeye oturduğunda, Des sessizce "Bu gece burada kalabilir miyim?" diye sorar.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Ben de isterim."

"Kahvaltı için krep yapabilirsin," diyor Bailey, sonra gözlerini kısarak, "Yemek yapabilirsin, değil mi?"

Des gülümser. "Evet," der, "yemek yapabilirim."

Of. Zavallı yumurtalıklarım. Bu adama karşı hiç şansım var mıydı ki?

"İyi. Çünkü bazen annemin yemekleri pek iyi olmuyor. Belki sen devralabilirsin."

Kafamı sallayarak homurdanırım ve Bailey koşarak uzaklaşır. Des ve ben akşam yemeğimizi bitirip bulaşıkları yıkarız, ama köşeyi dönüp diğerlerinin yanına oturma odasına gitmeden önce, Des kolunu belime dolayarak beni kendine çeker.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sana bunu sonunda söyleyebilmenin ne kadar güzel olduğunu, seninle ve ailenle akşam yemeği yemenin ne kadar güzel olduğunu bilemezsin."

"Ben de seni seviyorum." Kalbim dolup taşarken yanağına dokunuyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse Des, bence onlar artık senin de ailen."

Des'in gülümsemesi ve öpücüğü kalbimi çarptırıyor, sonra akşamın geri kalanını geçirmek için oturma odasındaki ailenin yanına gidiyoruz.

Daha sonra, Bailey yatağa yattığında ve ben ailemi berber dükkanından geçerek otellerine geri götürürken (şehirdeyken kendilerine gerçek bir duş keyfi yaşıyorlar), annem durur ve bana sıkıca sarılır. "Onu seviyorum," diye kulağıma fısıldar.

Gülümserim. "Ben de."

"Güzel." Beni bir kez daha kucaklar, sonra parmaklarını babamın parmaklarının arasına geçirir ve yolun karşısındaki otele doğru yürür. Berber dükkanından geçip evime girerim ve Des'i kanepede tek başına, bir kolunu başının arkasına dolayarak uzanmış bulurum. Kanepede yer değiştirerek bana önüne uzanmam için yer açar

ve kendimi onun sıcaklığıyla sarılmış buluyorum — ve bir daha asla yalnız kalmayacağımı biliyorum.

EPILOG

DES

Yıllarca bir yabancı olarak yaşadıktan sonra, bir evimin olmasının ne kadar güzel bir his olduğunu hiç fark etmemiştim. Tatil zamanı geldiğinde, kendimi beni aileden biri gibi davranan onlarca insanla çevrili buluyorum.

Mia, Bailey ve ben, şarap şişeleri ve atıştırmalık torbalarıyla Grant ve Fiona'nın evine varıyoruz. Kucaklaşmalar ve öpücüklerle içeriye alınarak, toplanan kalabalığın kaosuna giriyoruz.

Şükran Günü için Lovers' Peak'te olan herkesin yanı sıra Dorothy, Margaret ve onların partnerleri Eli ve Hamish de var. Viceroy kadınlarının annesi Lottie, Mia'nın ailesi ve tüm çocuklar da burada. Hayatımda ilk kez, çeşitli insanlarla konuşmak bana kolay geliyor. Bu toplantıda kendimi dışlanmış, buraya ait değilmişim gibi hissetmiyorum.

Çok fazla yemek yiyoruz ve Mia'nın arkadaşlarıyla etkileşimini izlemek için itiraf etmek istemediğim kadar çok zaman harcıyorum. O, şişelenmiş güneş ışığı gibi. İnsan formunda enerji ve ateş. O sihirli.

"Her zaman bir erkeğin Mia'ya senin ona baktığın gibi bakmasını istemişimdir," diyor Earl, hafif bir homurtuyla yanıma otururken. İçkisini bacağının yanındaki yere koyuyor ve bana gülümsüyor. "Onu önemsiyorsun."

"Evet, efendim."

"Mia'mız görüldüğünden daha kırılgan," diyor, gözleri kızına kayıyor. "Onun öfkesiyle başa çıkabileceğinden emin misin? Seni kızdırsa bile ona iyi davranabilir misin?"

Odanın diğer ucundaki Mia'nın gözlerine bakarak homurdanırım. Bana gülümser ve bu, cildime vuran güneş ışınlarının sıcaklığı gibidir. "Onun öfkesi, onda en çok sevdiğim özelliklerden biri olduğunu söylemek delilik mi?"

Earl kahkahayı bastırır. "Evet, evlat. Öyle."

Gülümsüyorum. Bu adama, Mia bana kızdığında, ters ve küstah davrandığında, bunun benim var olduğumu, önemli olduğumu hatırlattığını nasıl açıklayabilirim? Yıllarca hayatın içinde sürüklenerek, dışarıda kalarak geçirdim, ama Mia ile bu imkansız. Beni yakamdan tutup, burada, onunla birlikte olmam için zorluyor.

"Ona iyi bakacaksın," diyor Earl, ve bu bir soru değil. "Onu seviyorum," diye cevaplıyorum.

Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakar, sonra elimi sıkar. "Aileye hoş geldin, Desmond."

"Des! Yoohoo! Des!" Irene mutfağın köşesinden başını uzatıp beni çağırıyor. "Üst dolaplardan bir şey almak için uzun boylu, nazik birine ihtiyacımız var."

"Görev çağırıyor," diyorum Earl'e, o da gülüyor.

Mutfakta Irene, Dorothy, Margaret, Lottie, Agnes ve büyükanne mutfak adasının etrafında toplanmış buluyorum. Buzdolabının üstündeki, içki şişelerinin bulunduğu dolabı açmakla görevlendiriliyorum. Dorothy bağırarak dolapları ve çekmeceleri karıştırıp kokteyl çalkalayıcı ararken, ben de şişeleri indiriyorum.

Irene kıkırdar, sonra koluma hafifçe vurur. "Teşekkürler tatlım."

Kısa bir süre sonra mutfaktan çıkıyorum, ama göğsüm hala sıcak. Çocukluğum boyunca teyzemin evinde böyle bir şey hiç olmamıştı. Kimse *beni* özellikle arayıp bir iyilik *istemezdi*. Oturma odasına geri dönüp Mia'nın yanına otururken, kolumu onun omuzlarına atıyorum ve aidiyetin anlamının bu olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Bu sadece başkalarının sevgisini kabul etmek değil, görülmek. Birinin sana kızacak kadar önemli olmak. İnsanlara iyilik yapmak. Burada olmak, kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmak demek.

Mia elini uyluğuma koyup bana yaslanır, sonra yüzünü bana çevirir. Başımı eğip onu nazıkçe öperim, kalbim göğsümde üç kat büyür.

"İğrenç! Anne! Des! İğrençlik yapmayın!" Bailey bize doğru ayaklarını sürüyerek gelir ve Mia'nın yanındaki kanepeye atlar, bize somurtarak bakar. "Öpüşmek iğrenç."

"Her zaman böyle düşünmeyeceksin," diye uyarıyor Mia.

"Evet, öyle düşüneceğim," diye cevaplar Bailey kesin bir şekilde. "Asla kimseyi öpmeyeceğim, asla."

Gülümserim ve başparmağımla Mia'nın omzunu okşarım. Bir çocuk koşarak oturma odasına girer ve Bailey'nin adını çağırır, Bailey yine gider.

"Bu gece bizim evde kalır mısın?" diye sorar Mia sessizce.

İkisiyle birlikte yaşamaya başlamak için henüz erken olduğunu düşündüğümden, şehirde küçük bir kiralık daire tuttum. "Tabii," diyorum gülümseyerek.

"Güzel," diye cevapladı Mia başını sallayarak. "Bailey yarın sabah krep istiyor."

Hizmet etmekten mutlu olduğum için gülüyorum.

BİR HAFTA SONRA, 1 Ocak'ta, aynada son bir kez kendime bakıyorum, papyonumu düzeltiyorum ve yakın zamanda kuru temizlemeye verdiğim siyah takım elbise ceketimi giyiyorum. Ön kapının yanında bir düzine gül beni bekliyor ve çiçekleri alıp dışarı çıkmadan önce parlak siyah ayakkabılarımı giyiyorum.

Bu gece, Yeni Yılın ilk gününe uygun olarak, Mia ve benim özel planlarımız var: ilk resmi randevumuz. Bailey, Trina'nın evinde yatıya kalacak ve Mia tamamen bana ait olacak.

Berber dükkanının arkasına gelip kapıyı çaldığımda sinirlerim hiç olmadığı kadar gergin. Gül saplarını tutan avucum terliyor ve papyonumun eğri olup olmadığını kontrol etmek için bininci kez ona dokunuyorum.

Sonra kapı açılır ve dünyadaki her şey yoluna girer.

Mia ıslıl ıslıl. Bana derin dekolteli siyah bir elbiseyle gülümsüyor, ayaklarında ise mevsime hiç uygun olmayan, yapay elmaslarla süslü bantlı ayakkabılar var. Bakışları çiçeklere düşüyor ve yüzü ışıltıyor.

"Daha önce kimse bana çiçek almamıştı," diye itiraf ediyor.

Bu bilgiyi ileride kullanmak üzere aklımda saklarım. "Bunlar benden alacağın son çiçekler olmayacak," diye cevap vererek çiçekleri ona uzatırım. Odaya girerim ve onun gülleri suya koyarken uğraşmasını izlerim. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle, açan kırmızı gülleri masanın ortasına yerleştirir. Sarı saçları yüzünün etrafında narin bukleler halinde parıldar. O çok güzel. O benim.

"Tamam," diyor Mia sonunda, omuzlarına yün bir ceket atarak. "Hazırım."

Kolumu uzatıp onu arabama götürüyorum. O güvenli bir şekilde koltuğuna oturduğunda, koşarak sürücü tarafına geçip arabaya biniyorum. Akşamı yakındaki bir tiyatrodaki bir gösteri izleyerek geçiriyoruz — Mia'ya sarılmak ve onu asla bırakmamak istememe neden olan romantik bir müzikal. Sonra onu restorana götürüp yeniden başlıyoruz.

"Dolce Vita," diyor Mia gülerek, park yerine girerken. Bana sırtıyor. "Cannoli'lerin muhteşem olduğunu duydum."

"Bilemem," diye cevap veriyorum. "Son randevumda, yemekleri denemeden önce beni terk etti."

Gülüyor, sonra koluma giriyor. Birlikte restorana giriyoruz, sonra lezzetli şarap eşliğinde harika bir yemek yiyoruz. Haftalar önce, istediğim şey buydu, ama gerçek daha da güzel.

Ben kendimden başka biri gibi davranmıyorum. Mia beni olduğu gibi görüyor ve beni olduğum gibi seviyor. Bu yüzden, garson tatlı olarak cannoli'lerimizi getirdikten sonra, boğazımı temizledim, göğüs cebime uzandım ve sandalyemden kalkıp diz çöktüm.

Mia, ağzında kremalı, çıtır çıtır bir cannoli ile bana geniş gözlerle bakıyor. Heart's Cove'a döndüğüm gün seçtiğim elmas yüzüğü ona göstermek için yüzük kutusunu açıyorum. Çiğnemeyi bırakıyor, dudağının köşesinde kremalı dolgudan bir parça kalıyor.

Elimi uzatıp başparmağımla onu alıp yalayıp temizliyorum. Sonra gülümsüyor ve şöyle diyorum: "Mia. Biliyorum henüz çok erken, ama ne kadar zaman geçerse geçsin, benim için doğru kişinin sen olduğunu hep bileceğim. Seni çok seviyorum, sana bakmak güneşe bakmak gibi. Lütfen beni dünyanın en mutlu adamı yap ve karım ol."

Mia'nın çiğnemesi ve yutması biraz zaman alıyor. Bana birkaç kez sert bakışlar atıyor, gözleri yaşlarla parlıyor ve sonunda tatlısını yutuyor ve "Bütün cannoli'yi ağzıma tikiştirmeden önce beni uyarmamış mıydın?" diyor.

Gülerek, kadifeden kılıftan yüzüğü çıkarırım. "Bu evet demek mi?"

"Küstah adam," diye homurdanır, ama yine de elini uzatır. Gözlerime bakarken yanağından bir damla gözyaşı süzülür

ve "Evet" der.

"Yaşasın!" Bailey'nin sesi restoranda yankılanırken, diğer müşteriler alkışlar. Bailey, saklandığı hostes standından koşarak gelir ve annesinin kollarına atlar. Mia, şaşkın, mutlu, sevinçli ve benim olan bir şekilde burnunu çekip hıçkırır.

Ayağa kalkıp hayatımdaki en önemli iki kadını kollarımın arasına alıyorum, sonra eğilip Mia'nın cannoli aromalı dudaklarına öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Sana çok kızgıyım," diye fısıldar, hiç de kızgın görünmeden, "ve ben de seni seviyorum."

MIA

Düğünümüzün tarihini tam bir yıl sonraya ertelemeye karar verdik, böylece bu kasabanın gördüğü en büyük, en muhteşem partiyi planlamak için zamanımız olacak. Des ve ben ikimiz de yalnızlığı seven insanlarız, ama Heart's Cove'daki arkadaşlarımız ve ailemiz bizi zorla kabuğumuzdan çıkardılar ve düğün, onlara ne kadar minnettar olduğumuzu göstermek için bir fırsat olacak.

Düğün planlamasının arasında berber dükkanımı işletiyorum, Bailey ve Des ile vakit geçiriyorum ve kızları görmek için günde en az bir kez Four Cups'a uğramaya özen gösteriyorum. Kafenin üstündeki kütüphane benim için de bir sığınak haline geliyor ve Georgia, kız kardeşinin Lovers' Peak'teki maceralarını (ve onun ateşli, sinir bozucu yeni patronu Rhett Baldwin'i) duyduğunda, çok güldüğüm için yere yuvarlanan ben oluyorum. Kızlar doğruyu söylüyorlardı. Bu tarafta olmak gerçekten daha eğlenceli.

Des, Grant'in inşaat ekiplerini yönetirken, ofis işlerinde yardımcı olmak için proje yöneticisi olarak Grant ile çalışmaya başlar. İkisi, bir ortaklık kurmanın yanı sıra bir dostluk da kurarlar ve Des, evinin satışından elde ettiği gelirden bir kısmını kullanarak, işlerini genişletmek için sonunda şirkete ortak olur.

Şaşırtıcı bir şekilde, Colin kalır. Des'in yaşadığı daireyi kiralar ve yılın yaklaşık altı ayını Heart's Cove'da geçirir. Bailey onunla bir ilişki kurar, ancak ona baba demek istemediğine karar verir. Bu onur, düğünden bir hafta önce Des'e verilir. Kanepede basketbol izlerken, "Hey, baba, uzaktan kumandayı uzatır mısın?" diyerek bunu söyler.

Daha sonra yatakta Des bana bunun hayatının en güzel anlarından biri olduğunu söyler. İkimiz de gözyaşlarına boğulur, kollarımızı birbirimize dolayarak, sevinçli, duygusal ve heyecanlı bir şekilde sarılırız.

Düğünden sonra Des bizimle birlikte yaşamaya başlar. Daire küçüktür ve Des çok iridir, ama sorun olmaz. Sanırım Des'in büyüdüğü ortamdan dolayı, onun ev kavramı çoğu insanınkinden farklıdır. Dağ yamacında büyük bir malikaneye ya da kendine ait bir bahçeye ihtiyacı yoktur.

Sadece bize ihtiyacı var.

Bir hafta sonra bir köpek alırlar. O, sosis gibi kuyruğunu durmadan sallayan minik, siyah-beyaz bir chihuahua'dır. Bailey ona Dunk adını verir ve onun bakımının çoğunu üstlenir, hatta (iğrenç olsa da) kakasını bile toplar.

MIA VE DES'İN DÜĞÜNÜ HAKKINDA OKUMAK İSTER MİSİNİZ?
[BONUS BÖLÜMÜ ALMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!](http://www.lilianmonroe.com/bonus)
[\(\[HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE\]\(http://www.lilianmonroe.com/subscribe\)\)](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)

FILTHY LITTLE MIDLIFE FLING ÖN

İZLEME

BİR AUDREY

MİNİBÜS, dar bir yerleşim caddesinde, rahat hissedilemeyecek kadar hızlı bir şekilde ilerliyor. Frenlere basmak, aracın hızına hiçbir etki etmiyor, ki bu hiç de iyi değil. Pedal, ayağımı olabildiğince sertçe bastığımda bile sünger gibi hissediliyor. Nedense bu, beynime gaz pedalının çalışıp çalışmadığını test etmesi için bir mesaj gönderiyor, bu yüzden arızalı frenden ayağımı kaldırıp diğer pedalı deniyorum ve evet, o hala tasarlandığı gibi çalışıyor.

Bu da demek oluyor ki, şimdi *daha hızlı* gidiyorum. Bu çok kötü. Çok, çok kötü.

Şirketimin minibüsünde, bir yerleşim bölgesinde hızla ilerliyorum ve felakete ramak kaldı. Bu kasabadaki her meraklı komşu pencereden dışarı bakarsa, kontrolünü kaybetmiş bir Organizasyon Tanrıçası'nın birinin oturma odasına çarpmak üzere olduğunu görecek. Şanslıysam, kendi evime çarpacağım.

Tabii önce birini ezmezsem.

Merhaba! Beni mahalleye kabul ettiğiniz için teşekkürler. Araba kazası için özür dilerim. Kilerinizin yeniden düzenlenmesine ihtiyacınız olursa diye kartvizitim burada!

Evet. Bu çok iyi olur. Tamamen hurdaya dönen minibüsümün fotoğrafının sosyal medyaya düşmesi ne kadar sürer acaba? Alay konusu olacağım.

Hepsi Terry yüzünden.

Hayır, şu anda onu düşünmeyeceğim. Şu anda onu düşünemem. Ölmek üzereyim ve son düşüncelerimde eski kocamın olmasını istemiyorum.

Bu da aklıma şunu getiriyor: Ölmek üzereyim. Bunu yapmamaya çalışmalıyım.

Midem göğsüme kadar yükselir ve boğazıma kadar çıkmaya çalışır. Fren pedalına tekrar basarım. Tekrar. Panik, ateşlenmiş bir fitil gibi içimi kaplar ve her nefes alışımında görüşüm daralır.

Önümüzde bir tepe var, uzun, dik bir yokuş, kıyıya kadar uzanan bir yokuş. Bu minibüsü durduramazsam, aşağıya düşeceğim. Başım büyük belada. Çok büyük.

Süngerimsi pedala bir kez daha basıyorum. Tekrar, tekrar, tekrar, frenleri o kadar hızlı basıyorum ki uyluklarım yanıyor, bu da bana spor salonuna gerektiği kadar gitmediğimi hatırlatıyor. Ve... gerçekten mi? Şu anda, başarısız eski kocam hakkında düşünmediğimde aklıma gelen şey bu mu? Ölmek üzereyim ve son zamanlarda kaç tane lunge atladığım için kendimi suçluyorum?

Aslında bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü mükemmeliyetçilik tedavisi olmayan bir hastalık ve ben hayatım boyunca bundan muzdarip oldum. Aslında bir tedavisi var: Thelma ve Louise gibi kendimi Pasifik Okyanusu'na atabilirim, ama etrafımı saran polis konvoyu olmadan.

Derin bir nefes alıp, direksiyonu sıkıca kavrayarak, bu durumdan sağ çıkmak için son bir çaresiz girişimde ayağımı pedala bastırıyorum.

Araba yavaşladı mı, yoksa hayal mi gördüm?

Tepe, roller coaster'ın inişi gibi görünüyor, ancak loop-the-loop, minibüsümün deniz duvarından geçip okyanusa doğru takla atması olacak. Sıçrama. Guruldama. Hoşçakal.

Memleketim her zaman Kaliforniya'nın kuzey kıyısındaki bu özel, sanatsal kasaba olan Heart's Cove olmuştur. Trajik sonumu da burada bulmam çok uygun olur.

Hayır, bugün değil. Bu eski şirket minibüsünün ölümünün sebebi olmasına izin vermeyeceğim. Eski kocamın beni bu kadar sarsmasına izin vermeyeceğim, bu hatayı düzeltip hayatta kalacağım.

Ayrıca, bir an için paniği görmezden gelmeye karar verirsem, bunun aslında onun suçu olmadığını kabul edebilirim. Onun telefon görüşmesi beni şaşırttı, ama frenlerimin bozulmasının sebebi bu değil.

Dişlerimi sıkarak vahşi bir çığlık attım. Aniden, dünya daha keskinleşti. Renkler daha parlak hale geldi. Zaman yavaşladı.

Bu tepede ölmeyeceğim.

Bu arabayı yavaşlatmam lazım.

Belki zikzak yaparsam, birinin ön bahçesinde durdurabilirim. Yolda bir o yana bir bu yana savrulurken, bir avucumun içini kornaya koyarak üç bloklu bir alanda herkese, yerel organizatör bayanın gerçekten aptalca bir şey yaptığını haber verdim.

Neden bu boktan minibüsü satın aldım ki? Santa Rosa'daki tamirci bana minibüsün iyi durumda olduğunu söylediğinde, onun yalan söylediğini biliyordum. İçgüdülerimi dinlemeliydim, ama o karbüratörler ve bujiler hakkında konuşmaya başladı ve ben arabalar hakkında hiçbir şey bilmediğimi hatırladım. Parmağımı sallayan aptal beynim o anda bana motorlar hakkında hiçbir şey öğrenmediğimi hatırlattı, bu da benim bir başarısız ve aptal olduğumun açık bir kanıtıydı, ve tamirci bu hurda minibüsü almam gerektiğini söylediğinde onun sözüne inandım.

Mekanikçiler. Bana kalırsa hepsi yalancı ve hırsız.

Pislikler. Bilmeliydim.

Ayrıca, satıcı kaputu açmadan önce tamirciye birkaç banknot uzattığını gördüm. O tamircinin dürüstlüğünü satması için ne kadar para gerekti acaba? Beni aptal yerine koymak için ne kadar para gerekti?

Aptal. Çok aptal.

Bu konuda kendimi o kadar çok suçladım ki, minibüsü yıllık bakım randevusuna götürmem gerekirken erteledim — çünkü mükemmeliyetçiliğin özelliği budur. Bazen, mükemmel yapamayacağımı bildiğim işleri ertelemek için kendimi ikna ederim ve sonunda hiç yapmam. Mantıken, bunun mantıksız olduğunu biliyorum. İyi tamirciler olduğunu biliyorum (bir yerlerde). Minibüsü servise götürüp, her ayrıntıyı anlamadan gerekli onarımlar için ödeme yapabileceğimi biliyorum.

Ama yapmadım. Bir daha dolandırılmamak için motorlar hakkında bilgi edineceğime kendimi ikna ettim, ama bu görev benim için tırmanmayı bilmediğim bir dağ gibiydi. Sonuç olarak, hiçbir şey yapmadım.

Şimdi frenlerim bozuldu ve bu tepeden aşağı uçup Pasifik Okyanusu'nda boğulacağım.

Ve kim dik bir tepenin zirvesinde ev satın alır ki? Kendimi ne sanıyordum?

Yeni evime hızla yaklaşıyorum, garaj yoluna girmek için çok hızlı gidiyorum. Sıkı bir dönüş yaparken minibüs sallanıyor, şimdi yola tamamen dik açıyla duruyor. Önümdeki evin ön kapısı açılıyor ve yaşlı bir adam kafasını dışarı çıkarıyor. Bana bir şey bağılıyor ama kornamın sesi ve kulağımda çınlayan ölüm meleğinin çığlığı yüzünden onu duyamıyorum.

Direksiyonu sertçe çeviriyorum ve minibüs iki tekerleğin üzerine devriliyor, muhtemelen şimdiye kadarki en kötü fikrim olan zikzak hareketinin bir başka kolunu tamamlarken tekrar yere çakılıyorum. Minibüsü yokuş yukarı yönlendirerek hızını kesmeye çalışıyorum ama yolda park etmiş bir araba var, bu yüzden diğer yöne, evimi komşumun evinden ayıran çalıların üzerinden, komşumun tertemiz ön bahçesine doğru savrulmak zorunda kalıyorum.

Ve çığlık attım.

Çünkü tam önümde, komşumun evinin önündeki rengarenk çiçeklerin yanında toplanmış bir grup yaşlı kadın var. Beyaz saçları mükemmel bir şekilde perma yapılmış. Kırışık yüzleri dehşet maskesi gibi, boyalı dudakları sessiz çığlıklar atar gibi genişçe açılmış. Mücevherlerle süslü elleri bastonları, kalpleri ve çantaları sıkıca tutuyor, sanki bir şekilde ayaklarını yere sağlam basıp beş bin poundluk çelik, lastik ve arabaların yapıldığı diğer malzemelere karşı galip geleceklermiş gibi. Nereden bileyim ki? Ben mekanikçi değilim.

İçgüdülerim devreye giriyor ve frenlere basıyorum. Ha. Hala çalışmıyorlar.

İçgüdülerimi bir kenara bırakarak, direksiyonu bayanlardan uzaklaştırıp, tam çiçek açmış bir ağaca çarptım. Hava yastığım yüzüme patladı. Bir araba alarmı çalmaya başladı, ya da belki de bu sadece kulaklarımda çınlayan bir ses. Penceremin dışında, büyük beyaz çiçekler etrafımdaki çimlere düşüyor. Minibüsümün gövdesine gelen hafif çarpma sesleri, çiçeklerin üzerime güzel ve kokulu bir yağmur gibi düştüğünü gösteriyor.

Güney manolyaları. Şu anda çiçek açıyorlar. Market kasasındaki bayan, Heart's Cove Bahçe Yürüyüş Turu posterini okurken beni gördüğünde bana bunu anlattı.

Hava yastığı sönerken, minibüsün her tarafını ve çevresini kaplayan güzel beyaz çiçeklere bakıyorum ve gülmeye başlıyorum. Sonra bayılıyorum.

AUDREY'İN KOMŞUSU AĞACINA NE OLDUĞUNU KEŞFETMEK ÜZERE... VE MUTLU DEĞİL

PİS KÜÇÜK ORTA YAS KRİZİ!

[HTTPS://GENI.US/FLMF](https://geni.us/FLMF)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok seviyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı kocasıyla Avustralya'da yaşıyor. Kocasını sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu

adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Otoriter Hata](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sürpriz](#)

[Yasaklı Patron](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm](#)

[Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\)](#)

[Randevu Kardeşin En İyi Arkadaşı](#)

[Romantizm](#)

Seni İstememelisin

Seni Sahip

Olamazsın Sana

İhtiyacım Yok Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İşyerinde Aşk İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret

İlk Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile Bırakılmak

Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizmi

Doğru Adamla Nişanlanmak

Yanlış Adamla Nişanlanmak

Mükemmel Adamla

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizmi

Bana Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun Emri

Doktor O Doktor

D Doktor L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

